

Giới thiệu Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Hệ thống, Song khiết, Xuyên nhanh, 1v1...

Kí chủ khổ bức nhất trong hệ thống xuyên nhanh tuyệt đối là Lăng Dung. Xuyên qua cứu vớt những nam chính bị khi dễ / báo thù / ngược đãi / vứt bỏ.

Vì thế cứu xong liền trở thành bạch nguyệt quang của bọn họ.

Lúc đầu, khi bọn họ cho rằng cô là "Hắn".....

Nam chủ 1: Chúng ta cả đời đều là anh em tốt!

Nam chủ 2: Lần này chiếc ghế hạng nhất miễn cưỡng nhường cho cậu.

Nam chủ 3: Ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt báo đáp sư phó!

Nam chủ 4: A Dung là đệ đệ thân nhất của ta, ta tin hắn.

Sau đó.....

Các nam chính: Ta thật khờ, thật sự.

【 Văn án 2】

Bởi vì hệ thống chó điên, vốn dĩ Lăng Dung giới tính là nữ mỗi lần đều trở thành nhân vật nam trong mắt người ngoài đi cứu vớt nam chủ.

Vì thế, quá trình nam chủ mưu trí.....

Các nam chính: Làm sao bây giờ, ta giống như con, ta yêu anh em / địch nhân / sư phó.....

Sau lại.....

Các nam chính: Lão tử là thằng! Sắt thép thẳng tắp!

Dùng ăn (gờ mìn) chỉ nam:

1. Nữ chủ là nữ giả nam trang, giá trị vũ lực rất cao, mạng vàng sáng bản tay vàng do tác giả cấp, tiểu bạch văn nhẹ nhàng, không tiếp thu được yên lặng rút lui, không cần dùng từ ngữ ác ý, hoà bình xem chuyện tình ái của ta hắn.

2. Nam chủ đều là một người, 1v1, sạch, HE...

3. Văn án đã nói rõ

Tag: Hệ thống Ngọt văn Mau xuyên Sảng văn

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Bạch nguyệt quang của nam chủ vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

@大仙女扛把子

Hèm nhỏ hẻo lánh, thường truyền đến vài tiếng mắng cùng với trào phúng, ngẫu nhiên có mấy người trùng hợp đi ngang qua chỗ này, cũng liếc mắt một cái liền cúi đầu chạy nhanh lấy người, không dám dừng lại nhiều thêm một giây, sợ bản thân mang họa đến thân.

Bởi vì người sáng suốt vừa nhìn liền biết, nơi này là hiện trường của các thiếu niên bất lương ấu đã đánh nhau hoặc là khi dễ người nào đó, một cái ngõ nhỏ thẳng tắp, năm sáu thiếu niên vây quanh hiếp đáp một thiếu niên gầy yếu.

Bọn thiếu niên bất lương này tuy rằng trong tay không có cầm cái hung khí gì, nhưng lấy ánh mắt hung ác cùng với dáng người cường tráng làm người thường căn bản không dám tới gần, sôi nổi lựa chọn bo bo giữ mình, không rảnh lo chuyện bao đồng nhiều lắm.

Bọn họ chỉ có thể yên lặng biểu đạt một câu xin lỗi đến thiếu niên bị vây quanh kia.

Nhưng mà trong các thiếu niên bất lương hung ác và cường tráng lại có một đặc biệt, một người ngoại lệ duy nhất.

Thiếu niên này chính là Lăng Dung.

Ở trong một đám vóc dáng cao 1m7 mấy, Lăng Dung 1m65 giống như có vẻ lùn hơn không ít, hơn nữa khác với dáng người cường tráng của các thiếu niên bất lương khác, người thiếu niên gọi là Lăng Dung này cũng quá mức gầy, tứ chi cùng với cái eo giống như của con gái, một chút khí thế của con trai đều không có.

Nếu một hai phải dùng một từ để hình dung cậu, thì đó là *Smart**.

(**SMART: Từ năm 2008, từ này du nhập vào Trung Quốc với ý nghĩa chỉ một kiểu phong cách có sự kết hợp giữa màu sắc của Nhật Bản và phong cách Rock Âu Mỹ, chỉ những người cuồng nhiệt ăn mặc, cắt tóc theo phong cách này.*)

Một đầu thiếu niên bị nhuộm như con phượng hoàng mái nhìn có chút hỗn độn, hơn nữa mái tóc dài còn che khuất nửa bên mặt, càng thêm chẳng ra cái gì cả.

(*Ps: Bộ lông sặc sỡ của chim phượng hoàng bao gồm 5 màu cơ bản của triết học Trung Quốc: vàng, trắng, đỏ, đen và xanh lá cây; chẳng biết là có nhuộm 5 màu y như vậy không.*)

Sắc mặt Lăng Dung như người đứng đầu, trên mặt có khí thế là do cố ý làm lãnh khốc và hung ác, trên người mặc một áo màu đen hình xương khô, dưới thân là quần jean mấy năm gần đây lưu hành, làm ánh mắt đầu tiên khiến người ta nhìn qua chính là giống như tên côn đồ bất lương.

Nghe hệ thống miêu tả dáng vẻ của mình hiện tại, làm Lăng Dung có chút không nói được.

Đúng vậy, mới một chút, thân thể này đã thay đổi một linh hồn khác, cũng tên là Lăng Dung, chỉ là trái tim đã trở thành một người khác.

Nhưng mà giờ phút này càng làm cho Lăng Dung không nói được chính là trường hợp trước mắt.

“Tần Triều Dương, tao cảnh cáo mày tốt nhất ở trường học nên an phận, đừng tưởng rằng mày cũng họ Tần thì tao không dám đem mày làm gì hết, Triều Mộc chính là anh em của tao, nếu để tao biết mày dám khi dễ hắn, tao thế nào cũng phải làm mày không có ngày lành trôi qua!”

Một tràng lời nói như vậy là từ trong miệng thiếu niên thủ lĩnh nói ra, Lăng Dung cảm thấy tình cảnh của chính mình càng thêm không xong.

Cô vì tìm về ký ức đã mất đi, cùng hệ thống ký kết khế ước, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cứu vớt nam chủ trong các thế giới, cô liền có thể sống lại, cũng tìm về ký ức.

Nhưng mà thời điểm hệ thống trối định cô lại loạn đến dở khóc dở cười, bởi vì tướng mạo phóng khoáng, hơn nữa Lăng Dung ngay từ đầu là giả làm con trai, cho nên hệ thống đem cô ngộ nhận thành con trai, thế là quyết định các thế giới sau nhân vật cô xuyên thành đều là giới tính nam.

Nhưng mà hệ thống cuối cùng vẫn cho phương pháp cứu vớt, từ xuyên thành nhân vật giới tính nam, đổi thành trong mắt người khác nhìn là con trai.

Đừng xem thường một chút khác biệt như vậy, nói cách khác, Lăng Dung không cần bị bắt thay đổi giới tính, mà là thành gái giả trai.

Vì thế hiện tại cô liền xuyên thành một cô gái giả trai - thiếu niên bất lương smart, hơn nữa đối tượng cô khi dễ còn chính là nam chủ cô muốn cứu vớt!

Lăng Dung cảm thấy mình không có hổng mắt đã là tâm thái phi thường lớn rồi.

Tuy rằng hiện tại cô chỉ là tùy tùng trong đám bọn bất lương này, nhưng Lăng Dung hoàn toàn tin tưởng, lấy ký ức siêu phàm của nam chủ Tần Triều Dương, khẳng định sẽ không quên gương mặt ý thế hiếp người này.

Tuy rằng cô vẫn luôn là nhân vật nhỏ đảm đương làm phong nền, căn bản chuyện xấu gì cũng chưa làm được.

Cứ như vậy còn cứu vớt nam chủ được sao, ở trong lòng nam chủ không hận chết cô đã xem như khoan dung rộng lượng.

Chính là không có biện pháp, nhiệm vụ vẫn phải đến làm, dù có khó khăn hơn nữa cô cũng phải giải quyết.

Nghĩ như vậy, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua thiếu niên lúc này đang bị những người bắt lương bọn họ vây quanh, cũng chính là nam chủ đầu tiên yêu cầu cô can thiệp vớt —— Tần Triều Dương.

Thiếu niên có một tướng mạo tốt, chỉ tiếc khuôn mặt anh tuấn bởi vì ẩn nhẫn thời gian dài cùng bị khi dễ mà nhiều thêm phần tối tăm, cho nên ở trong mắt người khác xem ra sẽ không có khả năng được yêu thích.

Tuy rằng thiếu niên gầy yếu, nhưng cánh tay lộ ở bên ngoài lại so với tên nhóc giả Lăng Dung này rắn chắc hơn không ít, thân thể cũng chiếm ưu thế tuyệt đối, so với cô cao hơn 7-8 cm.

Chỉ là tên của cậu hiển nhiên cùng với dáng vẻ cậu hiện tại là một trời một vực, chuyện này cũng làm Lăng Dung nhớ tới cốt truyện mà hệ thống vừa mới truyền cho cô.

Lăng Dung mỗi một lần xuyên thế giới đều là một quyển sách, nếu là truyện, như vậy nhất định sẽ có cốt truyện cùng vai chính.

Tần Triều Dương là vai chính duy nhất của quyển sách này, vốn nên có quang hoàn khí vận nghịch thiên của nam chủ, chỉ tiếc bởi vì nhân vật khác có bàn tay vàng đột nhiên xuất hiện, chèn ép quang hoàn của nam chủ, cho nên tạo thành việc nam chủ bị suy thoái, vận mệnh bị thảm.

Ở trong sách, để đồ có hai hào môn đứng đầu, một là Tần gia, thứ hai là Hoắc gia, Tần Hoắc liên hôn, người thừa kế Tần gia là Tần Dịch cưới con gái nhỏ Hoắc gia Hoắc Kiều, đưa con duy nhất chính là Tần Triều Dương.

Bởi vì con cả Hoắc gia Hoắc Quân không biết cố gắng, cho nên Hoắc lão gia lúc trước đem Hoắc thị giao cho con gái út Hoắc Kiều có bản lĩnh, liên ý nghĩa này, con trai duy nhất của hai vợ chồng Tần Hoắc là Tần Triều Dương, nếu không có việc gì ngoài ý muốn thì chính là người thừa kế duy nhất của hai đại hào môn, là hoàng đế chân chính kế thừa ngôi vị.

Chính là một người phụ nữ xuất hiện đánh vỡ hết thảy chuyện này, Trần Nghiên Nghiên, vốn dĩ tồn tại cũng không tính là một nữ phụ pháo hôi, đột nhiên trọng sinh.

Trần Nghiên Nghiên đời trước có một chút kỹ thuật diễn, giá trị nhan sắc theo tuyến tiểu minh tinh, cũng từng nổi một phen, nhưng mà phồn hoa giới giải trí làm cô ta mờ nhạt, khiến cô ta ở thời điểm vất vả lắm sự nghiệp mới có chút bay lên thì lựa chọn không tiếp tục nâng cao sự nghiệp do mình dốc sức làm, mà là muốn gả vào hào môn.

Ở trong một cuộc rượu, cô ta cùng một nhà đầu tư đã có gia đình cặp với nhau, trở thành tiểu tam, vốn định dùng mẹ nhờ con để giành được thượng vị, nhưng ai biết vợ của nhà đầu tư cũng không phải người dễ chọc, sau khi biết chồng ngoại tình, liền lập tức cho người lấy chứng cứ ngoại tình của hai người, trực tiếp công bố lên trên mạng, làm thanh danh Trần Nghiên Nghiên hoàn toàn biến mất, thậm chí trở thành người toàn internet đòi đánh.

Nhà đầu tư đối với Trần Nghiên Nghiên cũng không phải là thật sự yêu, cũng không ngốc đến nỗi một hai phải giúp cô ta thượng vị, vì thế tất nhiên nhanh chóng vứt bỏ cô ta trở về với gia đình, mà không có đàn ông lại không có thanh danh, Trần Nghiên Nghiên nhanh chóng bị công ty phong sát, thậm chí còn muốn cô ta bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.

Trong lúc khốn cùng thất vọng cô ta lại đột nhiên phát hiện mình lại thật sự mang thai, chính là con của nhà đầu tư kia, cô ta vốn định lên lút sinh đứa nhỏ này, sau đó mang theo con đẻ cho mình một cái danh phận, nhưng cuối cùng lại bởi vì khó sinh xuất huyết nhiều chết ở bệnh viện.

Sau đó cô ta trọng sinh, trở về lúc còn chưa có leo lên nhà đầu tư.

Lúc này đây có giáo huấn đời trước ở trước mắt, ánh mắt cô ta không còn thiếu cận mà lựa chọn bỏ lên nhà đầu tư, nhờ ưu thế trọng sinh, cô ta tranh rất nhiều tài nguyên lớn trong tương lai, hơn nữa cô ta có kỹ thuật diễn, mặt cũng lớn lên không tồi, không bao lâu đã bằng không ít nhân vật lớn ở giới giải trí, trở thành ảnh hậu trẻ tuổi nhất, mang về cho mình mấy ngàn vạn fans.

Nhưng mà trọng sinh một lần, cũng không thể thay đổi một thứ gì đó đã khắc vào trong xương cốt cô ta, tỷ như nói chấp niệm muốn gả vào hào môn.

Chẳng qua lúc này đây ánh mắt Trần Nghiên Nghiên cao lên không ít, cô ta nhìn trúng chính là hào môn nhất lưu Tần gia.

Ở một lần trong yến hội thượng lưu, Trần Nghiên Nghiên làm ảnh hậu được mời tham gia tiệc tối lần này, cũng thành công cùng Tần gia đương nhiệm gia chủ Tần Dịch thông đồng, hai người, thân thiết nóng bỏng.

Mà lúc đó Tần Dịch đã là đàn ông có vợ hai năm kết hôn với thiên kim Hoắc Kiều của Hoắc gia, thậm chí vợ của hắn ta còn đang mang thai.

Nhưng Tần Dịch vẫn luôn cảm thấy hắn ta cùng Hoắc Kiều dù gì cũng chỉ là liên hôn thương nghiệp, căn bản không có bất kỳ tình cảm gì, chỉ có cô gái Trần Nghiên Nghiên ôn nhu lại thấu hiểu lòng người như vậy mới là chân ái của hắn ta.

Đàn ông một khi đã gặp phải thứ gọi là “Chân ái”, đầu óc đều sẽ ngu ngốc như nhau, vì thế bắt đầu bốn phía theo đuổi Trần Nghiên Nghiên, Hoắc Kiều nhanh chóng phát hiện chồng mình ngoại tình, dưới sự tức giận nên đã sinh non, sinh con trai Tần Triều Dương thân thể yếu, đồng thời thân thể của mình cũng bởi vì lần sinh sản này mà không bằng trước.

Hoắc Kiều là thiên kim thượng lưu chân chính, vì được giáo dục rất tốt nên cô không làm được hành vi thô bỉ nhục mạ tiểu tam này, nhưng đồng thời cô cũng không có biện pháp ngăn cản chồng ngoại tình.

Vốn dĩ cô có suy xét lý hôn, nhưng nghĩ đến con trai của mình còn nhỏ, với lại cô thật sự từng yêu người đàn ông này, vì thế Hoắc Kiều nhịn rồi cứ nhìn, thẳng đến khi Tần Triều Dương năm tuổi, Trần Nghiên Nghiên dắt một đứa trẻ nhỏ hơn mấy tháng so với con trai cô đến cửa Tần gia.

Hoắc Kiều rốt cuộc tích tụ khó tiêu, hơn nữa tình huống thân thể mấy năm gần đây càng thêm không tốt, vào buổi tối ngày hôm đó cơ thể đột nhiên xuất huyết nhiều mà chết.

Tần Triều Dương trở thành đứa trẻ không có mẹ.

Tang lễ của Hoắc Kiều còn chưa qua bao lâu, Tần Dịch liền nhanh chóng cưới Trần Nghiên Nghiên, đem cô ta cùng con trai của mình chính thức trở về Tần gia, đối với mọi người tuyên bố con trai hãn chính là —— Tần Triều Mộc.

Đứa con không có mẹ chống đỡ, Tần Triều Dương ở Tần gia tuy rằng mặt ngoài không tồi, nhưng sau lưng mẹ kế em kế châm chọc mỉa mai, Tần Triều Dương dần dần bắt đầu đem mình phong bế lại.

Mà Hoắc gia đầu tiên vốn nên đưa Triều Dương đi, nhưng bởi vì con gái đột nhiên chết, con rể lại làm ra sự việc vô liêm sỉ như vậy, làm Hoắc lão gia vốn tuổi đã lớn dưới sự tức giận bị đưa vào bệnh viện, Hoắc Quân lại sớm bắt mất Hoắc thị bị em gái của mình khống chế, vì thế cố ý nói dối tình huống cháu ngoại trai ở Tần gia, lừa gạt lão gia từ nói Tần Triều Dương trải qua rất tốt.

Hoắc lão gia vốn ở bệnh viện *hữu tâm vô lực**, cũng không nghĩ tới con trai sẽ vì công ty mà lừa gạt mình, vì thế nên không có đưa Tần Triều Dương trở về Hoắc gia.

(**Hữu tâm vô lực*: có lòng, không có sức.)

Hoắc gia tạm thời giao cho Hoắc Quân xử lý, nhưng hãn lại chính là một tên phú nhị đại, tình huống Hoắc thị ở trong tay hãn càng ngày đi xuống, mấy năm qua, Hoắc thị đã sớm không còn rầm rộ như lúc ở trong tay Hoắc Kiều, nếu không phải còn có Hoắc lão gia từ trấn giữ, sợ là đã sớm ngã ra khỏi đội ngũ hào môn nhất lưu.

Hoắc lão gia tu dưỡng 5 năm thân thể mới tốt hơn một chút, chờ ông phát hiện Hoắc Quân trước kia là lừa ông, Tần Triều Dương đã được mười tuổi, ở Tần gia trải qua 5 năm u ám nhất, cho nên chờ đến khi cậu bị đưa về Hoắc gia, Tần Triều Dương đối với ai cũng không thân cận, vẫn luôn đắm chìm ở thế giới của mình.

Ở trong trường học, Tần Triều Dương cũng thường xuyên bị so sánh với em trai kế Tần Triều Mộc, khác với Tần Triều Dương tối tăm, hình tượng Tần Triều Mộc từ nhỏ đến lớn ở trong trường học chính là thiếu niên ánh mặt trời, do mẹ chỉ dạy, hãn càng cố ý vô tình truyền ra hãn mới là con trai chân chính của Tần gia, mà Tần Triều Dương là con trai của tiểu tam.

Cứ như vậy, Tần Triều Dương từ nhỏ học ở cao trung đều không được hoan nghênh tồn tại, lúc ở cao trung, Tần Triều Mộc là *giáo thảo** đã được mọi người toàn giáo hoan nghênh, càng vì thành tích tốt mà được phân ở ban trọng điểm.

(**Giáo thảo*: hotboy của trường)

Mà Tần Triều Dương bởi vì hàng năm phong bế bản thân, rõ ràng so với mọi người khác có thành tích và bộ não ưu tú, nhưng cũng không nguyện bày ra ngoài, cam tâm ở ban thường làm học sinh bình thường, thậm chí còn thường xuyên bị bạn bè *giáo bá** của Tần Triều Mộc khi dễ.

(**Giáo bá*: Giáo bá ở đây chính là bạo chúa học đường, đại ca ở trường học hay có cách gọi khác là anh đại ý.)

Liền ở năm cao nhị ấy (*tương đương lớp 11 ở VN*), giáo bá đem kỷ niệm duy nhất mẹ Tần Triều Dương để lại cho cậu cướp đi, sau đó lừa cậu đến sân thượng trường học, cuối cùng trong quá trình hai người tranh chấp Tần Triều Dương vô ý bị đẩy xuống sân thượng, từ lầu sáu từ vong.

(*Cà Pháo*: bộ này 1 chương dài hơn mấy bộ trước mà Pháo làm, hơn nữa lại có nhiều thuật ngữ khó hiểu nên tốc độ ra truyện sẽ chậm, mong mọi người thông cảm ☐)

-25.10.19-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Triều Dương chết cũng không gây sóng gió to lớn, một đám giáo bá đẩy người nhận định Tần Triều Dương tự sát, Trần Nghiên Nghiên nghĩ Tần Triều Dương đã sớm chết cũng làm khó dễ giả mạo di thư của Tần Triều Dương, Tần gia cùng giáo bá hai nhà hào môn đem chuyện này áp xuống, tự nhiên cuối cùng cảnh sát cũng không thể giải quyết được gì, kết án Tần Triều Dương tự sát.

Biết cháu ngoại đã chết, Hoắc lão gia khí huyết dâng lên cấp cứu không có hiệu quả liền từ vong, Hoắc thị không có người thừa kế pháp lý nên nằm ở trong tay Hoắc Quân, không bao lâu đã bị phá sản.

Không có Hoắc gia, Tần gia sau khi cắn nuốt Hoắc thị còn sót lại làm hào môn đứng đầu duy nhất sau càng thêm phát triển không ngừng, Trần Nghiên Nghiên trở thành người thắng cuộc lớn nhất, từ nay về sau Tần thị lớn như vậy chỉ còn con trai của cô ta kế thừa, cô ta trọng sinh đã hoàn toàn đánh ngã nam chủ, thay đổi vận mệnh của hai người.

Nhìn lại xong cốt truyện một lần, Lăng Dung không khỏi cho thiếu niên bị vây quanh kia một cái ánh mắt đồng tình.

Nếu không phải đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ trọng sinh, chỉ sợ hiện tại cậu vẫn là một đứa con cưng của trời, sẽ có gia đình hoàn chỉnh, cũng sẽ có thành tích xuất sắc, giống như em trai kế hiện tại của cậu vậy, cuối cùng sẽ là một người cực kỳ tài giỏi được mọi người ngưỡng mộ.

Mà không phải giống như bây giờ bị người khác vây quanh ở một cái hẻm nhỏ dơ bẩn.

Đối mặt với uy hiếp trào phúng của những người này, Tần Triều Dương cũng chỉ là đứng ở nơi đó yên lặng cúi đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Những việc này với cậu đã là thói quen, dù sao cậu chỉ cần nhẫn nhịn thì tốt rồi, dù gì thì cậu còn có Tần gia cùng với Hoắc gia một tầng thân phận ở bên trong như vậy, nhóm người này cho dù có hung ác cũng sẽ không dám đối với cậu động tay động chân.

Lưu Thừa Nghĩa, cũng chính là tên thủ lĩnh của nhóm bất lương này, nhìn bộ dáng Tần Triều Dương đầu muối không ăn hòa khí trong lòng liền bốc lên, giống như nắm tay đánh vào miếng bông cái loại cảm giác vô lực này làm hắn ta rất rất khó chịu.

Đột nhiên, tay trái Lưu Thừa Nghĩa túm cổ áo Tần Triều Dương lên, đem người hung hăng đẩy ra sau, cậu chỉ mặc một cái áo thun mỏng, phía sau lưng bỗng dưng cùng bức tường xi măng cứng chạm vào nhau, Tần Triều Dương đau nhין không được kêu rên một tiếng, đầu đòn nóng rát phía sau lưng làm cậu toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy cậu vốn dĩ là thiếu gia hào môn cao cao tại thượng bị mình khi dễ như vậy, trong lòng Lưu Thừa Nghĩa vui sướng không ít, trong miệng nói ra lời nói càng thêm khó nghe “Mày cho rằng tao không dám đánh mày có phải hay không? Cũng đừng quên khối ngọc trụ kia của mày còn ở trong tay tao, nếu là làm ông đây không cao hứng, mày coi tao có dám trực tiếp đem khối ngọc trụ* kia ném đi hay không!”

**Ngọc trụ: giống như trong hình*

Đôi mắt Tần Triều Dương căn bản vô thần nghe thấy hai chữ ngọc trụ thì lập tức khôi phục thần thái, trên khuôn mặt tối tăm tuần tú lại xuất hiện tức giận hiếm thấy.

“Trà ngọc trụ lại cho tao!”

Âm thanh của thiếu niên giống như vì thời gian dài chưa từng mở miệng, Lăng Dung nghe thấy có chút khàn khàn, cũng không phải đặc biệt dễ nghe.

Tần Triều Dương bị chọc giận, Lưu Thừa Nghĩa ngược lại cảm thấy vui, hấn lại lần nữa đem người tóm đến trước mặt mình, một chữ một chữ thập phần thiếu đánh mà nói “Ờ, tao liền không đưa, mày có thể làm gì được tao?”

Hắn ta biết nguyên nhân lớn Tần Triều Dương chịu thỏa hiệp cũng là vì hắn ta đoạt cái ngọc trụ kia, đồ vật dùng tốt như vậy hắn ta mới sẽ không dễ dàng đưa lại cho Tần Triều Dương như vậy.

Nhưng mà trong vòng một giây, trên mặt Lưu Thừa Nghĩa bị phun nước miếng.

Tần Triều Dương cũng là bị buộc đến nóng nảy, mới có thể làm ra việc không phù hợp với tu dưỡng thân phận này, Lăng Dung biết khối ngọc trụ kia là kỷ niệm duy nhất mẹ để lại cho cậu, cho nên mới coi trọng như thế.

Lưu Thừa Nghĩa lúc này thật sự phát hỏa, hắn ta nói như thế nào cũng là phú nhị đại hào môn, tuy rằng kém xa hào môn nhất lưu Tần gia - Hoắc gia, nhưng từ nhỏ cũng không chịu qua loại khuất nhục này.

Giờ phút này trong cơn giận dữ, Lưu Thừa Nghĩa cũng không rảnh lo người trước mắt này rốt cuộc có thể đánh hay không, nắm tay phải nắm chặt chuẩn bị đánh lên mặt Tần Triều Dương.

Thiếu niên bị tóm chặt cổ áo tránh né không được theo bản năng nhắm mắt lại.

Chính là chậm chạp cũng không chờ tới đau đớn làm cậu kỳ quái mở mắt, lại thấy cái tên côn đồ vẫn luôn đứng ở phía sau kia không biết từ khi nào đã đi tới gần căn nắm tay Lưu Thừa Nghĩa sắp ném ra.

Bị đàn em ngăn cản nắm tay, Lưu Thừa Nghĩa cảm thấy bị ném hết mặt mũi, lập tức lớn tiếng nói “Lăng Dung mày đang làm gì! Mau buông tay cho tao!”

Hắn ta vốn dĩ không nghĩ sẽ nói một câu như vậy, nhưng Lưu Thừa Nghĩa lại phát hiện mình dùng sức lực lớn đến như thế nào cũng không thể tránh thoát kiềm chế của đối phương, đành phải tức muốn học máu mà mệnh lệnh cho đối phương buông tay.

Lăng Dung ở phía sau quan sát tình hình một hồi lâu đương nhiên không thể khiến nam chủ bị đánh được, cho nên lúc này mới trước tiên tới ngăn cản nắm tay của đối phương.

Tuy rằng trực giác nói cho cô biết, cô hình như có thể có bản lĩnh đem toàn bộ nhóm người này đánh nghiêng ngã trên mặt đất để nam chủ hết giận, nhưng mà hiển nhiên hiện tại còn không phải lúc để mạo hiểm, nếu mà đến lúc đó làm trước gây ra lỗi, chọc giận Luru Thừa Nghĩa đem Tàn Triều Dương đẩy đến hoàn cảnh càng gian nan thì thật không tốt.

Vì thế Lăng Dung lựa chọn biện pháp an toàn nhất, sau khi xác nhận Luru Thừa Nghĩa sẽ không lại đánh quyền, Lăng Dung chậm rãi buông cổ tay của hắn ta ra, bắt chước tiếng nói lúc trước của nguyên chủ có tình đề thấp nói “Anh Nghĩa, không thể đánh, Hoắc lão gia đối với đứa cháu ngoại này rất để ý, đánh sẽ xảy ra chuyện.”

Lăng Dung một bộ dáng vì hắn ta suy nghĩ, cuối cùng khiến cho con tức trong lòng Luru Thừa Nghĩa tan vài phần “Mấy nói cũng có lý.” Đây là nói cho chính mình cũng như tìm một bậc thang xuống dưới.

“Nhưng mà không nghĩ tới thẳng nhóc như mày nhìn qua xương sườn gầy như vậy, sức lực còn không nhỏ.”

Luru Thừa Nghĩa dứt lời liền không khỏi đem ánh mắt đặt ở trên cánh tay Lăng Dung, khác với gương mặt kia của cô, làn da cánh tay thật sự rất trắng, lại bình thản nhìn lướt qua bộ ngực của Lăng Dung cùng với khuôn mặt bị mái tóc che một nửa kia, cười nhạo nói, “Nếu không phải với dáng vẻ này của mày, ngực lại phẳng như vậy, tao sẽ cho rằng mày là con gái.”

Mấy tên thiếu niên bắt lương khác đi theo Luru Thừa Nghĩa cũng phá lên cười, Lăng Dung nhún vai lựa chọn không nói lời nào.

Cô thật sự đúng là một cô gái.

Lăng Dung từ trong trí nhớ của nguyên chủ thì biết, bởi vì duyên cớ hồi trung nhị phản nghịch, nguyên chủ lên cấp hai liền muốn mình nhìn đặc biệt khác, giống như *yakuza** vậy, thậm chí còn có ý đồ gia nhập vào đoàn thể côn đồ nào đó.

(**Yakuza*: là một danh từ thường được dùng để chỉ mafia hay các tổ chức tội phạm truyền thống ở Nhật Bản. Ngày nay *Yakuza* là một trong những tổ chức tội phạm lớn nhất thế giới.)

Cũng bởi vì lúc ấy lão đại ghét bỏ cô là con gái, tay không thể nâng vai không thể khiêng, cho nên trực tiếp từ chối cô.

Tiếp thu được bài học lần này, nguyên chủ sau khi lên cấp 3 liền trực tiếp trang điểm mình thành con trai, bởi vì sinh ra với một khuôn mặt không phân biệt nam nữ, mặc đồ con trai vào lại thêm cái tạo hình *smart* (đã chủ thích ở chương trước), căn bản không ai nhận ra được cô là con gái.

Nguyên chủ vào lúc nghỉ hè lớp 9 còn luyện ra một ít công phu tay chân, cho nên khi vào cấp 3 xin gia nhập vào đoàn thể của Luru Thừa Nghĩa làm đàn em, lại không nhận được sự từ chối, sau kết quả này kéo dài đến hơn một năm, hiện tại đã là lớp 11.

Dựa theo nguyên cốt truyện, sau khi uy hiếp Tàn Triều Dương xong nguyên chủ đi theo mấy người Luru Thừa Nghĩa vào tiệm net, ngay sau đó bọn họ liền lọt vào vây đồ đối địch của Luru Thừa Nghĩa, đối phương mang theo một đám người đến đây, bọn họ bên này ít người không địch lại đối phương, nguyên chủ liền trong lúc ấu đã hỗn loạn không cẩn thận bị côn sắt đập trúng ót mà chết.

Lăng Dung muốn tránh đi kết cục tử vong của nguyên chủ.

Sau một trận cười nhạo, Luru Thừa Nghĩa còn không có quên cái tên Tàn Triều Dương này, ngay khi lúc hắn ta còn muốn uy hiếp vài câu, đột nhiên từ ngoài hẻm truyền tới một thanh âm.

“Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích! Những ai đánh nhau ấu dâm đều dừng tay tôi!”

Vừa nghe là cảnh sát, Lưu Thừa Nghĩa âm trầm hạ mặt mắng một câu “khốn kiếp”, sau đó không nói hai lời liền hướng vào một ngõ nhỏ khác chạy mất, để lại mấy tên đàn em thấy đại ca chạy cũng không dám ở lâu, vội vàng nâng chân chạy đi.

Thừa dịp cảnh sát còn chưa có lại đây, Lăng Dung ở trong túi móc đồ vật ra, vội vàng nhét vào trong tay Tần Triều Dương, để lại câu “Tự lo cho mình” cũng chạy nhanh theo những người khác hướng, cô không muốn vừa mới tới ngày đầu tiên đã đến cục cảnh sát đâu.

Toàn bộ thiếu niên bắt lương vây quanh Tần Triều Dương lập tức chạy đi mất, trong lúc nhất thời ngõ nhỏ chỉ còn lại Tần Triều Dương cùng với cảnh sát đột nhiên xuất hiện.

Cảnh sát lúc trước nhận được điện thoại của người qua đường, nói nơi này có một đám côn đồ khi dễ người khác, hấn liền vô cùng lo lắng từ đồn công an đuổi đến đây, không nghĩ tới lại đây quả nhiên liền thấy một đám thiếu niên bắt lương vây quanh một nam sinh mặc đồng phục.

Là đồng phục của trường trung học để đô, nhìn dáng vẻ có lẽ là con cái nhà có tiền, cũng không biết như thế nào lại bị một đám côn đồ khi dễ.

Cảnh sát chạy chậm đến bên người Tần Triều Dương, đánh giá trên dưới cậu một lần hỏi “Có việc gì hay không, có muốn tôi gọi người nhà cậu đến đón không?”

Tần Triều Dương liếc đôi phương một cái, cái gì cũng chưa nói liền vòng qua hấn đi ra ngoài hẻm.

“Ai, cái đứa nhỏ này!” Cảnh sát vốn định theo sau, lại bị ánh mắt của đôi phương ngăn lại.

“Làm ơn., đừng đi lại đây.” Trong ngõ nhỏ vang lên giọng nói từ tính của thiếu niên.

Đi ra ngõ nhỏ, xác định tên cảnh sát kia không có theo kịp phía sau, Tần Triều Dương tạm thời dừng bước chân, chậm rãi giơ tay phải lên mở lòng bàn tay của mình ra.

Trong lòng bàn tay của thiếu niên trắng nõn, lẳng lẳng mà nằm một cái băng dán còn chưa gỡ ra, đây là do cái tên đàn em kia vừa mới chạy đến nhét vào trong tay cậu.

Đột nhiên cảm truyền đến một trận đau đớn nhỏ, làm Tần Triều Dương chớp chớp đôi mắt nhắm đen, thời điểm Lưu Thừa Nghĩa vừa mới túm cổ áo cậu, chiếc nhẫn bộ xương khô sắc nhọn trên tay không cẩn thận khiến làn da cậu bị thương.

Nhưng mà miệng vết thương nhỏ như vậy vì sao cậu ta lại chú ý tới?

Nghĩ lại một loạt hành động của tên lưu manh lúc này, từ giúp cậu cản lại nắm tay Lưu Thừa Nghĩa, đến đưa cho cậu cái băng dán này, còn có câu nhắc nhở cuối cùng kia, Tần Triều Dương cho dù có đầu óc thông minh, lúc này cũng nghĩ không rõ cái tên lưu manh hình như gọi là Lăng Dung kia rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Bởi vì thân phận của cậu nên muốn lấy lòng cậu sao? Nhưng mà còn không hữu dụng bằng cách lấy lòng tên Tần Triều Mộc kia.

Nếu không nghĩ ra, Tần Triều Dương dứt khoát từ bỏ suy nghĩ, do dự sau một lát cậu vẫn không đem đồ vật trên tay ném xuống, đem năm ngón tay một lần nữa nắm chặt rồi lại thả ra, chờ tài xế Hoắc gia tìm được cậu.

Mà bên kia mấy tên thiếu niên bắt lương chạy một đường rồi cuộc dừng lại trước một con đường hoang vắng.

“Hừ! Không biết là thằng nhãi ranh nào báo cảnh sát, nếu như để tao biết tao sẽ đánh nó một trận.” Lưu Thừa Nghĩa một bên thở hỏn hển một bên đem nắm chặt bàn tay lại, giống như là chỉ cần người kia hiện tại ở ngay chỗ này, hấn ta ngay lập tức liền xông lên đi đánh toi bởi đến không nhận ra người.

“Có thể là lúc này có người qua đường nào đó không có mắt, thật là con mẹ nó xen vào việc người khác.” Một tên đàn em lưu manh khác đứng ở một bên mắng.

“Nhưng mà cũng cho Tần Triều Dương một chút giáo huấn, hiện tại trở về vẫn còn sớm, mau ngấm lại kẻ tiếp nên đi nơi nào chơi đi!” Lưu Thừa Nghĩa triệu trên mặt đất phun ra một ngụm đàm, hai tay cầm túi đứng dựa vào tường, một bộ túm không được bộ dáng.

Tuy rằng đã là học sinh lớp 11, nhưng mà nhóm người này cho tới bây giờ đều không có ý nghĩ học tập thật tốt, dù sao trong nhà có tiền, cũng không thiếu cơm ăn cho bọn họ, làm gì muốn liều sống liều chết học tập.

“Đi tiệm net ăn gà? Có đi hay không?” Có một đàn em đề nghị.

“Đi!” Tuy rằng nhà bọn họ cũng có mấy tính có thể ăn gà, nhưng trong nhà chỉ có một người chơi nào có vui bằng nhiều người ở bên cạnh chơi như vậy.

Lưu Thừa Nghĩa cuối cùng đánh nhịp “Được! Vậy thì đi ăn gà!”

“Cái kia.”

Ngay lúc một đám người đang thương lượng khí thế ngất trời, Lăng Dung tỏ vẻ có chuyện muốn nói.

“Trời không còn sớm, ba tôi gửi tin nhắn kêu tôi về nhà ăn cơm, bây giờ không cùng các người đi được?”

Quyển 1 - Chương 3

Editor: Cà Pháo

Những lời này của Lăng Dung khiến cho mọi người nhìn chăm chú.

Lưu Thừa Nghĩa đột nhiên gác lên bả vai Lăng Dung cười nhạo nói “Mày lớn già đầu rồi còn bị ba mày kêu về nhà ăn cơm? Ha ha ha quả thực cười chết tao!”

Mấy tên đàn em cũng tận tình cười nhạo, mang theo ánh mắt đồng tình “Mày cũng quá thảm, ngay cả chút tự do này đều không có.”

Cũng có tên lưu manh táo bạo “Ăn cơm mẹ mày, có thể đừng làm mất hứng như vậy hay không!”

Lưu Thừa Nghĩa lại rất hiểu rõ mà phát phát tay “Được rồi, cắt đi cắt đi, về sau cũng đừng nói tại tao đi ra ngoài không mang theo mày.”

Ở nhà hắn cũng sợ nhất là cha già của hắn, giận lên thì sẽ trực tiếp trừ tiền tiêu vặt của hắn, không cần tới roi.

Lăng Dung sáng khoai gật đầu, nhanh chóng chạy đi, lúc chạy đến đường có người, mới kêu một chiếc xe taxi báo địa chỉ nhà mình. Nguyên chủ là nhà giàu mới nổi, ba Lăng làm buôn bán lớn kiếm được một chút lời sau đó liền ở khu để đồ mua căn biệt thự cao cấp, một nhà ba người đều ở nơi này.

Mới vừa vào cửa, ba Lăng đang cùng bà xã xem TV thấy hôm nay con gái của mình lại về sớm như vậy còn lấp bắp kinh hãi “Con gái bảo bối sao hôm nay trở về sớm như vậy? Không cùng bạn bè đi ra ngoài chơi với nhau sao?”

Lấy hiểu biết của bọn họ đối với con gái nhà mình, đó là không chơi đến bảy tám giờ thì sẽ không trở về nhà, cho nên vì nhân nhượng con gái, nhà bọn họ thậm chí con sửa thời gian ăn cơm chiều.

Ba Lăng liếc đồng hồ mang trên tay trái một cái, lúc này mới là 6 giờ chiều, tan học cũng chưa được bao lâu.

Mẹ Lăng cũng kinh ngạc con gái hôm nay sao lại trở về sớm như vậy, không khỏi có chút sốt ruột “Cơm mẹ còn chưa có kêu đi làm đâu, Dung Dung có đói bụng không? Hay là cảm thấy nơi nào không thoải mái? Muốn đi bệnh viện khám hay không?”

Ba Lăng mẹ Lăng đối với con gái có cảm giác áy náy rất lớn, bởi vì lúc trước hai vợ chồng dốc sức làm sự nghiệp, bỏ mặc sự trưởng thành của con gái, kết quả khi sự nghiệp thành công rồi trở về nhìn, con gái bọn họ đã trở nên rất phản nghịch lại còn độc lập.

Tiêu chí rõ ràng nhất, đó là con gái vốn dĩ khi học tiểu học đặc biệt thông minh, nhưng thành tích lúc cấp hai về sau càng ngày giảm xuống, càng thích cùng một đám lưu manh cả ngày chạy ra ngoài chơi, mà lúc lên cấp ba liền càng trầm trọng thêm, đem một mái tóc dài cắt đi, còn đi nhuộm tóc, cả ngày mặc quần áo nam sinh theo sau đám phú nhị đại kia.

Hai vợ chồng cũng muốn giúp con gái sửa đúng, nhưng kết quả lại không được như mong muốn, cuối cùng hiểu được là do mình đối với con gái giáo dục quan tâm quá ít, hai vợ chồng đều áy náy không được, dứt khoát cũng liền theo con gái, không hề ngăn cản sở thích của cô.

Ngay sau đó hai người liền phát hiện quả nhiên hữu dụng, con gái dần dần không đem bọn họ thành kẻ thù, ngẫu nhiên cũng có thể cười nói vài câu, chuyện này cũng làm ba Lăng mẹ Lăng càng thêm kiên định ý nghĩ không quản con gái.

Nhà bọn họ tiền cũng đã đủ cung cấp nuôi dưỡng con gái cả đời, không muốn khiến con thành thù nên hai vợ chồng theo con gái đến bây giờ.

Biết ý nghĩ đôi vợ chồng này, Lăng Dung cũng đồng tình lại có hơi chút chua xót, xin lỗi vì hiện tại cô chiếm giữ lấy thân thể của con gái bọn họ, Lăng Dung thật sự không thể lấy thái độ kia của nguyên chủ ra đối đãi với bọn họ.

“Không đói bụng, con đi lên trước.” Miễn cưỡng làm ra bộ dáng lãnh đạm, Lăng Dung nói xong ba mẹ cũng chưa kịp nói liền chạy về phòng mình.

Có thể nghe được câu trả lời mẹ Lăng đã rất thỏa mãn, lau lau khóe mắt có chút ướt át, bà nức nở nói “Dung Dung cùng tôi nói chuyện vượt qua hai chữ, tôi đây ngay lập tức kêu đi nhanh chóng nấu cơm, đừng để con gái bảo bối phải đói là.”

Vốn dĩ con gái cùng bọn họ nói những lời cơ bản đều là “Ừm, không cần” chỉ có một loại đáp trả này, hôm nay chỉ việc nhiều hơn năm chữ mà thôi, như vậy lại làm cho mẹ Lăng đa sầu đa cảm rất là cảm động.

Ba Lăng đem tay vợ cầm trong tay mình an ủi nói “Đừng khóc thân ái, mọi chuyện đều sẽ chậm rãi tốt thôi, con gái bảo bối sẽ tha thứ cho chúng ta.”

Mà Lăng Dung bỏ lỡ cha mẹ ngược cẩu lương giờ phút này đang đứng ở một cái gương to, nhìn mình trong gương so với hệ thống lúc trước miêu tả chỉ có hơn chứ không kém, cô cảm thấy tâm tình rất phức tạp.

Nguyên chủ rốt cuộc gan lớn đến bao nhiêu, mới dám làm dáng vẻ này đi ra ngoài gặp người, chỉ sợ vừa đi ra ngoài đều có thể đem bạn bè dọa khóc.

Lăng Dung chỉnh sửa lại mái tóc ngắn một chút, sau đó đem tóc mái chặn nửa bên mặt cô ra sau, nhìn trong gương rốt cuộc cũng thấy được khuôn mặt hoàn chỉnh của mình.

Tuy rằng nét mặt không giống hoàn toàn, nhưng vẫn là ngũ quan quen thuộc của Lăng Dung, dung mạo giống với bản thân cô như đúc, không biết là do hệ thống an bài hay là do trùng hợp.

Hiện tại thì cô đã biết màu da tối sẫm này của nguyên chủ hoàn toàn là do tự mình lấy phấn nền thẩm đánh lên, Lăng Dung vội vàng từ trong ký ức của nguyên chủ tìm được nước tẩy trang trong ngăn kéo, sau đó nhúng bông bôi hết các lớp trên mặt.

Lúc lau lớp trang điểm đi, lớp phấn nền từng chút bị một bị lau đi, lộ ra làn da trắng nõn như ban đầu của cô, nguyên chủ rất cẩn thận mà chú ý tới cổ, nhưng mà lại quên màu da trên cánh tay.

Nhưng mà dù gì cả ngày cô ít nhiều cũng đi theo cái đám hỗn loạn kia, một đám đều là trai thẳng, bản thân đều lo chưa xong, sao có thể chú ý đến sơ hở này của nguyên chủ.

Hơn nữa dáng người của nguyên chủ và cô đều giống nhau, nguyên chủ không yên tâm còn bọc lại một tầng ngực, sau đó mặc thêm một bộ áo thun trước ngực càng thêm phẳng, giả thành nam sinh căn bản không ai nhận ra được.

Rốt cuộc cũng đem toàn bộ phấn nền trên mặt và trên cổ rửa sạch sẽ, Lăng Dung vừa lòng khi nhìn thấy gương mặt thuộc về cô ở trong gương.

Dung mạo tinh xảo như tranh đủ để mơ hồ mọi giới tính, xen vào đó là khuôn mặt không phân biệt thiếu niên hay thiếu nữ, một đôi mắt đuôi hơi cong, phẳng phất như mạng ánh mắt đa tình vũ mị, mi mắt cong dài như cây quạt nhỏ, lông mày thanh tú cùng với cái mũi làm gương mặt này lại nhiều thêm phần tuấn khí thiếu niên.

Cánh môi hơi mỏng không đánh cũng hồng, căn bản không cần phải son môi hay trang điểm thêm, khi thiếu nữ không nói lời nào, hai mảnh cánh môi kia tự nhiên hơi hơi mở ra, làm người ta mơ hồ có thể nhìn thấy hàm răng trắng bên trong, môi hồng răng trắng, thật sự chính là đáng về này.

Chỉ tiếc hiện tại phối hợp với cái đầu đầy màu sắc với phong cách Smart chẳng ra sao cả, vẫn khiến Lăng Dung cảm thấy cay đôi mắt như cũ, nếu không phải lo lắng nếu mình lập tức thay đổi quá lớn khiến cho mọi người hoài nghi, Lăng Dung hiện tại liền muốn lao ra khỏi cửa tìm một cửa hiệu cắt tóc đem đầu tóc nhuộm trở về, cắt cái tóc ngắn thật tốt.

Thôi, cô vẫn nên nhịn một chút, ngày mai còn phải tiếp tục làm bộ dạng phong cách Smart đến trường học, qua đoạn thời gian nữa tìm lý do thích hợp rồi lại đổi trở về.

Sau khi tự mình xử lý gương mặt quan trọng này, Lăng Dung rốt cuộc nhớ tới mình hiện tại còn là học sinh lớp 11, học sinh thì không cần đi làm, nhưng vừa mới chuẩn bị đi kiểm cặp sách để xem mình có bài tập gì để làm hay không, Lăng Dung đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Cô, là một học sinh hư, đi học không nghe giảng, tan học lại hỗn loạn, ngay cả lúc lên cấp ba có thể tiến vào đề đô nhất trung đều là do ba cô tiêu tiền đi vào.

Đề đô nhất trung là trường cấp ba đề đô tốt nhất, đồng thời trên danh nghĩa còn bao gồm trường tiểu học và trường trung học đề đô.

Tuy không từ chối các học sinh mua quan hệ để đi vào, nhưng ban trọng điểm của đề đô nhất trung là đại diện của trường học, giáo viên dạy luôn luôn nghiêm, cho nên dù là có nhiều tiền cách mấy cũng không mua được ban trọng điểm, trừ phi là thi được bằng bản lĩnh.

Bởi vậy cái loại Lưu Thừa Nghĩa này trong nhà có tiền nhưng thành tích không tốt giống với Lăng Dung, cũng chỉ có thể tiêu tiền để tiến vào ban bình thường của trường học đề đô.

Hơn nữa hôm nay tan học nguyên chủ vội vã cùng bạn Lưu Thừa Nghĩa đi giáo huấn nam chủ, ngay cả cặp sách cũng chưa mang về.

Cho nên, cô, không có cặp sách, cũng không có bài tập.

Đương nhiên cho dù có, nguyên chủ cũng không phải là loại người sẽ làm bài tập.

Việc này làm cho người (Lăng Dung) cảm thấy mình là một học trò ngoan tâm tình không khỏi có chút phức tạp.

Cũng may không bao lâu sau, dưới lầu truyền đến tiếng mẹ Lăng kêu cô ăn cơm, cũng tạm thời giảm bớt nhàm chán vì Lăng Dung không có việc gì làm.

Lăng Dung mới vừa xuống một chút, dung nhan kia liền đem ba Lăng mẹ Lăng lại lần nữa hoảng sợ, con gái bảo bối này của bọn họ từ trước đến nay đối với bộ dáng trang điểm của mình rất là vừa lòng, chưa đến lúc ngủ đều không chịu bôi đi, tại sao hôm nay lại chịu cho khuôn mặt nhỏ xinh đẹp này lộ ra?

Nhận thấy được nghi vấn của hai vợ chồng, Lăng Dung lời ít mà ý nhiều “Đối với làn da không tốt.”

Tay trang điểm giả dờn như mẹ Lăng lập tức lĩnh hội, à, thì ra là do con gái ghét bỏ đồ trang điểm bám vào thời gian dài không tốt đối với làn da, cũng đúng, cho dù có là đồ trang điểm đắt tiền, đối với làn da nhất định là có tổn thương, con gái bảo bôi của bà tuy rằng mắc đỏ con trai, nhưng tóm lại vẫn là một cô gái, hiện tại cũng biết làm đẹp.

Nhưng mà giây tiếp theo mẹ Lăng lập tức lại đắm chìm bên trong vui sướng khi con gái lại nói với bà nhiều hơn năm chữ, mặc kệ là bởi vì chuyện gì, chỉ cần con gái có thể tha thứ cho cha mẹ không xứng với chức như bọn họ, bình thường chịu theo chân bọn họ nói chuyện thêm nhiều lời, trong lòng bà cũng đã rất thỏa mãn.

Trong phòng bếp đi giúp việc cuối cùng cũng đem đồ ăn bung lên bàn, một nhà ba người chính thức bắt đầu ngồi xuống ăn cơm.

Nhận thấy được tâm tình con gái hôm nay không tồi, mẹ Lăng thử tính kẹp một khối thịt kho tàu lên đặt ở trong chén của Lăng Dung, Lăng Dung hơi hơi sùng sốt, cảm giác chua xót trong lòng không biết vì sao càng lớn, vì thế không có học nguyên chủ đem đồ ăn mẹ Lăng gấp đẩy ra, mà là gấp khối thịt kia lên ăn vào.

Ánh mắt mẹ Lăng sáng lên, lại cẩn thận mà gấp một con tôm đưa vào trong chén của con gái, biết con gái không thích ăn vị dấm, bà còn cố ý không chấm dấm gấp qua.

Lăng Dung kỳ thật không thích loại đồ ăn tôm này, không phải không thích ăn, mà là ngại lột vỏ quá phiền phức, giống như lúc ăn cá còn phải lột xương vậy, cô ghét bỏ phiền toái cho nên cũng không thích ăn cá.

Nhưng lúc này đây, Lăng Dung vẫn là không có cự tuyệt, dùng chiếc đũa kẹp muối tôm kia lên, cô trước tiên dùng hàm răng nhỏ cắn rút phần đầu con tôm, sau đó chậm rãi dùng miệng lột tôm vỏ ra, như vậy thì không cần phải làm dơ tay.

Nếu không phải có con gái ở đây, mẹ Lăng lúc này sợ đã nức nở ra tiếng, một đôi mắt đẹp nổi lên ánh nước.

Ba Lăng đau lòng cho bà xã, cố ý pha trò nói giỡn nói “Thân ái, bà chỉ gấp cho con gái không gấp đồ ăn cho tôi thật ghen tị, bảo bôi nhò không thích dấm, tôi lại thích chết đi được.”

Chồng một câu hai nghĩa làm mẹ Lăng nín khóc nín cười, giận liếc mắt chồng một cái sau đó cố ý gấp tôm chấm dấm đưa đến trong chén ông “Ăn dấm của ông đi.”

Ba Lăng cười hắc hắc buông đôi đũa bắt đầu lột tôm.

Vẫn là không tránh thoát được vận mệnh bị nhét một miếng đầy cầu lương.

Lăng Dung “.....”

Yên lặng ăn cơm không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Editor: tpaatp

Beta: Cà Pháo

Ngày hôm sau, Lăng Dung vẫn mang bộ dáng Smart đặc biệt kia của ngày hôm qua tới trường học, cô nghe thấy tiếng chuông liền tiến về phía phòng học theo thói quen của nguyên chủ, Lăng Dung không chút lo sợ vẫn ung dung bước vào lớp từ cửa sau mặc kệ thầy chủ nhiệm đã đứng lớp.

Chỗ ngồi của Lăng Dung là bàn thứ hai đếm ngược từ dưới lên dựa vào vách tường, vì vậy tiến vào lớp từ cửa sau rất thuận lợi, vừa nhìn thấy cô bước đến, bạn cùng bàn ban đầu đang ngồi lật sách lập tức đứng lên, nhường chỗ cho cô đi vào.

Mọi người trong ban 8 đều biết Lăng Dung cùng với Lưu Thừa Nghĩa là giáo bá trong trường, giáo bá hầu như đều tồn tại ở đề đô năm nhất trung, bởi vậy trong lớp học tự nhiên không ai dám đến gần trừ trực Lăng Dung, nói cách khác, cũng không có ai dám đến gần Lăng Dung.

Từ loại tính chất nào đó mà nói, Lăng Dung cùng Tần Triều Dương về điểm này lại vô cùng giống nhau, không được ai ưa thích, cũng không cho ai đến gần, dùng một lớp vỏ bọc cứng rắn bao quanh mình không để ai dễ dàng phá vỡ tuyến phòng thủ ấy.

Tất nhiên, họ cũng có một điểm chung – đều là học sinh lớp 11 ban 8.

Tần Triều Dương không muốn học cùng lớp với Tần Triều Mộc, vì vậy khi lên lớp 11 phải thi chia lớp, cậu cố tình thi trượt, bị phân vào lớp thường. Tuy nhiên, điều này trong mắt người khác lại biến thành Tần Triều Dương không bằng em trai là Tần Triều Mộc, rõ ràng đều là con trai của Tần gia, nhưng ngay cả lớp chọn cũng không thi đậu.

Thế nhưng điều này lại vừa vạ mang đến cho Lăng Dung một cơ hội tuyệt vời để tiếp cận cậu.

Đúng lúc này tổ trưởng đi thu bài tập đã tới, Lăng Dung ban đầu còn có ý định cứu chữa một chút, đem bài tập của bạn cùng bàn đã nộp trước đó sao chép sau đó nộp lên, kết quả lại không nghĩ rằng tổ trưởng thu bài tập của bạn nữ phía trước xong liền trực tiếp lướt qua cô đi thu bài tập của bạn nam cao lớn hàng cuối cùng, sau đó kiểm tra lại sĩ số, cảm thấy không có vấn đề gì liền đi về phía bên kia lớp giao cho lớp trưởng.

Lăng Dung mới vừa thò tay vào trong cặp liền yên lặng rút trở về, xem ra việc nguyên chủ không giao bài tập về nhà là chuyện bình thường.

Thật là một câu chuyện buồn. Vậy sau này cô có cần mang cặp sách về nhà không đây?

Sáng hôm nay học môn Ngữ Văn. Lăng Dung lấy ra ba quyển sách cần thiết thử học thuộc bài 《Tỳ Bà Hành》.

"Tầm Dương giang đầu dạ tống khách, phong diệp dịch hoa thu sát sát..."

(Dịch thơ:

Bến Tầm Dương canh khuya đưa khách

Quanh hơi thu lau lách đìu hiu....)

Trong trí nhớ của Lăng Dung, dường như cô chưa từng đến trường học, nhưng khi nhìn thấy những câu thơ này, trong đầu cô tựa như có một chiếc máy phát lại, tự động đem câu tiếp theo đặt ở trên miệng cô, khiến cho cô có thể không cần nhìn sách vẫn có thể đọc được.

Lăng Dung cảm giác mình không có mất trí nhớ của trước đây, nói không chừng là một học bá.

Nhìn Lăng Dung cứ vậy mà học thuộc bài thơ, bạn cùng bàn không kìm được vẻ ngạc nhiên, đem ánh mắt kinh ngạc hướng về phía bên phải, chẳng lẽ là hán buổi sáng chưa tỉnh ngủ, nếu không thì sao có thể nhìn thấy Lăng Dung đang học bài.

Ngay khi chuông tan học vừa vang lên, Lăng Dung mang theo cặp sách của mình chuẩn bị tự đổi chỗ, bạn cùng bàn vẫn là tự động đứng lên nhường chỗ cho cô đi ra ngoài.

Đi hơn nửa vòng lớp học, Lăng Dung cuối cùng đi tới chỗ ngồi bên cạnh Tần Triều Dương. Nhắc tới cũng khéo, chỗ ngồi của hai bọn họ vừa vặn một cái là dựa vào cửa của tường bên này, một cái là dựa vào cửa sổ tường bên kia, cách nhau hai tổ.

Bạn cùng bàn của Tần Triều Dương là một nữ sinh đeo kính ngoan ngoãn, vừa thấy Lăng Dung tới đây thiếu chút nữa đánh rơi túi bút trong tay xuống đất: "Có..... Có chuyện gì không?" Cô ấy run run rầy rầy hỏi

Lăng Dung giật giật khoé miệng: "Chúng ta đổi lại chỗ ngồi được không?"

Chỉ tiếc hiện tại gương mặt này của Lăng Dung thật sự không có độ thân thiện, cho dù cô muốn tỏ ra thân thiện nhưng các nữ sinh ở đẳng kia đều coi là trắng trợn uy hiếp.

Vụng trộm liếc mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Lăng Dung, nội tâm nữ sinh cực kì không tình nguyện, chỗ này của cô hàng phía trước phong thủy thuận lợi, hơn nữa lại ngồi gần cửa sổ, ngày bình thường trong lớp không bật đèn cũng có đủ ánh sáng để dùng. Đầu có như chỗ ngồi của Lăng Dung, chính là một góc u ám, không chừng lúc nào đó chủ nhiệm lớp bất ngờ đi vào từ cửa sau kiểm tra xem học sinh có đang làm cái gì mờ ám.

"Bạn không muốn ư?" Lăng Dung có chút buồn rầu mà nhíu nhíu mày, nếu như người trong cuộc không muốn, cô lại không thể buộc người ta nhường chỗ cho mình, như vậy cũng chỉ có thể thông qua chủ nhiệm lớp sắp xếp, muốn thông qua chủ nhiệm lớp, còn không biết tốn bao nhiêu thời gian đây.

Nhưng mà trong mắt của cô gái, Lăng Dung cau mày trong suy nghĩ của nữ sinh lại biến thành Lăng Dung chuẩn bị ra tay đánh cô ấy, câu kia "Mày không muốn ư?" câu tiếp theo khẳng định chính là "Vậy tao liền đánh đến khi mày nguyện ý".

Không thể trêu vào không thể trêu vào, mạng không thể so sánh với chỗ ngồi, không có cái gì là không tình nguyện cả, nữ sinh đã bình ổn tâm trạng dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn sách vở chạy tới chỗ ngồi ban đầu của Lăng Dung.

"Thì ra là đồng ý à.... cảm ơn." Lăng Dung nhỏ giọng nói thầm, nhưng mà nữ sinh kia khẳng định không nghe được.

Không chút khách khí đặt cặp sách của mình xuống, Lăng Dung trực tiếp yên vị trên ghế ngồi mới của mình. Đám học sinh nhao nhao đã sớm chú ý tới bên này, cất lực đem mắt mình trở thành mù loà, cái gì cũng không thấy, nếu không chọc đến Lăng Dung, bọn họ có lẽ sẽ phải chịu đau khổ.

Tần Triều Dương đã sớm chú ý tới động tĩnh bên cạnh mình, cũng nhận ra người ngồi cùng bàn mình chính là cái người tóc vàng kỳ quái ngày hôm qua đã

đuổi cậu đi. Thế nhưng, đối phương muốn làm cái gì, cậu thế nào cũng không đoán ra được.

Trong ấn tượng của cậu, đối phương chính là ác bá, trong lớp không ai dám trêu chọc. Bình thường cậu ta đi theo sau Lưu Thừa Nghĩa nhưng lại không có một chút cảm giác tồn tại nào, ngoại trừ bày ra khuôn mặt dữ tợn, dường như mọi người không ai dám uy hiếp cậu ta.

Dùng ánh mắt còn lại không khách khí chút nào liếc nhìn người ngồi bên phải mình, Tần Triều Dương lập tức thu lại sự chú ý không nên tồn tại, đem lực chú ý trở lại sách vở trước mặt mình.

Quả nhiên lãnh đạm, Lăng Dung thấy mình đã ngồi xuống được một lúc, thế nhưng Tần Triều Dương đến nửa điểm phản ứng cũng không có, bất kể là chán ghét hay sợ hãi, điều này làm Lăng Dung không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, Lăng Dung sẽ không dễ dàng từ bỏ. Nhân vật nam chính hoàn toàn đem mình phong bế lại, vậy thì cô liền đi tới dẫn cậu ra ngoài. Đây mới là cách giải cứu của Lăng Dung.

Còn có phương pháp nào tuyệt vời hơn là trở thành anh em tốt của nam chính, cấp cho nam chính một người bạn ấm áp, dẫn cậu ra khỏi khối mù chứ?

Về phần tại sao lại lựa chọn trở thành anh em tốt của nam chính, Lăng Dung cảm thấy cô vẫn là hợp với thân phận con trai của mình. Khả năng điều này cùng việc cô mất trí nhớ cũng có quan hệ. Huống hồ, hệ thống sở dĩ làm ra cái chuyện điên khùng như vậy còn không phải bởi vì cô khi đó giả con trai, lớn lên không có ai phân biệt ư.

Hơn nữa hiện tại dùng thân phận con trai mới dễ dàng hơn. Nếu dùng thân phận con gái, trong trường không biết còn muốn đem bọn họ truyền thành cái quan hệ gì đâu, đến lúc đó, đối với thanh danh của Tần Triều Dương lại càng không tốt. Vì vậy, Lăng Dung quyết định lựa chọn trở thành anh em tốt của nam chính.

Có câu nói như thế này cơ mà, anh em như tay chân, mà tay chân thì không thể đứt rồi được đúng không.

Đơn phương đem Tần Triều Dương trở thành anh em của mình, Lăng Dung thoáng nhìn thấy cảm của cậu không có dùng tới miếng dán vết thương hôm qua cô đưa, liền hỏi: "Tôi đưa cậu miếng dán vết thương tại sao lại không dùng, tuy là vết thương nhỏ nhưng cũng đừng nên bỏ qua, nếu bị nhiễm trùng sẽ không tốt."

Tần Triều Dương vốn đang xem sách bỗng nhiên sững sờ, có điều trên mặt vẫn không có chút biểu cảm gì, tựa như căn bản không nghe thấy cô nói chuyện.

Lăng Dung cũng biết rõ tính tình lạnh lùng này của cậu nên không có để vào mắt, ngược lại vì để thấy rõ miệng vết thương của cậu, cô liền đem mặt của mình hướng sát về phía Tần Triều Dương nhìn kỹ lại.

Thấy vết rách kia dài hẹp đã kết vảy, Lăng Dung vẫn tiếp tục lái nhai: "Mặc dù đã đóng vảy nhưng vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, vẫn là không nên đụng nước, lúc rửa mặt chú ý một chút là tốt rồi."

Tần Triều Dương vẫn như cũ không có để ý tới, ngược lại lại lộ ra Lăng Dung đang tự mình đa tình, càng thêm xấu hổ.

Những người khác trong lớp trông thấy một màn này đều cả kinh không ngậm miệng được, quan hệ của tên lưu manh Lăng Dung kia và Tần Triều Dương như thế nào lại tốt như vậy?! Bọn họ thế nhưng không ngờ rằng người của Lưu Thừa Nghĩa lại không đối phó với Tần Triều Dương, Lăng Dung không phải luôn bên cạnh Lưu Thừa Nghĩa sao?

Không quan tâm mọi người trong lớp ngạc nhiên như thế nào, Lăng Dung đưa tay đến trước mặt Tần Triều Dương quơ quơ: "Cậu có đang nghe tôi nói không?"

Rốt cục lần này Tần Triều Dương cũng có phản ứng, đem sách giáo khoa gấp lại đặt trên mặt bàn, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Lăng Dung như một con sói có độc nhìn chằm chằm vào con mồi.

Cậu ta đến cùng là muốn làm cái gì? Hay là..... đây là phương pháp mới Lưu Thừa Nghĩa nghĩ ra để nhục mạ cậu?

Tần Triều Dương biết rõ tại sao Lưu Thừa Nghĩa lại nhắm vào mình, nhưng chính người em trai tốt kia của cậu lại gây khó dễ cho cậu, như thế nào, bây giờ Tần Triều Dương xem cậu bị cô lập đủ rồi, cho nên lại nghĩ ra cách khiến cho người khác đến gần cậu, cuối cùng xem tiết mục cậu bị bạn tốt phản bội sao?

Thật đúng là em trai "tốt" của cậu....

Tay trái Tần Triều Dương giấu bên hông âm thầm nắm thành quyền, ánh mắt nhìn Lăng Dung trở nên thâm trầm xuống.

Lăng Dung rốt cuộc thấy Tần Triều Dương đã có phản ứng, trong mắt ánh lên tia vui vẻ: "Cậu cuối cùng cũng chịu để ý đến tôi rồi sao? Cậu nói với tôi vài câu đi, về sau chúng ta chính là bạn cùng bàn rồi."

Vẫn như cũ chỉ có trầm mặc.

Bởi vì đây là lần đầu tiên nhìn người này, Tần Triều Dương bỗng nhiên cảm thấy Lăng Dung dường như cũng không có khó coi đến vậy. Chỉ nhìn vào nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài, ngoại trừ làn da hơi vàng một chút, ngũ quan vẫn rất tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt nhìn về phía cậu, trong đó có chứa sự

không có đứng lên.

Tính toán không sai biệt lắm thì nhân vật nam chính sắp nổi cáu rồi, Lăng Dung mới cười híp mắt đứng dậy nhường chỗ cho cậu, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “ Cậu muốn đi ra thì nói với tôi một tiếng không được sao, làm gì mà ba chữ ‘ nhưng một chút ’ cũng keo kiệt vậy. ”

Vì sao người này lại cứ khẳng khái cố chấp muốn cậu nói chuyện? Chẳng lẽ cậu kêu cô nhuộm lại mái tóc vàng kia thành màu đen cô cũng làm?

Quả nhiên chơi cùng với hội Lưu Thừa Nghĩa đều làm cho người ta chán ghét.

Rốt cuộc cũng có thể đi ra, Tần Triều Dương nhanh chóng đi qua chỗ ngồi của Lăng Dung, lập tức cất bước đi ra ngoài. Nếu như bình thường cậu là người đi cuối cùng, dựa theo tốc độ trên đường còn có thể sửa soạn trước khi âm nhạc chấm dứt đi đến sân tập, thế nhưng hôm nay lại bị tên nhóc này làm trễ nải thời gian lâu như vậy, nếu xuống muộn đoán chừng không khỏi sẽ bị nói một hồi.

Phiền toái.

“Ê, cậu chờ tôi một chút...., tôi với cậu cùng xuống sân tập. ” Thấy người sắp đi ra khỏi phòng học, Lăng Dung vội vàng đuổi theo.

Nghe thấy cô gọi, bước chân của Tần Triều Dương lại càng nhanh hơn, chỉ có điều lúc đi đến cầu thang, cậu đột nhiên đứng lại.

Lăng Dung còn tưởng là do mình gọi có hiệu quả, khoe miệng càng nhếch lớn hơn, chạy chậm đuổi theo vỗ vỗ bả vai cậu: “ Này, không ngờ gọi cậu cậu liền đứng lại đợi tôi. ”

Chỉ có điều một giây sau Lăng Dung biết rõ là tự mình nghĩ nhiều, bởi vì ngay trước mặt Tần Triều Dương, có một người đang đứng.

Là Tần Triều Mộc, giáo thảo của trung học đế đô, đại thần của lớp chọn khoa học tự nhiên, cũng là một trong những người mà Tần Triều Dương ghét nhất.

Khó trách đứa nhỏ này lại dừng lại, chắc hẳn trong lòng đang không thoải mái đây.

Trên thực tế, khi đọc cốt truyện của thế giới này, Lăng Dung đã có cảm tình với Tần Triều Dương, cho nên đối với những người đã từng khi dễ cậu, cô đương nhiên âm thầm nhớ kỹ, đồng thời kéo vào danh sách đen của mình.

Hơn nữa đối với em trai kế luôn làm ra dáng vẻ Bạch Liên Hoa này, Lăng Dung sẽ không ngại ngăn chặn cho cậu một chút, đem cánh tay vô cùng tự nhiên khoác lên vai phải Tần Triều Dương, giọng điệu mang theo chút vui đùa hỏi: “ Triều Dương, đây là ai vậy, là bạn của cậu sao? Có muốn giới thiệu với tôi một chút không? ”

Quả nhiên một giây sau khuôn mặt đang duy trì mỉm cười của Tần Triều Mộc lập tức cứng đờ, ở trung học đế đô vẫn còn có người không biết hắn?! Thậm chí còn thân mật với Tần Triều Dương, Tần Triều Dương từ khi nào mà có bạn!

Lúc trước vì để cho Tần Triều Dương bị tất cả mọi người cô lập, hắn tốn không ít tâm tư. Không chỉ liều mạng dốc sức mình thi đậu lớp chọn, hết sức xây dựng hình tượng học bá trong trường, cũng tìm không ít người lên truyền tin tức giả Tần Triều Dương mới là con riêng, cùng kết nghĩa huynh đệ với người mà hắn xem thường - Lưu Thừa Nghĩa, khiến cho Lưu Thừa Nghĩa không ngừng tìm Tần Triều Dương gây rắc rối.

Quả nhiên hết thấy đều như hắn dự liệu, tất cả mọi người trong trường trung học đế đô chỉ biết rõ hắn là Tần Triều Mộc ưu tú, còn Tần Triều Dương, cũng chỉ mang cái mác là anh trai của Tần Triều Mộc, tất cả đều coi Tần Triều Dương là tai họa tránh đi càng xa càng tốt.

Tần Triều Dương đâu không lại hắn, chỉ có thể vĩnh viễn sống ở dưới bóng của hắn, điểm này hắn vô cùng tự tin.

Nhưng bây giờ làm sao lại còn có người không biết Tần Triều Mộc hắn, ngược lại lại làm bạn với Tần Triều Dương - người bị mọi người ghê lạnh.

Tần Triều Mộc cũng không nhận ra Lăng Dung, dù sao hắn cũng là thiếu gia cao cao tại thượng của Tần gia, là học bá kiêm giáo thảo của trung học đế đô, làm sao có thể nhận ra hình ảnh lưu manh như vậy của Lăng Dung. Tần Triều Mộc thậm chí còn xem thường nhà giàu ba đời Lưu Thừa Nghĩa, thì sẽ càng không nhớ rõ thủ hạ của Lưu Thừa Nghĩa còn có cái tên côn đồ Lăng Dung như vậy.

Nhưng mà không chỉ Tần Triều Mộc lấp bắp kinh hãi, Tần Triều Dương cũng không kém phần ngạc nhiên.

Bỗng dưng gặp Tần Triều Mộc ở chỗ này làm cho tâm tình của cậu rơi xuống đáy vực, thế nhưng Lăng Dung ở đằng sau đột nhiên lên tiếng giúp đỡ cậu, Tần Triều Dương không thể không kinh ngạc.

Bởi vì cậu biết rõ, ban 8 ai cũng có khả năng không biết Tần Triều Mộc, nhưng tuyệt đối không thể nào là Lăng Dung.

Lăng Dung đi theo bọn Lưu Thừa Nghĩa lẩn lộn lâu như vậy, Lưu Thừa Nghĩa lại coi Tần Triều Mộc như huynh đệ, làm sao có thể không biết Tần Triều Mộc? Ngược lại là cái chớp mắt của Tần Triều Mộc đối với Lăng Dung mang theo vẻ lạ lẫm cùng phần nộ, khiến cho Tần Triều Dương bắt đầu lần nữa hoài nghi suy đoán ban đầu của mình, chẳng lẽ, thật sự không phải Tần Triều Mộc cố ý để Lăng Dung tiếp cận cậu, xem cậu như trò đùa?

Còn có, Lăng Dung rõ ràng biết rõ Tần Triều Mộc, vậy tại sao lại phải cố ý nói những lời đánh vào mặt Tần Triều Mộc.

Tần Triều Dương không thể lý giải nổi, nhưng cũng không thể không nói, đây là lần đầu tiên cậu chứng kiến bộ dạng khó coi của Tần Triều Mộc, trong

nội tâm vốn bởi vì đột nhiên nhìn thấy người mình chán ghét giờ phiến muộn cũng giảm bớt một ít.

Có điều cậu vẫn không trả lời câu hỏi của Lăng Dung, Triều Dương là tên mà cô có thể tùy tiện gọi sao? Trên đời này, ngoại trừ người mẹ đã mất, cũng chỉ có ông ngoại gọi cậu như vậy.

Thói quen của nhân vật nam chính vốn trầm mặc, Lăng Dung cũng không hi vọng xa vời cậu sẽ thật sự phối hợp với cô nói cho cô biết Tàn Triều Mộc là ai, lời này chỉ là để ứng phó với Tàn Triều Mộc một lúc mà thôi.

Đương nhiên, nếu như đã diễn thì phải diễn đến cùng, làm bộ nhìn đồng hồ trên tay mình, Lăng Dung trên mặt lộ vẻ lo lắng: “Ai nha, chúng ta sắp muộn tiết thế đục buổi sáng rồi, nếu không có việc gì thì mau đi nhanh thôi.” Nói xong cô còn rất tự nhiên mà kéo cổ tay của Tàn Triều Dương, giống như thật sự muốn kéo cậu chạy.

Tàn Triều Dương thiếu chút nữa trợn trừng mắt, bị muộn học cũng là cậu, cho tới bây giờ cậu chưa từng thấy cái tên tóc vàng này trong đội ngũ tập thế đục buổi sáng, không chừng là theo đám Lưu Thừa Nghĩa leo tường lên đi hút thuốc ở đâu rồi.

Nhưng cậu cũng sẽ không ngốc đến mức lật mặt Lăng Dung ngay lúc này, liền dứt khoát mặc kệ cho cô kéo mình đi.

Độ ẩm trong tay đối phương thông qua làn da phẳng phát truyền vào trong lòng cậu, con người Tàn Triều Dương hạ xuống nhìn bàn tay đang nắm cổ tay mình, hàng lông mi dài không nhịn được khẽ run lên.

“Đợi một chút!” Bị phốt lờ triệt để, Tàn Triều Dương rút cuộc không nhịn được mà mở miệng.

“Bạn học này còn có chuyện gì sao?” Lăng Dung cũng giả ngu đến cùng.

Tàn Triều Mộc cắn răng, nếu không phải có kị hình tượng giáo thảo nam thần ôn nhu, hẳn khẳng định sẽ mắng một câu thô tục, âm thầm đem cái tên còn đồ tóc vàng này ghi nhớ, Tàn Triều Mộc nghĩ sẽ đi tìm Lưu Thừa Nghĩa hỏi một chút người này là ai.

Tóm lại, xem bộ dạng như vậy chắc chắn không phải học sinh ngoan ngoãn gì, nếu là lưu manh khẳng định cũng là người do Lưu Thừa Nghĩa quản.

Nghĩ như vậy, Tàn Triều Mộc cũng không thêm so đo cùng Lăng Dung, quay trở lại mục tiêu của mình là Tàn Triều Dương.

“Anh, cuối tuần này là sinh nhật của mẹ, ba bảo em gọi anh về nhà cùng mọi người ăn một bữa cơm, có được không?”

Nếu không phải biết rõ tình hình thực tế, sợ là muốn khen Tàn phu nhân thật rộng lượng, em trai Tàn Triều Mộc tốt bụng. Dù sao cũng không phải người vợ cả nào cũng có thể tiếp nhận con trai riêng của chồng, lại còn mời về nhà cùng nhau ăn một bữa cơm ngon, nhưng bọn họ lại biết rõ, mẹ của Tàn Triều Dương mới thật sự là vợ cả, cậu mới đúng là người thừa kế chính thống của Tàn gia.

Tàn Triều Mộc vừa nói xong câu kia, Lăng Dung thấy sắc mặt Tàn Triều Dương quả nhiên trầm xuống, cái tay bị nàng cầm chặt kia đã hung hăng nắm thành quyền, cô có thể cảm nhận được trên cổ tay cậu đang nổi đầy gân xanh.

Thế nhưng một ngum khó phân biệt, ba người thành hồ, Tàn Triều Dương cho dù có đi giải thích, cũng không có ai tin tưởng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân và mẹ bị gắn mác “tiểu tam, con riêng”.

“Không đi.” Lạnh lùng cự tuyệt, Tàn Triều Dương không cần nghĩ cũng biết, nhất định là bà mẹ kế giắt dây nói với ba kêu cậu trở về, mờ mắt xem người một nhà bọn họ tương thân tương ái như thế nào.

Hơn nữa cậu đối với người đàn ông Tàn Dịch kia hiểu rất rõ, sẽ không thể nào Tàn Triều Mộc dùng giọng điệu dối trá nói ra những từ như vậy kêu cậu trở về, đoán chừng lại là một bên đang mắng cậu là bạch nhãn lang, một bên kêu cậu rút về.

Dù sao cậu cũng mang họ Tàn, nhưng lại để Hoắc gia đón về nuôi 6-7 năm, đây không phải rõ ràng đang đánh vào mặt Tàn Dịch sao.

Những học sinh ở trung học để đồ này không biết cậu là con cháu chính thống của Tàn gia, mẹ của cậu Hoắc Kiều là vợ cả của Tàn Dịch, những điều kia..... giới thượng lưu chẳng lẽ lại không biết sao?

Vợ cả chết không bao lâu, Tàn Dịch liền đem theo con trai ngoài giá thú cùng tình nhân tiến vào cửa, đây đã sớm trở thành đề tài để nói chuyện trong giới thượng lưu, nếu không phải vì ngai địa vị của Tàn gia, đoán chừng họ đã sớm đem Tàn Dịch trào phúng không biết thành cái dạng gì rồi.

Nhìn thấy Tàn Triều Dương mất hứng, kỳ thật Tàn Triều Mộc cũng đã đạt được mục đích, không uổng công hấn cố ý cự tuyệt bạn học muốn cùng hấn đi ra sân tập, cũng mạo hiểm sẽ vào tiết muộn cố ý đứng chờ Tàn Triều Dương ở chỗ này.

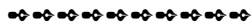
“Cùng người ngoài ăn cơm có cái gì vui chứ, nếu cậu muốn ăn lần sau tôi mời cậu đến nhà tôi.” Không để Tàn Triều Mộc cao hứng quá lâu, giọng nói của Lăng Dung lại lần nữa vang lên, trong đó hai chữ người ngoài cố tình được nhấn mạnh, giống như là biết rõ điều gì.

“Hơn nữa cậu cũng không có nói cho tôi biết cậu có em trai, em trai cậu lớn lên không đẹp trai như cậu.”

Từ trước đến nay đều là Tàn Triều Mộc nghe người ta gọi Tàn Triều Dương là anh trai của Tàn Triều Mộc, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy mình bị gọi là em trai của Tàn Triều Dương, giống như hấn chỉ có thể sống dưới hào quang của Tàn Triều Dương, mặt của giáo thảo học bá trung học để đồ thoắt cái liền đen sì.

Quyển 1 - Chương 6

Editor: Cà Pháo

Vừa ra khỏi phạm vi Tần Triều Mộc có thể nhìn thấy, Tần Triều Dương từ trong tay Lăng Dung rút ra, bước chân thuận tiện nhanh hơn chạy vào sân thể dục.

“Trời ạ, cậu không thể vô tình như vậy, dùng xong liền bỏ chứ.” Lăng Dung chạy theo ở phía sau kêu, cũng may màn chung quanh không có ai, nếu không việc này sợ là khiến cho mọi người hiểu lầm lớn.

“Cậu.” Tần Triều Dương bị lời này cả kinh ngay lập tức ngừng lại, đôi mắt trừng lớn, nếu không phải còn nhớ rõ bản thân đã nói “Tuyệt đối không được dùng cái tên vô lại này nói một lời”, thì không chừng giây tiếp theo Tần Triều Dương có thể đã trách cứ Lăng Dung nói chuyện thô bỉ.

Dù gì thì giáo dục từ nhỏ khiến cậu không thể nói được từ ngữ mắng chửi người.

Thấy đã đạt hiệu quả khiến cậu dừng lại, Lăng Dung lập tức đi theo sau, tiếp theo đó giữ chặt tay cậu dắt cậu tiến về một hướng khác.

Tần Triều Dương muốn bắt lấy tay về, lại không có thực hiện được, cái này làm cho cậu kinh hãi nhìn cánh tay còn nhỏ hơn cậu một vòng, gầy hơn so với cậu, lùn hơn so với cậu vậy mà lại có sức lực lớn đến thế.

Đương nhiên, Tần Triều Dương tuyệt đối sẽ không thừa nhận nguyên nhân là do bản thân quá yếu, dù gì ngày hôm qua chính mắt cậu cũng nhìn thấy Lăng Dung có thể ngăn lại cái nắm tay của Lưu Thừa Nghĩa.

Lưu Thừa Nghĩa tuy rằng chỉ mới năm hai (lớp 11), nhưng lớn lên cao to, một người có thể địch hai người.

Tần Triều Dương vốn dĩ muốn đi sân thể dục kết quả là bị mang đi tới một góc hẻo lánh, mới vừa buông tay cậu ra, Lăng Dung liền thấy một đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm cô, nhưng mà so với lúc trước giận dữ và hoài nghi thì nhiều thêm cảm xúc khác.

“Được rồi, cậu cũng đừng nóng giận chuyện tôi kéo cậu đến nơi này, dù gì thì vừa rồi đã chậm trễ lâu như vậy, tiếng nhạc thể dục buổi sáng cũng vang lên một hồi rồi, cậu có đi cũng không có chuyện gì tốt, làm gì có ai muốn nghe mắng chứ.” Lăng Dung giải thích hành vi của cô.

“Tội mình ở chỗ này chờ xong thể dục buổi sáng thì trở lại, đến lúc đó thì chen vào đám đông, ai biết cậu đã đi đâu được chứ, tôi cũng không tin giám thị còn điểm danh từng người một.” Lăng Dung tiếp tục giải thích thao tác của cô cho Tần Triều Dương, kinh nghiệm phong phú vừa nhìn đã biết là tay già đời.

Chính xác, ở trong trí nhớ của nguyên chủ thật đúng là như vậy, mỗi lần lúc giảng bài sẽ đi theo bọn Lưu Thừa Nghĩa chạy đến chỗ nào đó trốn đi, đám nam sinh kia vừa lúc hút thuốc lá, nguyên chủ thì không chạm vào, chỉ đi theo một bên náo nhiệt, chơi đi động để giết thời gian.

Loại học sinh hư hỏng như bọn họ, đi học mang đi động đều là chuyện bình thường.

Tần Triều Dương không có hành động trở về, giống như là cam chịu lời nói của Lăng Dung.

“Tôi nói này. cậu nói với tôi một câu thôi, chứ nếu không hai ta ở đây mất to trừng mắt nhỏ cũng quá xấu hổ rồi có phải hay không.” Lăng Dung nâng má dựa vào tường phía sau, hoàn toàn không có cảm giác ngượng ngùng của con gái, vẫn luôn nhìn chằm chằm gương mặt Tần Triều Dương đánh giá.

Thiếu niên mới mười sáu mười bảy tuổi vẫn còn ở tuổi ngây ngô, khuôn mặt tuấn tú không giống với Tần Triều Mộc ôn nhu, mà có góc có cạnh, trên mặt tối tăm cũng không biết từ khi nào đã voi đi bớt, nhìn như thiếu niên trong sáng, nếu bị bầu thành nam thần cũng không có chút nào đáng kinh ngạc.

Đương nhiên Lăng Dung cảm thấy bản thân không có tư cách gì để đánh giá diện mạo của Tần Triều Mộc, dù gì thì gương mặt này của cô sau khi lau sạch sẽ thì ngay cả giới tính cũng khó phân biệt, nhưng cô cảm thấy bản thân nếu đi tranh chức nam thần trường học thì vẫn có phần thắng.

Cả người bị cô nhìn chằm chằm không mấy dễ chịu, hơn nữa việc mới phát sinh quá mức dự kiến của Tần Triều Dương, cậu rốt cuộc cũng đầu hàng, đem vấn đề vẫn luôn nghi ngờ trong lòng từ lâu hỏi ra.

“Cậu tại sao lại muốn giúp tôi?”

Âm thanh của thiếu niên có chút khàn khàn, nhưng lúc này Lăng Dung nghe vào lại không khó nghe như vậy, thậm chí có thể nói là tựa như tiếng trời, dù gì thì, có thể khiến nam chủ nói một lời với cô cũng thật không dễ dàng gì.

“Tôi không muốn cậu bị ăn hiếp!” Lăng Dung buột miệng đem ý nghĩ trong lòng thốt ra, tuy rằng cứu vớt nam chủ là nhiệm vụ hệ thống giao cho cô, nhưng sau khi biết được kết cục của Tần Triều Dương, cô thật sự thấy thương tiếc và đau lòng cho người thiếu niên này, muốn làm chút gì đó để thay đổi vận mệnh của cậu.

Không muốn khiến cậu bị ăn hiếp? Tần Triều Dương đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc, chẳng lẽ cậu bị nhóm người họ khi dễ còn ít sao? Tuy rằng cậu chưa từng gặp bạo lực gì lớn, nhưng lại thường xuyên phát sinh cô lập.

Lưu Thừa Nghĩa đoạt ngọc trụ uy hiếp cậu thì không nói, còn giúp Tần Triều Mộc tuyên truyền cậu mới là con riêng bên ngoài.

Nói thì lại buồn cười, rõ ràng cậu mới là con trưởng Tần gia, hiện tại lại chỉ có thể yên lặng chịu đựng tất cả, cậu cũng không tố cáo với giáo viên, cậu biết có Tần gia cùng với Trần Nghiên Nghiên ở đây, cho dù có tố cáo cũng chỉ làm chủ nhiệm lớp khó xử thôi.

Cậu cũng không nói cho ông ngoại để giúp cậu xả giận, ông hiện tại đã lớn tuổi, thân thể càng không tốt, nếu biết cậu bị Tần gia khi dễ như vậy, khẳng định sẽ tức giận không ít vì cậu lấy lại công bằng, nhưng hiện tại ông ngoại không thể chịu được căng co với Tần gia.

Cậu chỉ có thể dựa vào bản thân, lấy yếu thế để thỏa hiệp với bọn họ.

Nhưng hôm nay cái tên Lăng Dung này chỉ mới tiếp xúc với cậu vài lần vậy mà muốn giúp cậu, không muốn cậu bị ăn hiếp?

Tần Triều Dương cười châm chọc, cho dù như thế nào thì trong lòng cũng không có khả năng tin tưởng, phần uất giấu lâu trong lòng làm cậu nhất thời không khống chế tốt cảm xúc nói “Cậu nếu thật sự muốn giúp tôi, thì đem miếng ngọc trụ Lưu Thừa Nghĩa cướp từ tay tôi lấy về đây.” Nói xong đôi mắt cậu mang chút lợi dụng nhìn về phía Lăng Dung.

Nhưng vừa nói ra, Tần Triều Dương bỗng dưng có chút hối hận, cậu không nên kích động, hiện tại khiến bản thân không rút lui được.

Lăng Dung cùng bản thân không thân cũng chẳng quen, có khả năng chẳng qua là nhất thời đụng phải đầu óc nên phát thiện tâm, hoặc muốn chế cười xem cậu sẽ diễn trò hề gì, chứ nếu không sao có thể sẽ mạo hiểm lấy ngọc trụ về mà đắc tội Lưu Thừa Nghĩa chứ?

Lời này của cậu giống như bản thân thật sự muốn xin cô giúp đỡ.

“Được.” Ai ngờ Lăng Dung đột nhiên nói ra một chữ như vậy.

“.....”

Tần Triều Dương kinh ngạc chớp mắt một cái, sau đó nhũn mày nói “Tôi không có nói giỡn.”

“Tôi cũng không có nói giỡn.” Lăng Dung buông tay, mái tóc lệch ở trên trán kia che đi ánh mắt, Tần Triều Dương muốn nhìn ra cảm xúc trong tầm mắt của đối phương, nhưng mà cậu cảm thấy, cô không giống như đang cợt nhả.

“Nhưng mà.....” Nếu không phải đầu óc Lưu Thừa Nghĩa có bệnh nguyện ý đem đồ vật trả cho cậu, Lăng Dung đi khẳng định tránh không được chọc giận đám người kia, đến lúc đó nếu thật sự đánh nhau.....

Tần Triều Dương lại liếc mắt nhìn thân thể nhỏ bé của Lăng Dung, cảm thấy tên nhóc này có khả năng không tránh được một trận ác chiến.

“Tôi sẽ không trả tiền thuốc men cho cậu.” Mày Tần Triều Dương lúc này nhấn lại.

“Yên tâm, tuyệt đối sẽ không bị thương.” Lăng Dung đã sớm muốn nhìn thử thân thủ của bản thân, cô có một loại dự cảm, có lẽ giá trị vũ lực sẽ không quá thấp.

Lời phía sau Tần Triều Dương vốn đang muốn nói lập tức nuốt hết trở về, tên này cũng quá tự mình đa tình, ai quan tâm cô chứ, cậu rõ ràng là..... là.....

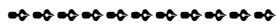
Nửa ngày cũng không nghĩ ra được cái gì, con người Tần Triều Dương rũ xuống che lại ảo não trong đó.

“Được rồi, âm nhạc chỗ sân thể dục ngừng rồi, tội mình đợi lát nữa rồi trực tiếp trà trộn vào trong đám người, vô học trước đã, tôi bảo đám trả lại đồ vật cho cậu trong vòng 3 ngày.”

Sau khi hai người trở lại quả nhiên không bị giám thị bắt được, Lăng Dung rất có hứng thú nghe giảng hai tiết cuối cùng, mà Tần Triều Dương từ trước đến nay đi học đều nghe giảng lại thất thần một tiếng rưỡi.

Cuối cùng tiếng chuông tan học cũng vang lên, không đợi Lăng Dung thu dọn cặp sách, cửa ban 8 cũng đã đứng một đám thiếu niên bắt lương không mặc đồng phục, lấy Lưu Thừa Nghĩa cầm đầu, hô to vào trong phòng học “Lăng Dung mày ra đây cho tao!”

Lúc này người trong lớp học chuẩn bị đeo cặp sách chạy trốn cũng không dám nhúc nhích, lại ngồi trở lại vị trí của mình lần nữa, chạy trốn như con chim cút.

Ở trong mắt của đám người Lưu Thừa Nghĩa, Lăng Dung từ trước tới nay chỉ là một người vô hình chỉ biết đi theo phía sau bọn họ, nhớ tới thì mang cô chơi cùng, nhớ không ra thì ném qua một bên không để ý tới.

Hơn nữa Lăng Dung từ trước đến nay không thích nói chuyện, luôn luôn cúi thấp đầu, vóc dáng không cao hình thể lại không lớn, y như đàn bà, khi Lưu Thừa Nghĩa nghĩ tới hắn ta muốn làm gì tên này thì nó chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng.

Mà hiện giờ cái bao cô này lại to gan như vậy dám đối nghịch với bọn họ, không sợ bị đánh à?!

“Mày nói cái gì?” Lưu Thừa Nghĩa dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

“Đưa khuyên tai của Tần Triều Dương cho tôi, về sau tôi muốn làm một học trò tốt, không muốn chơi cùng các người nữa.” Lăng Dung bình tĩnh nói, cho dù trước mắt có khoảng bốn người nam sinh cũng không sợ.

“Tao thấy hôm nay đầu óc mày bị nhúng nước rồi, cần phải dạy bảo một trận mới có thể bình thường trở lại!” Vốn đã bất mãn hành vi hôm nay của Lăng Dung rồi, hiện giờ còn đồng dạng muốn hắn ta đưa khuyên tai ngọc cho nó, là ai cho nó cái lá gan lớn như vậy, dám nói với hắn ta loại lời này!

Lưu Thừa Nghĩa đem sức lực toàn thân truyền cho nắm tay phải, hướng tới nửa bên mặt không bị tóc che khuất kia của Lăng Dung.

Nhưng mà không có âm thanh nắm tay đánh vào trên mặt đối phương như trong tưởng tượng, Lưu Thừa Nghĩa không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nắm tay của hắn ta lại một lần bị tên Lăng Dung yếu gã này cản lại?!

Tựa như lần hắn ta đánh Tần Triều Dương trước đây vậy, hắn ta vươn nắm đấm trực tiếp bị Lăng Dung chặn lại, sức lực rất lớn khiến hắn ta không thể tin được.

Lưu Thừa Nghĩa không tin, một bàn tay khác cũng hướng tới mặt Lăng Dung đâm lên, đấm tay kia còn chưa tới kịp đối phương, thì đã bị một cánh tay trắng khác ngăn ở giữa không trung.

Tay trái của Lăng Dung đang kiểm chế Lưu Thừa Nghĩa đột nhiên phát lực, đem người đè nặng xuống, lôi kéo khiến hắn ta cúi xuống, đùi phải của Lăng Dung thuận thế phản công, dùng xương bánh chè hung hăng phát lực vào bụng đối phương, khiến người bị đá ra ngoài.

Động tác này căn bản không cần Lăng Dung phải nhớ lại có thể theo bản năng làm được, dù lúc trước có mất trí nhớ thì kỹ năng này cũng đã thâm nhập vào cốt tủy.

Chỗ mềm mại nhất thân thể bị người khác đánh trúng, sắc mặt Lưu Thừa Nghĩa khó coi ôm bụng, bị ăn đau phải lui mấy bước to.

“Được lắm Lăng Dung, không nghĩ tới mày còn có tài lẻ như vậy, lừa tui tao không ít.” Dù vậy hắn ta cũng không tin một tên Lăng Dung yếu đuối mỏng manh như vậy có thể đánh thắng hắn ta, vừa rồi chỉ là vận cút chó mà thôi.

Đại ca lưu manh không phục lại giờ nắm tay vọt lên thêm lần nữa, Lăng Dung lắc mình một cái tránh cái đấm tay kia, hai tay nắm chặt bả vai Lưu Thừa Nghĩa khiến hắn ta không giữ vững trọng tâm, ngay sau đó bàn chân mặc quần jean quét tới cẳng chân Lưu Thừa Nghĩa, Lưu Thừa Nghĩa bỗng dưng chịu đau, vốn là bị túm lên phía trước bây giờ thân thể càng đứng không vững đã ngã xuống mặt đất, tiếp theo chỉ nhìn thấy Lăng Dung thu hồi bàn chân kia đi.

Tên cá biệt hai lần liên tục bị té ngã nháy mắt bị bức tới nóng nảy, cũng mặc kệ có mất mặt hay không, hô lớn mấy tên đàn em kế bên “Nhìn cái gì mà nhìn! Còn không cùng nhau thu thập tên nhóc này cho tao!”

Ba tên đàn em nghe được mệnh lệnh của đại ca anh dũng tiến lên, chân phải của Lăng Dung chia xuống đất, ngay sau đó xoay người một cái đùi phải liền phát lực đá ra ngoài, trực tiếp đem thiếu niên bất lương ở gần cô nhất đá bay ra một mét rất xa.

Ngay sau đó cả hai người xông lên, một người đường vòng ra phía sau Lăng Dung, sau đó một giò đánh người ở phía sau bò trên mặt đất, một người khác trực tiếp bị một quyền của cô đánh trúng mặt va vào tường, thân thể chậm rãi trượt xuống ngồi liệt trên mặt đất.

“Lại lên chứ?” Lăng Dung nhướn mày cười khê, giờ phút này trong mắt lóe lên đầy ý đầu.

“Tên khốn nạn này!” Lưu Thừa Nghĩa nhanh chóng từ trên mặt đất bò lên, lại một quyền không chút lưu tình đánh ra ngoài, hắn ta chính là học sinh cá biệt của trung học để đô, từ trước đến nay chưa từng đánh nhau thua, sao có thể thua ở trong tay tên yếu gã này!

Có lẽ vài động tác lúc đầu của Lăng Dung còn chút mới lạ, nhưng mà theo chiều lại dùng chiêu, Lăng Dung bất luận là đấm tay hay là đá đều càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Lại một quyền ném ra, Lưu Thừa Nghĩa không biết đã là lần thứ ba hay là lần thứ tư bị đánh ngã, ba cái thiếu niên lương khác cũng chỉ có thể ngã trên mặt đất kêu rên.

Lưu Thừa Nghĩa còn bò không đứng dậy nổi ở bên cạnh ngồi xổm xuống, đôi tay Lăng Dung gác trên đùi, hỏi “Hiện tại có cho tao biết khuyên tai ngọc

ở đâu không? Hay là mày muốn tiếp tục?”

Bụng từng đột chùng lên đau làm Lưu Thừa Nghĩa tạm thời không có sức lực bò dậy, vừa mới bị một quyền ở giữa mũi khiến cho hắn ta chóng mặt như đầu, cũng không biết có chảy máu mũi hay không, khoe miệng ứ máu không nói lời nào, chỉ thoáng động một cái cũng khiến người cảm thấy đau.

Nhưng cho dù như vậy Lưu Thừa Nghĩa vẫn không phục, kiên cường đem đầu quay đi không đối diện với Lăng Dung, ý rõ là không muốn đưa đồ vật cho cô.

Xúi quẩy phải nằm trên mặt đất, Lưu Thừa Nghĩa càng nghĩ càng không rõ Lăng Dung làm sao dễ dàng đá đảo hắn ta như vậy, hắn ta đã như vậy, mấy tên đàn em khác càng không thể chạy đi đâu, chẳng lẽ, tên nhóc này trước kia vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ?

“Không muốn hả.” Nhẹ nhàng nói một câu như vậy, Lăng Dung ở trong góc tối bóp gân cốt đôi tay, tiếng xương cốt làm cho rung động.

Cô tin tưởng, trên đời này không có gì là nắm đấm không giải quyết được, nếu có, vậy thì lại đánh thêm một trận.

Cảm nhận được nắm đấm sắc bén của đối phương, Lưu Thừa Nghĩa sợ tới mức lập tức nhắm mắt lại đầu hàng “Tao nói! Tao nói!”

Một quyền lại đánh tiếp, cho dù là mẹ hắn ta cũng nhận không ra.

Ngay khi hắn ta vừa dứt lời, nắm đấm của Lăng Dung vừa vịn cách mặt Lưu Thừa Nghĩa năm cm thì dừng lại, giống như đã được cố ý khống chế lực đạo, nếu không nắm đấm này đánh ra sao có thể dễ dàng thu hồi lại được.

“Đồ vật ở chỗ nào?”

Lưu Thừa Nghĩa đương nhiên không có khả năng lúc nào cũng đem theo khuyên tai ngọc trên người, do dự hơn nửa ngày, bộ dáng mất hết tất cả mở miệng “Tao tặng đồ vật cho bạn gái tao rồi.”

Một tên cá biệt như hắn ta sao có thể không có một người bạn gái tiêu xúng, mà bạn gái Lưu Thừa Nghĩa lại là hoa hậu giảng đường của trung học để đó, năm hai ban sáu Trần Tuyết Nhu.

Đương nhiên, cũng là một người dùng tiền để mua được vào, bạch phú nữ* trong nhà có tiền.

(*Bạch phú nữ: Chắc từ này nghe nhiều rồi nhỉ, người vừa đẹp vừa có tiền.)

“Mày cũng biết mượn hoa hiến phật* đấy nhỉ.” Lăng Dung thiếu chút nữa bị những lời này của hắn ta làm cho cười, đồ vật cướp đi từ chỗ người khác vậy mà còn có thể lấy ra cho bạn gái.

(*Mượn hoa hiến phật: mượn (Hoa) là cách mượn (Hoa) của người khác đem dâng cho (Phật) của mình, mà không để cho (Phật) biết đó là (Hoa) của người khác, nếu không sẽ biến (lợn lành thành lợn què).)

Lúc ấy hắn ta cũng không nghĩ tới sẽ còn cần, hơn nữa hắn ta là một người đàn ông cần khuyên tai ngọc để làm gì, ngoại trừ đưa cho bạn gái còn có thể làm gì chứ, Lưu Thừa Nghĩa nằm trên mặt đất còn không quên ném trả ánh mắt xem thường.

Lăng Dung cũng sẽ không bị một câu “Tặng người khác” của hắn ta lừa gạt qua, “Lấy về đây, ngay bây giờ”, Lăng Dung không chút khách khí mà mệnh lệnh.

“Hiện tại đã tan học, cô ấy nhất định đã về nhà, nếu không buổi chiều tao kêu cô ấy đưa qua cho mày.” Lưu Thừa Nghĩa quyết định bám trụ trước rồi lại nói, đồ vật hắn ta đã cho đi, há nào lại có đạo lý để cô gái trả về, nếu hắn ta thật sự làm vậy chỉ sợ ném chết cái mặt.

Hơn nữa chỉ cần rời khỏi chỗ này, hắn ta sẽ trốn đi một tuần, xem Lăng Dung làm sao tìm được hắn ta.

Tâm tư nhỏ này của Lưu Thừa Nghĩa sao có thể thoát được đôi mắt của Lăng Dung, trực tiếp xách cổ áo của đối phương lên khiến phần lưng của hắn ta cách mặt đất, uy hiếp nói “Tao mặc kệ mày làm như thế nào, hiện tại lấy về ngay cho tao, nếu không tao cũng không ngại hao phí thời gian, ăn ít một bữa cơm trưa cũng không chết đói.”

Cuối cùng, Lăng Dung còn bổ sung một câu “Xem ai tốn thời gian của ai, không lấy về thì mày cứ nằm đây luôn đi.” Nói xong buông tay đang bắt lấy cổ áo ra, Lưu Thừa Nghĩa nặng nề bị quăng ngã về mặt đất, phần lưng truyền đến đau nhức làm hắn ta ho khan không ngừng.

Giảng co mười phút, mỗi lần chỉ cần có người muốn bò dậy chạy trốn thì sẽ bị Lăng Dung đánh ngã, tiếp tục nằm trên mặt đất, tiếp theo Lăng Dung dựa vào tường đùa nghịch di động, xem ra lời nói vừa này không phải là giả.

Lại là giảng co thêm năm phút đồng hồ, đột nhiên một tiếng chuông vang lên khiến mấy người Lưu Thừa Nghĩa giật nảy mình, ngay sau đó thì thấy Lăng Dung không chút hoang mang tiếp điện thoại.

“Alo? Ừ, đúng, vị trí của anh không sai, lại đi về phía trước một chút là có thể nhìn thấy một cái ngõ nhỏ, tôi ở chỗ này.”

“Được rồi, cảm ơn.”

Lăng Dung ra về đáng tiếc lắc lắc đầu “Vậy thì thôi, tao ăn trước, mày cứ tiếp tục chậm rãi nghỉ.”

Không thể không nói, Lăng Dung gọi com hộp lần này ngon cực kỳ, một hộp đầy com còn nóng hổi, viên gạo trắng sáng no tròn, một cái hộp khác có món chính gà hầm nấm, còn có khoai tây lát, mộc nhĩ, hành tây bốn món đồ ăn phối hợp trong khay thức ăn, thịt gà bên trong cũng chỉ có khối thịt, tất cả hoàn toàn không có xuất hiện xương gà.

Khẩu vị của Lăng Dung thiên hướng com có nước canh, cho nên dùng cái muỗng ở trên com hộp plastic gà hầm nấm múc một muỗng nước canh nóng đậm chan lên com màu trắng, lại phối hợp với thịt gà ngon miệng một muỗng ăn vào, chỉ cảm thấy dạ dày trống trơn tức khắc được thỏa mãn.

Bọn họ vốn đã học hết một buổi sáng, 11 giờ rưỡi tan học, vừa tan học đã ở chỗ này tiêu hao một hồi thể lực kịch liệt vừa rồi, làm sao mà không đói bụng chứ.

Nhìn từng hạt com kia toàn bộ vào bụng Lăng Dung, trông mắt Lư Thừa Nghĩa đều trừng ra ngoài, nhưng hiện tại toàn thân hắn ta vừa đói lại vừa đau, định thừa dịp Lăng Dung thả lỏng cảnh giác, dùng sức lực tồn trữ từ này tới giờ bỏ chạy đào tẩu, thì đột nhiên bị một chân vươ tới đá nằm trở về.

“Không phải đã nói chỉ cần đưa đồ vật ra đây thì mày có thể đi rồi sao, vì sao không nghe hiểu tiếng người chứ.” Lăng Dung thu hồi đôi chân dài từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ chỗ quần bị cọ dơ, Lăng Dung thuận tay ném hộp com vào cái thùng rác ở phụ cận.

“Mày!”

“Còn muốn kêu gào sao?” Mắt Lăng Dung nhìn thời gian trên di động, “Hiện tại đã 12 giờ rưỡi, còn rất nhiều thời gian, tao không vội, mày cứ tiếp tục suy xét.”

Năm lần bảy lượt bị nhục, bất luận là tâm hồn bị đá kích hay là thân thể bị đau đớn và đói khát, đều khiến Lư Thừa Nghĩa chịu không nổi, vì thế Lư Thừa Nghĩa rút cuộc cũng thỏa hiệp “Bây giờ tao kêu người đi lấy, mày nhớ phải giữ lời.”

“Được.”

Lư Thừa Nghĩa nói rồi lấy di động trong túi quần ra, mở ra nhìn thì thấy không bị hư do lúc này đánh nhau bị té ngã, không khỏi may mắn một chút.

Đầu tiên hắn ta gọi điện thoại cho bạn gái Trần Tuyết Nhu, khuyên can mãi hứa hẹn lần sau sẽ đưa cho cô ấy một cái vòng cổ tốt hơn, Trần Tuyết Nhu mới miễn cưỡng đáp ứng trả ngọc trụ lại, nhưng Lăng Dung không có khả năng thả hắn ta đi, Lư Thừa Nghĩa đành phải gọi điện thoại cho một tên đàn em khác không có ở trường kêu người lấy đồ vật lại đây, 30 phút sau, ngọc trụ rút cuộc cũng đưa đến tay Lăng Dung trên tay.

“Hiện tại tui tao có thể đi rồi chứ.” Lư Thừa Nghĩa khó thở.

“Được rồi, cứ đi, nhưng mà về sau tui mày tốt nhất đừng lại đi tìm Tần Triều Dương gây phiền toái, nếu không.” Lăng Dung cầm ngọc trụ quơ quơ ở trước mắt, trong miệng lại phun ra từ ngữ uy hiếp.

Lư Thừa Nghĩa cắn chặt răng, khuôn mặt nhằn thành một bãi, kéo thân thể trên dưới toàn thân đều ở đau nhức chạy nhanh rời khỏi cái ngõ nhỏ này, còn lại ba tên đàn em thấy Lăng Dung không có ý ngăn cản, cũng vội vàng chạy trốn chết theo đại ca.

Buổi chiều hai giờ rưỡi, khi tiết đầu chính thức bắt đầu, Tần Triều Dương không có nhìn thấy bạn ngồi cùng bàn mới xuất hiện đúng giờ, chỉ mới thời gian nửa ngày, không có cái tên đầu lăm lăm màu nhìn không thuận mắt kia, Tần Triều Dương vậy mà có chút không quen.

Chẳng lẽ là đến muộn? Người kia là một tên côn đồ học không giỏi, đến muộn cũng là chuyện bình thường.

Nhưng. Nhưng nếu không phải do nguyên nhân này thì sao? Tần Triều Dương vẫn không quên được giữa trưa Lăng Dung bị bọn Lư Thừa Nghĩa mấy người đó kêu đi.

Lại thất thần hết một tiết, Tần Triều Dương đột nhiên nghe thấy nữ sinh bàn trên mới từ bên ngoài về cùng với bạn ngồi cùng bàn bàn tán sôi nổi.

“Cậu biết không? Vừa này mình đi ra ngoài nghe nói tên cá biệt ban mười lăm kia buổi chiều xin nghỉ không có đi học, còn có ba tên tùy tùng của hắn nữa, tất cả sau khi tan học buổi sáng đi kêu Lăng Dung, cậu nói xem Lăng Dung buổi chiều không đi học có thể vì chuyện này hay?”

Bạn ngồi cùng bàn lặng lẽ liếc mắt chỗ ngồi trống không phía sau, sau đó lại chú ý tới ánh mắt của Tần Triều Dương như bị kinh hách vội vàng thu hồi tầm mắt.

Nữ sinh lăm lăm chuyện còn thắc mắc sao bạn ngồi cùng bàn không trả lời lời nói của cô, vì thế dứt khoát thay cô ấy suy đoán “Lư Thừa Nghĩa kia ngay cả đao còn dám mang lên trường học, lúc trước hình như còn có người không phục hắn muốn cùng hắn đoạt vị trí bạn trai của Trần Tuyết Nhu, Lư Thừa Nghĩa không nói nhiều trực tiếp ném một cây đao ở trên bàn, người kia sợ tới mức rầm cũng không dám nhả một cái đã từ bỏ, Lăng Dung lúc này sẽ không trực tiếp đi bệnh viện chứ.”

Bạn ngồi cùng bàn rút cuộc có chút sợ ánh mắt của Tần Triều Dương, vội vàng kéo kéo tay áo của nữ sinh bên cạnh để cô ấy đừng nói nữa.

Nữ sinh khó hiểu, lại nghĩ đến việc này không liên quan đến bọn cô, cũng khó khăn từ bỏ, không thú vị ngồi yên ở chỗ nghe giảng chờ tiếng chuông vang lên.

Nhưng một câu “Vào bệnh viện” kia khiến Tần Triều Dương nghe đẽ trong lòng, cậu ngay người nhìn chỗ ngồi trống không bên cạnh, nhất thời trong lòng cảm thấy phức tạp.

Nhưng mà trên thực tế, mấy tụi Lưu Thừa Nghĩa xin nghỉ vài ngày là để ở nhà dưỡng thương, sợ mất mặt mũi nên không dám ra ngoài gặp người khác, mà Lăng Dung chẳng qua là lần đầu tiên dùng thân thể này đánh nhau nên mệt mỏi chút, về nhà ngủ trưa đến hai tiếng cũng chưa dậy, mẹ Lăng thấy con gái bảo bối thật sự ngủ ngon lành, mềm lòng dứt khoát xin chủ nhiệm lớp nghỉ nửa ngày, để con gái nghỉ ngơi thật tốt.

Tần Triều Dương lúc này đương nhiên là không biết, đây là một hiểu lầm to lớn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Triều Dương cũng không biết vì sao lại đến trường sớm hơn so với bình thường, thói quen bình thường tới sớm yên lặng đọc sách giờ phút này bị đánh vỡ, chỉ ngồi yên một chỗ không nhúc nhích mà phát ngốc, hơi thở quanh thân so với bình thường càng thêm lạnh.

Lúc 7 giờ buổi sáng, Lăng Dung bước chân vào phòng học, cô vừa xuất hiện đã lập tức hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Tần Triều Dương.

Đánh giá người từ trên xuống dưới, không phát hiện có miệng vết thương gì, Tần Triều Dương không khỏi có chút ảo não bởi bản thân từ ngày hôm qua đến bây giờ lo lắng.

Lăng Dung tất nhiên là chú ý tới động tác nhỏ của Tần Triều Dương, mới vừa ngồi xuống đã vui cười với đối phương bên cạnh nói “Sao vậy, cậu lo lắng cho tôi à.”

Cảm thấy lãng phí tình cảm của bản thân, Tần Triều Dương liền trầm mặc, ngay cả ánh mắt cũng không cho Lăng Dung.

“Thật sự không lo lắng à? Tay tôi từ trận đánh ngày hôm qua đến bây giờ còn rất đau đấy.” Lăng Dung tùy ý ném cặp sách ở trên ghế, cả người tùy tiện ngồi trên bàn học, xoa tay của bản thân một bên hồ đau ra tiếng một bên lặng lẽ chú ý biểu tình của Tần Triều Dương.

“Cậu bị thương?!” Nghe được tiếng hít khí cắn răng phát ra, Tần Triều Dương cũng không để bộ dáng lạnh nhạt nữa, lập tức từ vị trí đứng lên đi đến trước mặt cô hỏi.

“Hi hi, không có việc gì, chỉ là có nhiều nắm đấm đánh trên người một chút, tuy đau nhưng vẫn đau.” Lăng Dung cười hi hi nhìn phản ứng của Tần Triều Dương, mở đôi tay ra cho cậu xem, cùng với màu da ngăm đen trên mặt một chút cũng không giống, đôi tay trắng nõn sạch sẽ, tinh tế như của con gái, Tần Triều Dương nhìn lập tức ngây người.

“.....”

Nửa phút sau Tần Triều Dương ý thức được bản thân lại bị lừa, cậu yên lặng quay đầu lại ngồi trở về, quyết định tiếp tục bảo trì trầm mặc, cậu như một tên ngọc ngà, rõ ràng tên nhóc này không có chuyện gì cả.

“Ôi, cậu giận rồi à? Đừng mà, tôi không phải có ý lừa gạt cậu.” Thừa dịp giáo viên còn chưa tới, Lăng Dung đột nhiên lấy một thứ từ trong túi ra lắc lư ở trước mặt Tần Triều Dương lấy lòng nói. “Nè, cậu nhìn xem cái này là cái gì?”

Dây tơ hồng dài bị ngón tay mảnh khảnh của Lăng Dung giơ lên, ngọc trụ có khắc tốt đột nhiên không kịp phòng ngừa lắc lư ở trước mặt Tần Triều Dương, hình dáng quen thuộc tức khắc khiến cho cậu sửng sốt đứng yên.

Đôi con ngươi đen nhánh không chớp mắt nhìn chằm chằm ngọc trụ trước mắt, Tần Triều Dương vươn tay thật cẩn thận nhận lấy để trong lòng bàn tay, vốn dĩ ngọc tượng lạnh lẽo nhưng để lâu trong túi, lấy độ ấm của người khác lại có chút ấm áp.

“Cậu vậy mà..... Thật sự lấy về được.” Tần Triều Dương nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, trong đầu nhớ tới hình ảnh mười mấy năm trước mẹ trước khi qua đời giao phó cái này cho cậu, lại lập tức chuyển tới hình ảnh ngày hôm qua Lăng Dung thề son sắt với cậu bảo đảm sẽ lấy ngọc trụ về.

Lăng Dung rất tự hào mà ngẩng đầu lên “Nếu tôi đã đáp ứng cậu rồi thì khẳng định sẽ làm được, thế nào, tôi đúng là người bạn chí cốt, đúng không người anh em tốt!”

Anh em? Tần Triều Dương không khỏi nghĩ tới Tần Triều Mộc, đó là em ruột của cậu, nhưng cậu lại cảm thấy dùng cái từ này để hình dung Tần Triều Mộc chính là vũ nhục nó.

Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Lăng Dung đang nhìn cậu, Tần Triều Dương từ đáy lòng toát ra một ý nghĩ, có lẽ, cậu thật sự có thể để Lăng Dung làm bạn bè?

Tin tức Lăng Dung về trường học nhanh chóng truyền tới các lớp khác.

“Chị Nhu, nghe nói tên nhóc Lăng Dung kia đã về trường học, giữa trưa ngày hôm qua chính nó đã thương bọn anh Nghĩa, còn buộc anh Nghĩa phải về lấy hoa tai ngọc của chị.” Biết được Lăng Dung đã về trường sau buổi trưa hôm đó, cũng có vài tên đàn em bên vực kẻ yếu giúp Lưu Thừa Nghĩa tổ cáo với Trần Tuyết Nhu.

Trần Tuyết Nhu vốn là bị lấy ngọc trụ đi nên khó chịu, càng tức giận Lăng Dung dám khiến bạn trai cô ta bị thương, hoa hậu giảng đường từ trước đến nay được nịnh hót nhìn không nổi cái giọng điệu này, mang theo mấy tên đàn em chuẩn bị đi tìm người tính sổ.

Nơi này là trường học, cô ta không tin Lăng Dung còn dám làm trò trước mặt nhiều người như vậy ức hiếp một cô gái như cô ta!

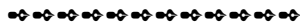
“Đi, tôi muốn nhìn xem cái tên Lăng Dung này là người thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Editor: Cà Pháo

Trần Tuyết Nhu khí thế hùng hục, trực tiếp mang theo hai đàn em bình thường hay theo sau Luru Thừa Nghĩa hướng về phía ban tám.

Mới vừa vừa bước vào phòng học, Trần Tuyết Nhu đã hấp dẫn hầu hết ánh mắt của người trong lớp học, dù sao cũng là hoa hậu giảng đường, lớn lên xinh đẹp không nói, còn mang theo hai tên đàn em bộ dạng như đi gây sự, lập tức hấp dẫn phần lớn người chú ý mang tâm tư nhiều chuyện, thế trận này thậm chí còn hấp dẫn không ít người ban khác tới xem náo nhiệt.

Lăng Dung vừa nhìn thấy Trần Tuyết Nhu đã đại khái đoán được ý đồ cô ta đến, nhưng mà cô cũng không lo lắng, vẫn thảnh thơi mà dựa lưng vào ghế bình thường, một đôi chân dài mặc quần jean như không có chỗ để đặt trên bàn học, ghế dựa phía bập bênh.

"Cô ấy có phải bởi vì chuyện giữa trưa ngày hôm qua hay không?" Tần Triều Dương nhíu mày, cậu tất nhiên cũng nhận ra hoa hậu giảng đường trường đề đô này chính là bạn gái của Luru Thừa Nghĩa.

Lăng Dung đối với chuyện nam chủ chủ động nói chuyện với cô rất là vui mừng, không uống công trưa ngày hôm qua cô ở lại đánh nhau rồi ăn cơm hộp.

"Luru Thừa Nghĩa lấy ngọc trụ của cậu đưa cho Trần Tuyết Nhu, cho nên chuyện này có lẽ còn có nguyên nhân bên trong." Lăng Dung tuy rằng biểu hiện tùy tiện không quan tâm, giống như một thằng nhóc tùy tiện, nhưng đối với tâm tư này của con gái cô rõ như lòng bàn tay.

Sắc mặt Tần Triều Dương lại lập tức âm trầm, Luru Thừa Nghĩa vậy mà lại đưa ngọc trụ cho người khác?! Nếu không phải Lăng Dung giúp cậu lấy về, chỉ sợ cậu sẽ luôn cho rằng vẫn còn ở trong tay Luru Thừa Nghĩa, cũng vì việc này mà luôn chịu sự sắp xếp của hắn ta.

Trần Tuyết Nhu ở trong đám người tìm thấy Lăng Dung, trong một đám học sinh đứng đắn đột nhiên xuất hiện "Smart", thật sự rất dễ phân biệt.

"Lăng Dung nếu cậu thức thời thì nhanh chóng trả đồ vật lại cho tôi, đoạt đồ vật của một nữ sinh như vậy cậu thật không biết xấu hổ à?" Trần Tuyết Nhu cũng biết Luru Thừa Nghĩa bị đàn em trước kia của mình đánh cho không dậy nổi, cho nên mở miệng không đề cập tới việc này, trực tiếp dẫn đề tài về phía ngọc trụ kia.

Ngọc trụ kia vừa nhìn đã biết là đồ tốt, cô cầm ở trong tay một tuần còn chưa có nóng đã bị Luru Thừa Nghĩa trực tiếp lấy đi, ngày hôm qua Luru Thừa Nghĩa nói chuyện này thiếu chút nữa tức chết cô ta rồi.

Đương nhiên cô ta không biết cái ngọc trụ này trên thực tế là Luru Thừa Nghĩa đoạt từ chỗ Tần Triều Dương, nếu không hiện tại cũng không dám to gan như vậy ở trước công chúng đòi về.

Đúng là bởi vì Luru Thừa Nghĩa giấu diếm cô ta, cho nên Trần Tuyết Nhu mới cảm thấy Lăng Dung đoạt đồ vật của cô ta, hơn nữa nói không chừng chính là Lăng Dung vì để Luru Thừa Nghĩa khó xử nên cố ý đưa ra loại yêu cầu này.

Quả nhiên lời này của Trần Tuyết Nhu vừa ra, ánh mắt người xem bên cạnh Lăng Dung lập tức thay đổi, Trần Tuyết Nhu vốn đã xinh đẹp, mà ban sáu là ban khoa học tự nhiên, nam sinh chiếm đa số, cho nên phần lớn người đứng về phía Trần Tuyết Nhu, thật sự cho rằng Lăng Dung đoạt thứ gì đó của hoa hậu giảng đường.

"Đúng vậy, con trai mà đoạt đồ vật của nữ sinh, còn không nhanh đưa đồ vật của chị Nhu ra đây!" Luru Thừa Nghĩa không ở đây, hai tên đàn em đi theo sau Trần Tuyết Nhu tất nhiên sẽ đám đương nhân vật hộ hoa sứ giả.

Mí mắt hơi nhấc lên cười như không cười nhìn hai tên đàn em kia, liếc mắt một cái "Tụi mày thật sự không biết là Luru Thừa Nghĩa mượn hoa hiến phật cướp từ tay Tần Triều Dương à, hay là ở đây giả ngu."

"Hơn nữa rõ ràng là một thằng con trai, lại đem đồ vật mình đoạt được từ người khác đưa cho bạn gái, không cảm thấy hổ thẹn sao?" Lăng Dung nhân tiện liếc biểu tình không tin tưởng trên mặt Trần Tuyết Nhu, lại có ý tốt bổ sung nói, "Hay là ngày hôm qua hắn ta vẫn chưa đã ghiền, muốn đánh thêm một trận với tao vừa lúc nghỉ thêm ngày nữa?"

Thả cánh tay xuống, Lăng Dung cuối cùng cũng không dựa ghế nữa ngoan ngoãn ngồi yên, giọng điệu vẫn bình đạm như cũ "Việc nhỏ như vậy chỉ cần chị Nhu nói lời xin lỗi là được, cứ kéo dài đến giờ học nếu đề giáo viên tới cũng không tốt lắm."

"Cậu!" Trần Tuyết Nhu từ trước tới nay chưa từng cảm thấy tên đàn em từng đi theo sau Lưu Thừa Nghĩa này chán ghét đến như vậy, trước nay đều là người khác đi xin lỗi cô ta, có lúc nào mà cô ta phải đi xin lỗi người khác! Hơn nữa tên Lăng Dung này rõ ràng đang uy hiếp cô ta.

Hộ hoa sứ giả phía sau đương nhiên không thể để Lăng Dung tức hiếp nữ thân của bọn họ, một tên đàn em trong đó thấy vẻ mặt Trần Tuyết Nhu chịu ủy khuất, ý muốn bảo hộ lập tức nảy lên trong lòng, nghĩ liền phải dạy bảo Lăng Dung mới được.

Vì thế với số lượng chỉ số thông minh không nhiều lắm của hắn ta, nhìn thấy chai nước khoáng đã bị uống còn dư lại nước đặt ở trên bàn bên cạnh thì cầm lấy mở nắp bình ra, sau đó hát về phía Lăng Dung, đồng thời trong miệng còn đang mắng "Mày cho rằng mày là ai, dám đề cho chị Nhu xin lỗi mày!"

Ngay lúc nước hắt ra ngoài kia, nữ sinh chung quanh ngay lập tức thét chói tai một trận.

Lăng Dung hiển nhiên không nghĩ tới đối phương sẽ đột nhiên ra chiêu như vậy, nhất thời không kịp né tránh, nước hắt trên mặt và trên quần áo của cô, nước hắt lên cô theo bản năng nhắm mắt lại.

Sự việc phát triển đến trình độ này lập tức có người chạy ra kêu giáo viên đến đây xử lý.

Tần Triều Dương cũng bị hoảng sợ, nhưng mà may mắn không có bị văng đến gần, Lăng Dung chịu không nổi cảm giác ướt đầm dề trên mặt nên vội vàng dùng tay lau, mới vừa thả tay ra, đã khiến Tần Triều Dương đang nhìn cô kinh ngạc không nhẹ.

"Làm sao vậy?" Tại sao tất cả đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái như vậy nhìn cô, không phải chỉ là bị hắt nước một chút thôi sao? Lăng Dung mới vừa mở mắt ra, đã thấy một đám người chung quanh đang dùng ánh mắt không biết nên hình dung như thế nào nhìn chằm chằm mặt cô.

"Mặt cậu..... Có thể phai màu sao?" Cuối cùng Tần Triều Dương vẫn giải đáp nghi hoặc của cô.

Nghe được lời này ngay lập tức trong lòng Lăng Dung lộ bộ một cái, như là ý thức được chuyện gì mở bàn tay mới vừa lau mặt ra nhìn, quả nhiên phát hiện phía giữa bàn tay và phần làn da bên cạnh có hai màu sắc khác nhau, màu vàng như nến, có cảm giác như bị dính phấn.

Sơ suất quá, ai biết nguyên chủ mua loại phấn nền không chống nước chứ!

Nỗ lực duy trì vẻ mặt không biểu cảm, Lăng Dung hướng về phía nữ sinh ngồi phía trước đang nhìn cô hỏi "Cậu có thể cho mình mượn gương một chút được không?"

"À..... Có, đây."

Nữ sinh ngồi phía trước vốn sợ Lăng Dung, nhưng vừa mới xảy ra chuyện kia khiến cô áy nhất thời sững sờ mà quên mất sợ hãi, hơn nữa nước mà người nọ hắt là nước khoáng cô ấy đang uống dở, do ấy vậy, nữ sinh vội vàng tìm một cái gương nhỏ hình tròn trong cặp sách đưa cho Lăng Dung.

"Cảm ơn." Mặt Lăng Dung vẫn không biểu cảm tiếp nhận, sau đó nói cảm ơn.

Từ trong tay Tần Triều Dương nhận lấy khăn giấy, Lăng Dung dứt khoát từ bỏ tâm tư che dấu nên trực tiếp lau đi, bởi vì tóc cũng bị hắt đến, những giọt nước từ sợi tóc rơi xuống làm Lăng Dung rất khó chịu, vì thế hất tóc mái che khuất hơn nửa khuôn mặt ra phía sau, khiến cả khuôn mặt lộ ra ngoài.

Không biết vì sao, giờ phút này toàn bộ ban tám bao gồm cả đám người vẫn luôn đứng ở ngoài cửa xem náo nhiệt toàn bộ đều im lặng, cả đám nhất trí nhìn động tác trên tay Lăng Dung, giống như đang chờ cái nghi thức thần thánh gì vậy.

Bị nhiều đôi mắt nhìn chăm chú như vậy, Lăng Dung cũng không run tay chút nào mà lau khô nước trên mặt, đồng thời cũng đem mấy tầng phấn nền kia lau đến sạch sẽ.

Toàn bộ gương mặt kia cuối cùng cũng lộ ra ngoài.

Làn da không phải biến thành màu đen, da thịt của thiếu niên căn mỏng trắng như tuyết và sắc sảo như xài Collagen, một đôi mắt xinh đẹp tựa như sao trời, sáng lấp lánh, một khi cùng người khác đối diện sẽ khiến họ đặt ở đầu quả tim, đôi môi hồng nhạt đẹp mê người, cứ như muốn mê hoặc người ta đến nhắm nháp một trận.

Khuôn mặt tinh xảo khiến mọi người ở đây lúc này chỉ có thể nhớ tới một câu thơ mộc lan đã học trong sách giáo khoa ngữ văn kia, "Hùng thỏ chân phác sôc, thỏ thỏ mắt mê ly, song thỏ bàng mà đi, an có thể biện ta là hùng thỏ*?"

(*Dịch thơ:

Thỏ đực chân nhảy nhót

Thỏ cái mắt mơ màng

Cùng chạy trên mặt đất

Không rõ ta là nữ hay nam?)

Thật sự là sống ngang ngược, mọi người sợ ngay người.

Sau khi lau sạch nước trên mặt, Lăng Dung liền trả gương lại cho nữ sinh ngồi phía trước vẫn luôn nhìn chăm chăm cô, ai ngờ đối phương như bị câu hồn đi vậy, căn bản không để ý đến đồ vật cầm trên tay, kết quả không cầm chắc, mới vừa nhận lấy gương liền rớt xuống bàn, phát ra "Leng keng" một tiếng, vào giờ phút này nghe thấy đặc biệt vang dội.

Âm thanh này cũng như một hồi chuông cảnh báo khiến mọi người đang ngủ người bừng tỉnh lại.

"Thế nào? Không phải nói có đánh nhau sao? Sao lúc này lại yên tĩnh như vậy?" Chủ nhiệm lớp bị kêu đến duy trì trật tự mới vừa bước vào phòng học đã thấy trong ngoài lớp học của mình vây quanh một tầng người, nhưng mà thật kỳ lạ nếu thật sự đánh nhau trong lớp học sao có thể yên tĩnh như vậy, kết quả là thấy gương mặt lạ kia ở trung tâm.

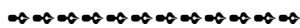
Ban của bọn họ..... Từ khi nào xuất hiện thêm một học sinh đẹp như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Editor: Cà Pháo

Lăng Dung bị kêu vào văn phòng.

Thẳng đến khi đưa nhỏ này đứng trước mặt mình, chủ nhiệm lớp cũng không dám tin người này chính là Hổ Thế Ma Vương Lăng Dung của lớp mình, nếu không phải cái đầu kia lộ rõ phong cách Smart, chỉ sợ ông còn tưởng rằng là học sinh ban khác tới xem nào nhiệt.

Vừa rồi lúc nghe thấy chủ nhiệm ban tám tới, Trần Tuyết Nhu cũng không rảnh kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô nữa, cuống quýt chạy ra ngoài từ cửa sau, hai tên đàn em cũng chạy trốn theo, cuối cùng chỉ có Lăng Dung bị kêu lên văn phòng, cũng là như bây giờ.

Trong lòng yên lặng thở dài một hơi, chủ nhiệm lớp hơi bất đắc dĩ nói “Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Là một đứa con gái, lại trang điểm bản thân thành một đứa con trai, cả ngày cùng những tên đó quây vờn nhau không lo học cho giỏi, hơn nữa rõ ràng có khuôn mặt xinh đẹp như vậy, lại làm cho không thể gặp người, nếu không phải do lần này ngoài ý muốn, ông sợ là vẫn luôn bị con nhóc này lừa chẳng hay biết gì.

Đúng vậy, chủ nhiệm lớp đã sớm biết Lăng Dung là con gái, thông tin của học sinh không có khả năng thay đổi, hơn nữa lúc trước ba Lăng mẹ Lăng có giải thích tình huống đặc thù của con gái cho giáo viên, chủ nhiệm lớp đồng tình với cha mẹ này, việc này cũng không phải chuyện gì lớn, vì thế mấy năm nay ông cũng mắt nhắm mắt mở không có vạch trần.

Lăng Dung trộm nâng mí mắt thì phát hiện chủ nhiệm lớp không có tức giận đến như vậy, vì thế môi mồng hơi chu lên, đôi lông mày hào khí cũng nhú lại, âm thanh mang theo âm ức nhẹ nhẹ “Lần này thật sự không phải em, có người lấy mất ngọc trụ của Tàn Triều Dương, em giúp cậu ấy lấy trở về, kết quả Trần Tuyết Nhu tưởng em lấy đồ của cậu ấy, còn mang theo người tới tìm em gây rắc rối, còn hắt nước vào mắt em.”

Nhìn vết nước còn đọng trên đầu tóc Lăng Dung, chủ nhiệm lớp biết chuyện này là sự thật.

“Nhưng gương mặt của em sao lại như thế này, học sinh thầy dạy hai năm đột nhiên lại thay đổi, dù sao em cũng phải giải thích một chút chứ.”

“Đa..... Chỉ là đánh chút phần, nào có tên lưu manh có khuôn mặt như vậy chứ đúng không a.”

Lăng Dung cười hi hi nói, rõ ràng là một bộ dạng không đứng đắn, nhưng gương mặt kia nhìn thế nào cũng khiến cho người ta thích, vói lại bộ dáng ẩm ực lúc này vẫn luôn hiện ở trước mắt, vì thế một câu trách móc kẹt ở trong cổ họng chủ nhiệm lớp cả nửa ngày không nói ra được.

Cửa sổ trong văn phòng không đóng, đột nhiên một trận gió thổi vào khiến cả người ướt đầm dề của Lăng Dung không khỏi rung mình một cái, hiện tại đã vào tháng chín, thời tiết hơi chuyển lạnh, không đành lòng để đứa nhỏ này bị đông lạnh đến cảm mạo, chủ nhiệm lớp lắc đầu lấy một tờ đơn xin nghỉ phê tên của mình vào “Em cảm cái này đợi chút nữa là có thể ra về, nhanh chóng đi về thay quần áo, tốt nhất là nên nhuộm lại đầu tóc của em đi, buổi chiều lại về đây học.”

Tiếp nhận tờ giấy mặt Lăng Dung cảm ơn, trước khi đi còn không quên căn thân hỏi “Thầy ơi thầy sẽ giúp em giữ bí mật đúng không a.”

Về ngoài tình xảo kết hợp với biểu cảm đáng thương, cho dù là ai cũng khó có thể từ chối lời thỉnh cầu của cô, chủ nhiệm lớp bất đắc dĩ xua tay “Được

rời, đi đi.”

Nhận được câu trả lời Lăng Dung cười hi hi, ngay sau đó biến mất khỏi văn phòng.

Cùng lúc đó, Tần Triều Dương đón lấy nhiều ánh mắt nhìn chăm chú nhất từ trước tới nay, tất cả đều là ánh mắt ghen ghét và oán giận.

Tại sao lúc trước Lăng Dung đổi chỗ không ngồi cùng bàn với họ! Nếu nói giá trị nhan sắc là chính nghĩa, hiện tại thấy được gương mặt kia của Lăng Dung, bây giờ những người đó nào còn nghĩ đến cái khác chứ.

Cậu nói cái gì, Lăng Dung đánh nhau lại còn ăn hiếp người khác? Nếu Lăng Dung đồng ý cười với bọn họ, bọn họ bằng lòng tự đưa lên để Lăng Dung đánh vài cái cũng được!

Nhưng trên thực tế bây giờ ngay cả Tần Triều Dương còn lâm vào trạng thái ngu ngốc, cậu thế nào cũng nghĩ không ra, cái tên nhóc ngồi cùng bàn kia có thể dọa khóc cả một đứa trẻ, đột nhiên biến thành..... Biến thành bộ dạng đẹp đến như vậy.

Không thể quên được lúc ấy người nọ đột nhiên quay về phía cậu, thiếu niên phóng khoáng bỗng dừng quay đầu cười, một đôi mắt đen sáng lấp lánh, chứa ý cười khiến người khác an tâm.

Tần Triều Dương đối với ánh mắt sôi nổi chung quanh lâm như không thấy, cúi đầu nhìn sách cứ như hoàn toàn chăm chú vậy, đương nhiên, tiền đề nếu không xem nhẹ đôi tai hơi đỏ lên của cậu.

Được chủ nhiệm lớp xin nghỉ cho, Lăng Dung đầu tiên là trở về nhà, thấy quần áo của con gái ướt đầm, mẹ Lăng vội vàng đi đến trước quan tâm hỏi “Có chuyện gì vậy? Ai ăn hiếp con?”

Mẹ Lăng tuy bề ngoài nhu nhược, nhưng tính tình lại rất bao che cho con, nếu thật sự có ai đó ức hiếp con gái bảo bối của bà, vậy thì bà thế nào cũng phải đòi lại công bằng cho con.

“Không có chuyện gì đâu ạ.” Lăng Dung cố ý muốn hòa hoãn quan hệ với cha mẹ, vì thế lại bỏ sung nói, “Chỉ là bị hắt nước một chút, tẩy đi lớp trang điểm.”

Mẹ Lăng từ lời con gái nói nghe ra một chút ám ức, tưởng tượng đến trường hợp con gái bị tẩy trang lúc ấy, mẹ Lăng nỗ lực chịu đựng mới không cười ra tiếng.

“Con gái của mẹ cho dù thế nào cũng xinh đẹp nhất.” Mẹ Lăng ngoài miệng an ủi, trong lòng lại mừng thầm con gái cuối cùng không cần phải để cái mặt như vậy nữa, xem ra bây giờ, khẳng định đã bị bạn học trong lớp thấy được gương mặt thật.

Thật tốt, con gái của bà xinh đẹp như vậy, đương nhiên nên khiến người khác hâm mộ mà không phải chán ghét. Mẹ Lăng biết bộ dạng lưu manh của con gái mình lúc trước nhất định ở lớp học không tốt lắm, bà làm mẹ đương nhiên không mong muốn con của mình bị người khác chán ghét, nhưng nhìn hiện tại như vậy, hẳn là có thể thay đổi rồi.

Lo lắng con gái bị lạnh, mẹ Lăng cũng không nhiều lời với Lăng Dung nữa, trực tiếp đuổi con gái về phòng “Mau tắm nước nóng thay quần áo sạch sẽ đi, đợi lát nữa mẹ kêu đi làm cho con chén canh gừng, con nhớ phải uống đấy.”

Lăng Dung gật đầu, sau đó đi lên lầu.

Sau khi khiến bản thân sạch sẽ rồi, Lăng Dung thuận tiện đi cửa hiệu cắt tóc gần nhất nhuộm tóc về màu đen, cô đã sớm chịu không nổi này cái đầu phong cách Smart này, hiện tại cuối cùng cũng có cơ nhuộm lại.

Khi Tần Triều Dương lần nữa nhìn thấy Lăng Dung, đối phương đã thay đổi hoàn toàn bộ dạng.

Thiếu niên ngồi bên cạnh lúc này một đầu tóc đen mềm mại được cắt gọn gàng, xen vào đó là khuôn mặt tinh xảo giữa thiếu niên và thiếu nữ khiến người khác không rời mắt được, càng miễn bàn đến cặp mắt đựng đầy ý cười kia, môi mỏng đỏ thắm hơi giương lên theo một độ cong.

Lăng Dung vứt bỏ cả một ngăn tủ quần áo phong cách Smart kia, hiện giờ trên người mặc một cái áo sơ mi màu trắng lật cổ, phía dưới mặc cái quần màu đen, dưới chân là một đôi giày da màu đen, cả người giống như vương tử quý tộc bước ra từ lâu đài.

“Cậu nhuộm lại tóc à?” Tần Triều Dương hơi ngây người nhìn về phía đỉnh đầu của Lăng Dung, tuy rằng cho tới nay cậu lúc nào cũng ghét bỏ cái đầu chẳng ra gì kia, nhưng Lăng Dung đột nhiên nhuộm về màu đen, Tần Triều Dương có chút không quen.

Đột nhiên Tần Triều Dương ý thức được bản thân nhìn chăm chăm Lăng Dung đã lâu, từ mặt đến tai ngay lập tức đều nổi lên màu đỏ, nhiệt độ nóng bỏng trên mặt khiến cậu không biết phải làm sao.

“Tại sao trước kia cậu cứ phải trở thành như vậy?” Tần Triều Dương không dám lại nhìn cô, nhưng nghi vấn trong lòng thì không thiếu, cậu biết rõ mùi vị bị người khác hiểu lầm rất khó chịu, nhưng với diện mạo như vậy Lăng Dung rõ ràng có thể khiến mọi người đều thích, tại sao cứ phải che giấu nó.

Bạn bè trong lớp thường trộm liếc mắt về phía này, Tần Triều Dương biết dáng vẻ này của Lăng Dung khiến bao nhiêu người thích, rõ ràng đa số người trong lớp bọn họ là nam sinh, nhưng một đám nhìn thấy Lăng Dung đều nhìn không được mà mặt đỏ tím đập, cứ như kẻ trộm cướp đi tâm mắt của bọn họ.

Mang theo ba tên đàn em, Chu Khải Xa mặc một cái áo khoác da hai tay cầm túi quần, trên mặt mang theo khí thế khinh thường cười không chút để ý nói “Ồ, mây cuối cùng cũng xuất hiện, tao đã đợi mây vài ngày, coi thử này bị người ta đánh thảm hại ra sao, thế nào, mùi vị bị chính đàn em dưới trướng của mình đánh bại như thế nào?”

Ngay sau đó Chu Khải Xa cảm thấy còn chưa đủ, lại kích thích thêm một câu “Lư Thừa Nghĩa mây cũng thật là uất ức, có thể bị một tên tùy tùng đánh bại, còn ở nhà trốn tránh không dám ra ngoài gặp người.”

Đàn em đi theo phía sau Chu Khải Xa cũng rất phối hợp cười vang lên, từng đợt tiếng cười giống như con dao sắc bén chọc vào trong lòng Lư Thừa Nghĩa.

“Tụi mày đang nói bậy gì đó! Tao sao có thể bị một tên tùy tùng đánh bại!” Khuôn mặt Lư Thừa Nghĩa đỏ lên, cái mỏ vịt chết đằm vẫn còn cứng mà biện hộ, đồng thời trong lòng đã nằng mọi người hôm nay ở đây bao gồm cả Lăng Dung mắng một trận, việc này con mẹ nó rốt cuộc là ai truyền ra!

Chu Khải Xa hạ bậc thang, nhướn mày, khoe miệng gọi lên một nụ cười gian xảo “Nhất trung đều đồn chuyện của mày, hơn nữa tao đã đi hỏi thăm qua, cái tên Lăng Dung kia là đàn em lúc trước của mày, người kia ở trong trường học rất tốt, mày lại nghi hai ngày.”

Là đối thủ một mất một còn của Lư Thừa Nghĩa, Chu Khải Xa ở nhất trung đương nhiên cũng có tình báo để hỏi thăm nhất cử nhất động của hắn ta, cho nên lúc này mới biết Lư Thừa Nghĩa bị chính đàn em của mình đánh bại sau đó liền đến chờ ở cửa nhất trung cười nhạo một trận, có thể khiến Lư Thừa Nghĩa không thoải mái chính là việc khiến hắn sáng khoái nhất.

“Ai? Là ai đi đồn bậy bạ?!”

Vừa nghe Chu Khải Xa nói chuyện này đã truyền khắp nhất trung, Lư Thừa Nghĩa lập tức quay đầu lại trừng mắt với các đàn em nhà mình, ngại trường hợp hiện giờ không thích hợp, mấy tên đàn em chỉ có thể cúi đầu mà không nói lời nào.

“Được rồi, thấy mày bị bệnh nặng hôm nay mới khỏi nên sẽ không gây phiền phức cho mày, chúng ta đi.” Đạt được mục đích chọc Lư Thừa Nghĩa, Chu Khải Xa tất nhiên cũng không dây dưa nhiều, hắn không quên nơi này là cổng lớn của trường, nếu thật sự đánh nhau bị trường học bắt được thì không tốt.

Nói xong Chu Khải Xa cũng mặc kệ Lư Thừa Nghĩa tức giận đến đỏ bừng mặt, vẫn duy trì tư thế hai tay cầm túi đem theo mấy tên đàn em đi.

“Mây.....” Sắc mặt sa sầm nhìn mấy người rời đi, giờ phút này nếu ánh mắt có thể giết người thì Chu Khải Xa đã chết trăm ngàn lần, Lư Thừa Nghĩa nắm chặt bàn tay có thể thấy rõ cả gân xanh, lửa giận so với lúc hắn ta bị Lăng Dung đánh còn lớn hơn vài phần.

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào! Tại sao mọi người đều biết cả rồi!”

Chờ tới lúc không nhìn thấy bóng dáng đám người kia, Lư Thừa Nghĩa cắn răng trừng mắt với đám đàn em, mấy người thi nhau cúi đầu áp ứng không một người dám đứng ra dám vào hòng sủng của hắn ta, cuối cùng một người không có địa vị nhất trong đó bị mọi người đẩy ra ngoài thừa nhận lửa giận của Lư Thừa Nghĩa.

Tên đàn em bị đẩy ra làm tấm mộc giận mà không dám nói trừng mắt nhìn mắt đám anh em kia, đôi mắt đỏ nhìn Lư Thừa Nghĩa, âm thanh nôm nớp lo sợ nói “Anh Nghĩa, là..... Là chị Nhu vì cái ngọc trụ kia nên đi tìm Lăng Dung gây phiền phức, sau đó Lăng Dung..... Lăng Dung liền nói ra hết.”

Trần Tuyết Nhu? Nghe được tên bạn gái của mình, sắc mặt Lư Thừa Nghĩa càng kém hơn, nói cách khác nếu không phải do Trần Tuyết Nhu đi nhiều chuyện, căn bản sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Còn cái tên Lăng Dung kia.....

Chuyện lớn liên quan đến mặt mũi, Lư Thừa Nghĩa tức giận một phút cũng nhịn không được, lập tức đến ban sáu gọi Trần Tuyết Nhu ra.

“Anh đến rồi? Vừa lúc, em có chuyện muốn bàn với anh.....” Trần Tuyết Nhu trong lòng do dự một giây sau lại lập tức kiên định, giống như là làm quyết định gì đó.

Chỉ tiếc không đợi cô ta nói câu kế tiếp ra, Lư Thừa Nghĩa đã thô lỗ đánh gãy câu chuyện của cô ta, sắc mặt không vui nói “Em lúc trước đi tìm Lăng Dung? Anh không phải đã nói về sau sẽ mua một cái vòng cổ tốt hơn cho em sao? Tại sao em còn đi tìm nó! Em có biết lần này em chọc phiền phức lớn cho anh hay không, hiện tại tất cả mọi người biết chuyện anh bại bởi Lăng Dung, đều đang chê cười anh!”

Càng nghĩ càng thấy giận dữ, Lư Thừa Nghĩa một quyền đánh vào bức tường bên cạnh, vừa lúc giờ bàn tay kia định xoa mặt Trần Tuyết Nhu, Trần Tuyết Nhu sợ tới mức theo bản năng nhắm mắt lại.

Phát hiện bàn tay không phải rơi xuống mặt của mình, Trần Tuyết Nhu nghĩ lại mà thấy sợ ngay lập tức nổi tính tình “Anh phát điên cái gì, cũng không phải tôi khiến anh chỉ có thể tránh ở trong nhà không dám ra ngoài gặp người khác, có bản lĩnh anh lại đánh một trận với Lăng Dung đi.”

Cô ta vốn dĩ không phải cô gái có tính tình ngoan ngoãn, gia cảnh giàu có khiến Trần Tuyết Nhu từ nhỏ đã bị nuông chiều, bởi vậy lúc này bị Lư Thừa Nghĩa trách cứ như vậy, tính tình tiểu thư khiến cô ta không muốn chịu thua.

Nhưng vốn dĩ hiện tại Lư Thừa Nghĩa cũng đang nổi nóng, hơn nữa từ trước đến nay hắn ta theo chủ nghĩa đàn ông lúc này bị bạn gái ném mặt mũi càng không xuống được thang, nếu không phải còn nhớ rõ người trước mắt là nữ sinh, chỉ sợ giây tiếp theo nắm tay của hắn ta đã trực tiếp nắm lên mặt

cô ta.

“Chúng ta chia tay.” Luru Thừa Nghĩa lạnh mặt tuyên bố nói, lần này Trần Tuyết Nhu thật sự đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn ta, với lại hắn ta vốn dĩ thấy cô ta là hoa hậu giăng đường nên mới theo đuổi, bởi vậy câu nói chia tay này nói ra rất nhẹ nhàng.

Chia tay? Thấy mục đích dễ dàng đạt được như vậy Trần Tuyết Nhu có chút kinh ngạc nhìn Luru Thừa Nghĩa, kỳ thật cô ta vốn dĩ muốn chờ hắn ta đến trường học để nói về chuyện này, bởi vì cô ta đã tìm được người chân chính khiến cô ta như nai con chạy loạn, chỉ là không muốn để mình nhìn quá tra, mới tính toán làm chút hình thức để đưa ra chia tay.

Không nghĩ tới hiện tại tự bản thân Luru Thừa Nghĩa chủ động nói ra?

Trần Tuyết Nhu bình tĩnh một chút, nếu như là do Luru Thừa Nghĩa đưa ra lời chia tay, như vậy cô ta cũng không cần lo lắng phải dây dưa tiếp, chỉ là kiểu ngạo trong lòng khiến cô ta không tiếp thu được bản thân bị bên kia chia tay.

“Chia tay thì chia tay, chẳng qua Luru Thừa Nghĩa anh nhớ cho kỹ, là Trần Tuyết Nhu tôi chủ động chia tay, về sau anh tốt nhất đừng đến đây dây dưa với tôi.” Ném những lời này xuống, Trần Tuyết Nhu làm bộ nổi giận dùng đũa đẩy đầu ngựa quay đầu đi.

Sắc mặt Luru Thừa Nghĩa sa sầm, tâm tình rất không tốt, nghĩ đến tên đầu sỏ gây tội làm hại hắn ta mất hết mặt mũi, hắn ta đi đến ban tám, tuy rằng lúc trước cảnh tượng thua Lăng Dung còn rõ ràng ngay trước mắt, nhưng trong lòng hắn ta không nuốt trôi được chuyện này.

Nhưng mới vừa đi đến cửa ban tám, Luru Thừa Nghĩa đụng phải một người trước mặt, Luru Thừa Nghĩa vừa định tức giận vì bị ngăn chặn, nhưng vừa thấy khuôn mặt người tới ngay lập tức sững sờ ngay tại chỗ, mùi thuốc súng đầy trời nháy mắt biến mất không còn tung tích, hắn ta khó tin khi mà cảm nhận được trái tim của bản thân đập loạn nhịp, tâm mất đặt ở trên người nọ không dời đi chút xíu nào.

Hắn ta chỉ mới không tới trường hai ngày, ban tám từ khi nào chuyển tới một người đẹp đến như vậy?!

→ → → → → → → → → → → → → → → →

Cà Pháo: Mọi người có đoán được người đẹp trong mắt Luru Thừa Nghĩa là ai không nhỉ:)))

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Editor: Cà Pháo

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Luru Thừa Nghĩa là một tên thích khuôn mặt đẹp, hắn ngay cả bạn gái phải là hoa hậu giăng đường Trần Tuyết Nhu là có thể biết, chỉ là thời gian qua lâu đã sớm không còn mới mẻ như lúc trước, cho nên mới có thể dễ dàng nói lời chia tay đến như vậy.

Nhưng trước mắt đột nhiên xuất hiện gương mặt xinh đẹp tinh xảo khiến hắn ta lần đầu tiên có cảm giác kinh ngạc, Luru Thừa Nghĩa lập tức nhìn đến ngây ngốc, đôi mắt luyến tiếc dời khỏi người đối phương.

Gương mặt này là gương mặt đẹp nhất mà hắn ta đã gặp qua, Luru Thừa Nghĩa lục lại trong trí nhớ các bạn gái trước kia hắn ta quen, sau khi vợ vét toàn bộ một lần đều không có một người nào có thể so được với người trước mắt này, chỉ tiếc ngực hơi phẳng, tóc cũng ngắn quá.

Vừa định cùng người đẹp chào hỏi một cái, thì người đẹp đã mở miệng khiến Luru Thừa Nghĩa thiếu chút nữa kinh hãi chết khiếp.

Chỉ thấy người đẹp kia nhìn mi lại, đôi mắt chán ghét nhìn hắn ta “Mày lại tới đây làm gì, chẳng lẽ cú đâm lần trước còn chưa ăn đủ à?”

Này..... Âm thanh quen thuộc này, giọng nói thiếu đánh quen thuộc này.....

“Mày là Lăng Dung?” Luru Thừa Nghĩa trừng lớn đôi mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn người trước mặt, cảm thấy bản thân phải chịu đòn kích lớn.

Không có khả năng, người trước mặt khiến trái tim hắn ta nhảy thình thịch lại là cái tên nhóc hắn ta ghét nhất kia ư?

Lúc này Luru Thừa Nghĩa cảm thấy tâm tình của bản thân rất thất thường.

Thấy hắn ta luôn nhủ chặt mày không nói lời nào, Lăng Dung cho rằng đối phương đang có ý đồ xấu, đôi tay bóp vào nhau nghe thấy tiếng, rõ ràng là

muốn làm chút chuyện gì đó.

Đừng. Đừng mà ký chủ, nơi này là trường học, đánh nhau sẽ bị xử phạt đó! Hệ thống lên tiếng kịp thời ngăn cản bàn tay đang ngo ngoe rục rịch của Lăng Dung, ký chủ này của nó cái gì cũng tốt, chỉ là cứ thích động thủ khiến nó rầu thú ruột.

Yên tâm, ý của mày tao hiểu. Lăng Dung thoáng nghiêng đầu sang một bên, môi mỏng hơi đỏ mở một độ cung, rõ ràng là một nụ cười mang chút tà khí, lại khiến người khác như thế nào cũng không chán ghét nổi, chỉ cần không ở trong trường học là được rồi.

Lăng Dung đang nghĩ coi nên ám chỉ như thế nào để lừa Lư Thừa Nghĩa ra ngoài sau đó đánh một trận.

Lư Thừa Nghĩa còn không biết bản thân có khả năng lại bị thỉnh giáo thêm nữa, hiện tại đã hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, rõ ràng so với thiếu niên luôn cúi đầu im lặng mang phong cách Smart kia trong trí nhớ là hoàn toàn khác nhau, nhưng hắn ta không thể không thừa nhận người đẹp trước mắt này chính là Lăng Dung.

Ở trong nhận thức của Lư Thừa Nghĩa, Lăng Dung chính là một đứa con trai hàng thật giá thật, nói không chừng thứ phía dưới quần móc ra còn lớn hơn so với hắn ta, không không không, nhiều nhất thì cũng chỉ lớn bằng hắn ta!

Thân là đàn ông ở phương diện này tuyệt đối không thể nhận thua! Huống chi hắn ta không tin thân thể nhỏ bé kia của Lăng Dung có thể có kích cỡ lớn đến bao nhiêu chứ.

Hơn nữa đừng nói hắn ta như mới xuống núi không hiểu gì về tình hình của Lăng Dung, hiện tại dưới tình huống này, thật sự khiến hắn ta không thể tiếp thu nổi, thậm chí còn có một loại tức giận vì bị lừa gạt.

Hắn ta cần yên tĩnh.

Vốn dĩ đang nổi giận dùng dùng tìm tới cửa, cuối cùng bước chân lại trở về, ngay cả Lăng Dung cũng không hiểu cái thao tác này của Lư Thừa Nghĩa.

Nhưng mà chỉ cần không tới tìm cô với Tần Triều Dương gây phiền phức thì tốt.

Tiết cuối cùng của buổi sáng là tiết thể dục, sau khi chạy hồng học hai vòng theo đội ngũ của lớp xong thì có thể tự do hoạt động, thì Tần Triều Dương mới phát hiện trong đội ngũ vốn không có bóng dáng của Lăng Dung.

Ý thức được ánh mắt của bản thân không kiềm chế mà đi tìm người kia, Tần Triều Dương nhăn mày cảm thấy bản thân gần đây có chút kỳ lạ, cậu có phải. Quá mức đề ý tới Lăng Dung hay không?

Tuy rằng nghĩ như vậy, động tác dưới chân lại rất thành thật hướng về một chỗ khác, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng người ở dưới góc bóng cây.

Tần Triều Dương còn chưa ý thức được thói quen đáng sợ này, trước kia chỉ biết ở một mình, hiện giờ đột nhiên xuất hiện một người đối xử tốt với cậu, cậu theo bản năng tìm kiếm ánh sáng đột nhiên xuất hiện kia.

Từ xa đến gần thì rất dễ dàng, nhưng khi đang ở gần mà trở nên xa như trước thì là khó nhất, đã nếm thử mùi vị được người khác quan tâm, cậu sao lại từ bỏ được.

Tần Triều Dương không tự giác mà hướng tới gần Lăng Dung, khác với những người khác mặt bị phơi đến đỏ bừng, thiếu niên mặc một cái áo thun đơn giản, trên trán ngay cả một giọt mồ hôi cũng không nhìn thấy, vốn đã có khuôn mặt sắc sảo và trắng nõn càng thêm thu hút người khác.

Có thể là do nhầm lẫn, Lăng Dung không biết từ chỗ nào tìm thấy một cây cỏ thật dài, chơi đùa với con mèo thường xuyên chạy tới vườn trường, con mèo từ trước đến nay thấy người liền tròn ngoài ý muốn cũng chơi với cô, một đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm cây cỏ trên tay Lăng Dung bộ dạng như lúc nào cũng muốn nhào lên.

Nhận thấy được hơi thở của người lạ, con mèo giật giật đôi tai nhỏ lắng nghe, vốn dĩ đang đứng thẳng lưng thì lại cong xuống, bộ lông mềm mại màu trắng nháy mắt xù lên, đầu nhỏ nhìn chăm chăm về hướng Tần Triều Dương, phát ra vào tiếng kêu hung hãn, như muốn đuổi người khách không mời mà đến này đi.

Chú ý thấy là Tần Triều Dương tới, Lăng Dung cười sờ đầu con mèo an ủi, tiếng nói êm ái không có ý dè dặt “Ngoan, không phải sợ, đó là anh trai mặt trời của cung, sẽ không tổn thương cung đâu.”

Thật kỳ tích, con mèo dường như nghe hiểu, từ từ khôi phục bộ dạng ngoan ngoãn ban đầu, còn thuận tiện cọ cọ lông bàn tay Lăng Dung, sau đó đôi mắt mèo nhìn chăm chăm Tần Triều Dương, cũng không có bộ dạng chán ghét như vừa rồi.

Tần Triều Dương cảm thấy mình có thể đang hoa mắt, bằng không sao cậu có thể thấy sự khoe khoang trong ánh mắt của một con mèo.

“Cậu không đi học là để chơi với mèo à?” Tần Triều Dương thấy con mèo trắng ở bên tay Lăng Dung không còn khấn trương nữa mới từ từ đến gần cô, nhìn thấy đôi phương thoải mái và mát mẻ không khỏi có chút hâm mộ.

Lăng Dung nhún vai, vô tội gọi lên chút khóe môi “Lúc trước tôi không thích học mấy tiết thể dục, tự nhiên lộ mặt thì ngược lại sẽ bị giáo viên chú ý rồi còn phải giải thích.”

Lấy gương mặt hiện tại của Lăng Dung, tuyệt đối là đối tượng đầu tiên bị chú ý tới.

“Hơn nữa hôm nay nóng như vậy, khiến cơ thể đây mồ hôi thì rất khó chịu, có phải không nhóc này.” Lăng Dung đối với loại mèo dễ thương này thật sự không chống cự được, nhất thời không nhịn được vuốt ve lông mèo.

Con mèo cũng phối hợp nheo đôi mắt lại kêu một tiếng, cái đuôi xù lông không tự giác mà quăn lên cái tay mảnh khảnh của Lăng Dung, như là rất hưởng thụ được người đẹp vuốt ve.

“Cậu thích nó như vậy sao không đem về nuôi?” không biết từ lúc nào đã quơ Lăng Dung vào phạm vi bạn bè, Tần Triều Dương ở trước mặt Lăng Dung cũng không còn kiên trì bộ dạng lạnh nhạt và thâm trầm lúc trước.

Mọi người đều nói trời sinh tính tình của cậu không dễ ở chung, nhưng ai biết chỉ là chưa từng có một người chịu đi tìm hiểu cậu chứ?

“Trong nhà không tiện lắm” Lãng Dung hàm hồ nói, thật ra là do mẹ Lãng dị ứng với lông mèo, không nuôi được thú cưng này, nên Lãng Dung mới không trực tiếp đem mèo về nhà.

Tuy rằng nếu cô mở miệng mẹ Lăng nhất định sẽ theo ý nguyện của cô, nhưng Lăng Dung cũng không muốn người mẹ tốt với cô như vậy phải nhân nhượng cô.

Người nhà là thứ quan trọng nhất từ trước tới nay của cô.

Cảm giác được mình bị bỏ rơi, con mèo bắt đầu kêu một tiếng như đang kháng nghị, Lăng Dung trấn an sờ đầu nhỏ của nó, ngay sau đó hỏi người đứng trước mặt cô “Câu muốn sờ thử hay không? Con nhóc này rất ngoan.”

Tần Triều Dương từ lúc nhỏ xảy ra một sự kiện nên không dám lại gần loại sinh vật như chó mèo này, nhưng nhìn bộ dạng con mèo ngoan ngoãn đáng yêu với Lăng Dung, ma xui quỷ khiến cậu vươn tay, sau khi xác nhận nhóc này không phản cảm cậu tới gần, Tần Triều Dương mới cẩn thận đưa tay đặt trên lưng con mèo, cảm nhận được ấm áp và mềm mại, chỗ đầu quả tim không khỏi hơi run lên một chút.

Có thể là biết con thú hai chân này sẽ không tổn thương mình, con mèo to gan làm nũng, thoải mái tiếng ngáy một tiếng lại một tiếng mà vang lên.

“Chỗ này của tôi còn có thức ăn cho mèo, cậu cho nó ăn thử xem.” đưa viên đồ ăn mèo trong tay cho Tần Triều Dương, do dự một lát, Tần Triều Dương vẫn nhận lấy từ tay Lăng Dung.

Cầm một viên thức ăn mèo đến bên miệng con mèo, chỉ thấy cái mũi màu hồng của nó nhẹ nhàng giật giật, sau khi ngửi qua hương vị mới thử vờn đầu lưỡi liếm, sau đó trực tiếp cắn đồ ăn, đầu gật gà gật gù mà ăn.

Trước Lăng Dung, chưa từng có bất cứ kẻ nào hay là sinh vật nào không mang theo mục đích gần gũi cậu như vậy, cảm nhận được tín nhiệm, Tần Triều Dương chỉ cảm thấy trong lòng có một chỗ mềm mại không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Quyển 1 - Chương 13

Editor: Cà Pháo

Tần gia.

"Tiểu Mộc, lần này kiểm tra thành tích như thế nào?" thời gian cơm chiều, Trần Nghiên Nghiên đầu tiên là gấp đồ ăn cho chồng, ngay sau đó lơ đãng hỏi.

Tần Dịch rất vừa lòng với sự săn sóc của vợ, càng về trung niên, càng muốn có một người vợ hiền lành và dịu dàng như vậy, hơn nữa con trai ưu tú ông ta vẫn luôn nhìn thấy, không đợi con trai trả lời, Tần Dịch đã rất tự hào mà nở nụ cười "Con trai ba đương nhiên là ưu tú nhất rồi."

Nhưng mà nói đến con trai, Tần Dịch không khỏi nhớ tới bản thân còn một người con do vợ trước sinh ra - Tần Triều Dương, đối lập với con trai nhỏ ưu tú lại rộng rãi, con trai lớn Tần Triều Dương này ngay cả ban trọng điểm cũng thi không đậu có vẻ kém cỏi hơn rất nhiều, hơn nữa rõ ràng là cùng họ Tần với ông ta, nhưng lại nhất định ở Hoắc gia, cái này khiến cho Tần Dịch càng thêm bất mãn.

Việc này không phải đang đánh vào mặt ông ta hay sao, nói cho người ngoài biết Tần Dịch ông ta khất khe với đứa con trong giá thú*! Nhớ tới Tần Triều Dương kia mặt lúc nào cũng thâm trầm không vui. Tần Dịch liền cảm thấy đen đui một trận.

(*Ngược lại với con ngoài giá thú, đứa con được sinh ra hợp pháp)

Ông ta biết những người bên ngoài đều hâm mộ ông ta nâng tiểu tam thượng vị, nhưng Tần Dịch thấy những người kia đều là ghen tị, nhìn chung toàn bộ vòng thượng lưu có mấy người không phải là liên hôn thương nghiệp không có tình yêu, hơn nữa Trần Nghiên Nghiên lớn lên xinh đẹp tiếng tăm lại lớn, còn cho sinh cho ông ta một đứa con ưu tú, nói không chừng có biết bao đàn ông ở trong tối đang hâm mộ ông ta.

Huống chỉ những người đó ở sau lưng nuôi không ít tiểu tam, sinh con ra cũng đều ăn chơi trác táng, có tư cách gì đánh giá ông ta!

Nghĩ như vậy sắc mặt Tần Dịch dễ chịu hơn chút, ánh mắt nhìn về phía Tần Triều Mộc cũng càng thêm nhu hòa.

"Tiểu Mộc, mau trả lời ba đi con." Trần Nghiên Nghiên ngồi ở bên cạnh con trai lặng lẽ dùng cánh tay đẩy đẩy Tần Triều Mộc, thúc giục hắn nhanh nói chuyện để người đàn ông vui vẻ.

Từ khi gả cho Tần Dịch về sau, Trần Nghiên Nghiên dần dần đặt trọng tâm vào gia đình, nhưng cũng biết rõ tầm quan trọng trong sự nghiệp của người phụ nữ, cho nên bà ta cũng không hoàn toàn từ bỏ công việc ở giới giải trí.

Làm ảnh hậu trẻ tuổi nhất, Trần Nghiên Nghiên mỗi năm đều sẽ chọn lựa hai ba tài nguyên tốt nhất để diễn nữ chính, lấy nhiệt độ xuất hiện trước mặt công chúng, nhưng phần lớn thời gian vẫn ở nhà Tần làm phụ nhân giúp chồng dạy con.

Ném được ngon ngọt do mẹ nhờ con, Trần Nghiên Nghiên càng quan trọng việc giáo dục con trai, tất cả mọi mặt của Tần Triều Mộc đều phải áp bức con trai Hoắc Kiều một bậc, hiện giờ Hoắc Kiều tuy rằng đã chết, con trai cô ta cũng không bằng Tiểu Mộc, nhưng Trần Nghiên Nghiên vẫn cứ coi Tần Triều Dương là cái đinh trong mắt, bà ta không cho phép Tần Triều Dương mạnh hơn con trai bà ta một chút xíu nào.

Bởi vì chỉ cần Tần Triều Dương còn ở đây một ngày, thì chính là một uy hiếp đối với con trai bà ta, Tần gia này lớn như vậy, chỉ có con trai của Trần Nghiên Nghiên bà ta mới là người thừa kế duy nhất.

Trần Nghiên Nghiên thúc giục khiến khuôn mặt Tần Triều Mộc đang tươi cười hơi cứng đờ, bàn tay giấu dưới bàn phía nắm chặt rồi lại buông ra, lặp đi lặp lại vài lần đến khi mồ hôi bàn tay hơi đỏ, Tần Triều Mộc cuối cùng cũng không chế được biểu cảm khuôn mặt áy náy nói "Xin lỗi ba, bài nghe tiếng Anh của con sai một câu, thấp hơn 15 điểm so với người đứng nhất, cho nên đành phải đứng thứ 2, làm ba thất vọng rồi."

Tần Triều Mộc nói xong còn hơi cúi đầu, đem túi thân của bản thân khai triển ra ngoài, hẳn từ trước đến nay đều hiểu được như thế nào đối với mình là có lợi nhất, biết ba Tần khẳng định sẽ mềm lòng với hắn, vì thế thường trộm nhìn ba Tần bên kia bằng mấy cái ánh mắt thật cẩn thận, làm bộ dạng sợ hãi bị trách mắng.

Tần Dịch vốn rất thích đứa con này, hơn nữa đứa nhỏ này càng lớn lên càng giống ông ta nhất là cái ánh mắt ám ức kia, Tần Dịch quả nhiên không có vì hắn không được hạng nhất mà nhủ mảy, ngược lại cao giọng an ủi "Việc này có là gì đâu mà xin lỗi ba, còn không phải là điểm nghe thấp hơn 15 điểm thôi sao? Con trai ba thông minh như vậy, lần sau nhất định có thể lấy lại vị trí đứng nhất!"

Tần Triều Mộc "vui sướng" ngẩng đầu, ánh mắt sáng lấp lánh mà nhìn người đàn ông ngồi ở chủ vị, con người tất cả đều là cảm động "Con nhất định sẽ không để ba thất vọng!"

Tần Dịch bị con trai khơi dậy tình cha con ngay lập tức sinh ra cảm giác trách nhiệm và tự hào của người cha, lại không biết đây đều là kỹ thuật diễn do Trần Nghiên Nghiên buộc con trai mình học.

Bà ta chính là tiểu tam thượng vị, đối với những tâm tư phụ nữ ở bên ngoài muốn bỏ lên giường Tần Dịch hiểu rõ ràng.

Trần Nghiên Nghiên cũng tình tường hiểu rõ bản thân không thể giống người da mặt dày cả ngày chỉ biết cảnh giác và giám thị nhất cử nhất động bên ngoài của chồng, vậy sẽ chỉ khiến đàn ông cảm thấy phiền chán và phản nghịch, cho nên đi tìm lối tắt.

Mỗi ngày trang điểm cho mình thật đẹp ở trên giường hầu hạ tốt Tần Dịch, lại buộc con trai cái gì cũng phải ưu tú nhất, cho Tần Dịch mặt mũi đồng thời cũng khiến ông ta cảm nhận trách nhiệm của người làm cha, như vậy mới là biện pháp tốt nhất phòng ngừa đàn ông đi ra ngoài ăn vụng.

Hưởng thụ được tình cảm cha con sâu nặng, Tần Dịch còn không quên người vợ tốt sinh cho mình đứa con tốt như vậy, hơi quay đầu nhìn về phía người phụ nữ dù đã qua 40 nhưng vẫn đẹp động lòng người, Tần Dịch vừa định nói ra ngay lập tức bị lo lắng thay thế.

"Tại sao đột nhiên sắc mặt kém như vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Không thể không nói, ở phương diện bắt lấy tim đàn ông này Trần Nghiên Nghiên sáng suốt hơn Hoắc Kiều nhiều.

Bà ta cũng không thấy thẹn với nghề nghiệp diễn viên của mình, trong nháy mắt Tần Dịch nhìn qua, Trần Nghiên Nghiên lập tức thu biểu cảm lại, khoe miệng gãi đúng chỗ ngứa mà mỉm cười "Không có việc gì, có thể là vừa mới đóng máy nên có chút không quen, nghỉ ngơi một thời gian là được rồi."

Trần Nghiên Nghiên vừa mới kết thúc một đợt quay chụp, cho nên mới nói như vậy.

Tần Dịch không hề hoài nghi, ngược lại nhiều thương tiếc hơn "Vậy nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đừng thường xuyên đi diễn như vậy, chẳng lẽ anh kiếm tiền còn chưa đủ nuôi em và Tiểu Mộc sao?"

Người đàn ông giả vờ bất mãn hỏi ra, nhưng sắc thái trên mặt rõ ràng kiêu ngạo, mấy năm nay Tần gia ở trong tay ông ta không những không trượt xuống, ngược lại càng thêm phát triển không ngừng.

Trái lại Hoắc gia vốn cùng hào môn nhất lưu với Tần gia lại ở nước sông ngày một rút xuống, hơn nữa trước kia vẫn luôn bị ông Hoắc áp bách, hiện tại nhìn đến cảnh tượng này Tần Dịch càng thêm đắc ý.

Hoắc gia cho dù có là gia nghiệp lớn thì như thế nào, hiện tại còn không phải bị ông ta bỏ ở phía sau hay sau!

Nhưng người đàn ông này đã quên nếu không phải Hoắc Kiều kết hôn với ông ta mang lại hiệu quả liên hôn, nếu không có Hoắc gia vẫn luôn giúp đỡ hợp tác, Tần gia sao có thể dưới tình huống xu hướng thị trường đã bão hòa lại nhanh chóng phát triển lớn mạnh lần nữa.

Cũng không phải ông ta không nhớ rõ, chỉ là lựa chọn xem nhẹ mà thôi, dù gì Hoắc Kiều chỉ đem lại cho ông ta ký ức không tốt, Tần Dịch vẫn luôn cảm thấy người vợ trước như nữ cường nhân này là dây thừng trói buộc ông ta, người đã chết cuối cùng ông ta cũng có thể thở một hơi.

Tâm hư vinh của đàn ông Trần Nghiên Nghiên đương nhiên sẽ thỏa mãn, lông mày lưu chuyển, dùng ánh mắt sùng bái dừng ở trên người chồng, lại phối hợp mà không làm ra vẻ khen ngợi, Trần Nghiên Nghiên lập tức khiến Tần Dịch cực kỳ sung sướng.

Nhưng một màn cha mẹ hòa thuận này cũng không khiến Tần Triều Mộc có bao nhiêu vui vẻ, thành tích thất bại khiến hắn không thờ nổi, trong lòng có một trận lửa lớn muốn phát tiết ra ngoài.

Nhưng mà hắn nhìn xuống, hiện tại còn chưa phải thời cơ tốt.

"Ba, mẹ, con ăn xong rồi, về phòng đọc sách trước, hai người từ từ ăn."

"Tiểu Mộc hôm nay làm sao vậy? Chẳng lẽ còn khổ sở vì không làm được bài kiểm tra? Đứa nhỏ ngốc này." Nhìn chén của con trai còn thừa một ít cơm cùng với bóng dáng như chạy trời chết, Tần Dịch không khỏi dâng lên một chút kỳ lạ.

"Không sao đâu, đứa trẻ còn nhỏ, luôn có tâm hiếu thắng, để em đi lên xem nó." Sau khi Trần Nghiên Nghiên lại nói mấy câu đánh mất tan nghỉ ngơi của người đàn ông, xoay vòng eo mảnh khảnh chạy lên lầu.

Cảm thán một câu đáng người của vợ vẫn tốt như vậy, ánh mắt người đàn ông nhìn Trần Nghiên Nghiên nhìn không được lại tối sầm vài phần, lại không nghĩ tới cái này vốn là Trần Nghiên Nghiên cố ý để cho ông ta xem.

Tham muốn ăn uống và tình dục vốn là bản năng của con người, không ai là ngoại lệ cả.

Đúng là đầu óc của đàn ông toàn là phế liệu màu vàng không có chú ý tới người phụ nữ xoay người trong nháy mắt kia, vốn ánh mắt dịu dàng mà ông ta thích nhất trong nháy mắt lạnh xuống, trên mặt cũng không có sự quan tâm đối với con trai.

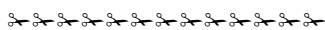
Chỉ có một loại thất vọng và bất mãn khi nhìn đồ vật bị mất đi giá trị lợi dụng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14

Editor: Cà Pháo

"Mẹ....." Tần Triều Mộc thấy Trần Nghiên Nghiên theo sát vào theo bản năng run lên, hoàn toàn không tự tin kiêu ngạo như ở trước mặt những người khác, ngay cả âm thanh cũng trở nên bất an.

Quảng đi hình tượng mẹ hiền như trước mặt Tần Dịch, Trần Nghiên Nghiên nhấn chặt mày nghiêm túc nói "Lần này sao lại như vậy, tại sao con không đứng nhất?"

Sắc mặt Tần Triều Mộc bỗng dưng trắng bệch, cúi đầu nói không ra lời.

Trần Nghiên Nghiên như rất bất mãn "Tại sao con lại không biết cố gắng như vậy! Con có biết vì cuộc sống hiện tại của con mà mẹ ăn khổ nhiều lắm không, con chỉ với chút việc nhỏ này cũng làm không được?!"

"Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, con nếu không nỗ lực vượt qua Tần Triều Dương, thì Tần gia này làm gì còn chỗ cho con! Nếu không dành được hạng nhất, thì Tần Triều Dương lúc nào cũng có khả năng vượt qua con, con rốt cuộc có hiểu không vậy!"

Cho dù hiện tại Tần Triều Dương cái gì cũng biểu hiện rất bình thường, nhưng Trần Nghiên Nghiên luôn có một cảm giác nguy cơ, sợ Tần Triều Dương sẽ đột nhiên xuất hiện đoạt tất cả của hai mẹ con bọn họ.

Có lẽ chỉ khi Tần Triều Dương hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, bà mới có thể hoàn toàn yên lòng.

"Con..... Con biết, sẽ không có lần sau nữa ạ." Tần Triều Mộc ngơ ngẩn đứng ở chỗ đó, nếu như nhìn kỹ còn có thể phát hiện trên trán hắn đã có mồ hôi lạnh nhỏ giọt, thân thể cũng run nhè nhẹ, như là đang sợ hãi thứ gì vậy.

Trần Nghiên Nghiên không muốn ở chỗ này lãng phí thêm thời gian, không kiên nhẫn nói "Biết rồi thì tốt, nếu lần này con không thi tốt vậy dựa theo quy củ cũ đi, nhanh lên, đừng làm tốn thời gian của mẹ."

"Quy củ cũ" ba chữ này giống như ma chú khiến sắc mặt Tần Triều Mộc nháy mắt tái nhợt lại, âm thanh không khỏi mang theo chút cầu xin "Mẹ..... Lần này con chỉ thấp hơn 15 điểm, có thể không đánh được không ạ."

Tần Triều Mộc vĩnh viễn cũng không quên được từ lúc hắn bắt đầu đi học, chỉ cần hắn không lấy được danh hiệu hạng nhất, hoặc vì chơi đùa nghe nhạc mà chậm trễ học tập, mẹ sẽ lấy một cây thước ra đánh vào lòng bàn tay hắn, dùng sức vô cùng lớn muốn cho hắn nhớ kỹ việc này.

Quy củ này vẫn luôn kéo dài cho đến bây giờ.

Có lẽ là do bóng ma lúc nhỏ vẫn luôn tồn tại, Tần Triều Mộc cho dù đã làm tốt hơn yêu cầu của Trần Nghiên Nghiên, nhưng vẫn không quên được đau đớn do thước đánh vào lòng bàn tay.

Không chỉ có đau đớn lúc nhỏ mà còn có âm thanh trách móc sắc nhọn của người phụ nữ.

"Con tại sao lại không biết cố gắng như vậy! Nếu con không đứng nhất thì dựa vào cái gì mà tranh được với con trai Hoắc Kiều!"

Tần Triều Mộc nhớ rất rõ người phụ nữ đánh vào lòng bàn tay hắn, khác hoàn toàn với người phụ nữ dịu dàng trên TV kia.

Khi còn nhỏ hắn không hiểu chuyện, cho rằng là do hắn làm không tốt nên mới khiến mẹ không vui, mới khiến ba không cần bọn họ, nhưng sau đó Tần Triều Mộc đã hiểu hết tất cả, hắn chỉ là một thứ công cụ để mẹ thượng vị mà thôi, là một đứa con riêng không thể đưa ra ánh sáng.

Nhưng đã nếm được ngon ngọt sao Tần Triều Mộc có thể bỏ được tất cả chứ, bọn họ cũng không dùng thủ đoạn không chính đáng để đoạt được.

"Nhanh lấy đồ vật lại đây, đừng kéo dài thời gian." Trần Nghiên Nghiên chỉ cảm thấy Tần Triều Mộc đang kéo dài thời gian, giọng điệu càng thêm không tốt.

Lời nói này nào giống lời nói bình thường mà mẹ ruột sẽ nói với con trai, nói một câu kẻ thù cũng không quá.

Nhưng thực tế Trần Nghiên Nghiên cũng chưa bao giờ có tự giác của việc làm mẹ, lúc trước bà cũng là vì mẹ nhờ con nên mới nghĩ mọi cách quản lý Tần Dịch, nhưng khi đó bà đánh giá sai thời gian rồi, không đợi bà chính thức trở thành Tần phu nhân, bụng cũng đã dần dần lớn lên.

Lúc ấy sự nghiệp của bà đang lên cao, nếu như bị tung ra chưa kết hôn đã có thai, hơn nữa là làm tiểu tam, vậy thì đối với bà chính là sự huỷ diệt.

Nhưng đứa nhỏ này lại không thể không sinh, bởi vì bà không thể bảo đảm còn có cơ hội tiếp theo như vậy, vì thế lấy cớ ra nước ngoài du học, Trần Nghiên Nghiên gạt mọi người trừ người đại diện để đến một thị trấn nhỏ ở nước ngoài sinh con.

Nhưng mà con người luôn xảy ra chút ngoài ý muốn, lúc mang thai được hai tháng, Trần Nghiên Nghiên đột nhiên gặp một fan cực kỳ điên cuồng, đột nhiên không biết từ nơi nào lao tới đụng bà ngã trên mặt đất, làm hại bà bị đưa đến bệnh viện.

Cũng may lúc ấy chung quanh ngoại trừ người đại diện cũng không có người khác, nên tin tức bà mang thai không truyền ra ngoài, tên fan cuồng đụng người cũng bị người đại diện trực tiếp gọi cảnh sát địa phương tới lấy danh nghĩa quấy rối đuổi đi, cũng may không phát hiện bà là vì thai nhi không tốt mới vào bệnh viện.

Bị va chạm như vậy, Trần Nghiên Nghiên lại gặp phải nguy hiểm sinh non, vì giữ được đứa nhỏ này, Trần Nghiên Nghiên không tiếc nhận loại thuốc mới do bác sĩ tư nhân lên lút nghiên cứu ra, cho dù biết tương lai có khả năng có tác dụng phụ đối với đứa trẻ, Trần Nghiên Nghiên vẫn lựa chọn tiêm thuốc chưa qua đo lường và kiểm tra chính quy vào.

Sự thật chứng minh lựa chọn lúc trước của Trần Nghiên Nghiên là chính xác, bây giờ bà có được tất cả, hơn nữa Tần Triều Mộc vẫn giống như các đứa trẻ bình thường khác.

Nhưng lúc mang thai vì giữ được đứa nhỏ này mà Trần Nghiên Nghiên ăn không ít khổ, vì thế người phụ nữ ích kỷ này cho dù là đứa con của mình cũng không có một chút tình cảm.

Tần Triều Mộc vẫn cầm thước lại đây đưa vào tay người phụ nữ đối diện, Trần Nghiên Nghiên không có một chút do dự nào, cầm cái thước lớn kia lên đánh thật mạnh vào lòng bàn tay con trai ruột, thước cùng với da thịt phát ra tiếng bộp bộp kích thích màng tai Tần Triều Mộc.

Tần Triều Mộc hiểu rõ, lòng bàn tay cũng đã chuyển màu da, nhưng thước rơi xuống rất mạnh, một mảng màu đỏ lớn lan ra khắp lòng bàn tay của hắn.

Kỳ thật từ lâu Tần Triều Mộc đã không bị phạt như vậy nữa, lần này cũng là do sai lầm nên mới không lấy được hạng nhất, Trần Nghiên Nghiên cũng đang bận tâm bị Tần Dịch phát hiện hành vi của bà, cho nên chỉ biết đánh vào lòng bàn tay.

Đưa bài thi thăm không nỡ nhìn qua cho Tần Triều Dương. Lăng Dung ngay sau đó cũng dựa sát vào cậu để nhìn rõ bài thi hơn, lúc này Lăng Dung và Tần Triều Dương tựa rất gần nhau.

Tuy rằng không có kí ức trước kia nhưng trong tiềm thức hiện tại cô đã xem mình thành con trai, nên không cảm thấy tư thế này có gì không đúng.

Dáng ngồi của Tần Triều Dương bây giờ vô cùng nghiêm chỉnh, ngược lại Lăng Dung giống như không xương dựa vào người Tần Triều Dương, nhìn thế nào cũng cảm thấy vô cùng thân mật.

Nhưng vì ở trong mắt mọi người Lăng Dung hiện giờ là một nam sinh, hơn nữa ai cũng biết cái tên Tần Triều Dương mặt lúc nào cũng lạnh với Lăng Dung bây giờ là anh em tốt, bởi vậy dáng vẻ này của hai người cũng không gây bao nhiêu chú ý, nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy hai người vốn dĩ không liên quan giờ lại thân thiết như vậy thôi.

Lăng Dung không để ý, nhưng Tần Triều Dương lần đầu tiên tiếp xúc người khác gần như vậy.

Tuy hiện tại là mùa hè, hai người đều mặc đồng phục mùa thu ngăn được tiếp xúc da thịt, nhưng tư thế thân mật như vậy cũng khiến Tần Triều Dương căng thẳng cả người, hai tay đặt trên bàn không dám nhúc nhích.

Nếu như lúc này Lăng Dung ngẩng đầu lên nhìn, chắc chắn sẽ nhìn thấy toàn bộ tai Tần Triều Dương đều đỏ ửng như bị nướng chín, mà màu đỏ kia còn có xu hướng lan ra khắp tay chân.

“Cậu...cậu ngồi từ từ một chút, dựa sát như vậy tôi không viết được.” Tần Triều Dương rõ ràng có thể đẩy người bên cạnh qua bên kia, cậu chỉ cần hơi nghiêng đầu sang là có thể thấy gương mặt của Lăng Dung, thế nên không hiểu vì sao không xuống tay đẩy ra được, đành phải lên tiếng nhắc nhở tên đầu sỏ gây tội khiến cậu bỗng dưng trở nên kì quái kia một chút.

Dứt lời Tần Triều Dương phát hiện mình thế mà nói lắp, khỏi nói trên mặt nóng như thế nào, lần đầu tiên xảy ra chuyện này trên người cậu, ngoài ý muốn là cậu cũng không cảm thấy chán ghét, chỉ là không biết làm sao.

“A...” Lăng Dung nghĩ rằng cậu không có thói quen tiếp xúc gần gũi với người khác, cũng không nghĩ nhiều ngồi về chỗ cũ, bộ dạng như mình là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Điều bộ này của cô cộng thêm đôi mắt to có thần lúng liếng chớp chớp, miễn bàn là có bao nhiêu đáng yêu khiến người nhìn tâm đều nhào thành đồng nước.

Không tin cứ nhìn vẻ mặt hai nữ sinh ngồi bàn trên là biết, dáng vẻ này của Lăng Dung chính là đòn sát thủ đối với nữ sinh, tình mẫu tử của đám nữ sinh kia đều bị kích phát ra ngoài, nếu không phải sợ bị coi là bệnh nhân tâm thần thì các cô hẳn không thể thét chói tai lên rồi ấy.

Đương nhiên bọn họ chỉ có thể trộm liếc ra phía sau, nhưng dù như vậy cũng đủ mở mang tầm mắt.

Dù chỉ liếc vài lần từ xa đã kích động thành như vậy càng miễn bàn Tần Triều Dương vừa có thể gần gũi vừa quang minh chính đại nhìn bộ dạng này của Lăng Dung.

Cậu vốn là muốn Lăng Dung ngồi từ từ để bản thân có thể tỉnh táo lại, lại không nghĩ rằng đồ ửng trên mặt chỉ có xu thế tăng chứ không giảm, cảm nhận được cánh tay mất đi trọng lượng ban nãy, càng quý dị hơn là Tần Triều Dương lại thấy hơi mất mát khó hiểu.

“Cậu rất nóng à? Có cần tôi mở cửa sổ cho thoáng khí hay không?” Lăng Dung chú ý tới khuôn mặt tuần tú của cậu đỏ bừng một mảnh.

Hiện tại thời tiết ngày càng chuyển lạnh, mở quạt điện sẽ dễ cảm lạnh, cô liền gạt bỏ ý định này, thăm đoán có phải do phòng học quá nóng mới khiến cậu đỏ mặt không.

“...”

Trầm mặc trong chốc lát, Tần Triều Dương mới cố gắng nặn ra hai chữ.

“Xem bài.”

Nói khoảng bốn năm phút Tần Triều Dương giảng cả bài thi một lượt, đúng lúc này chuông vào học cũng vang lên, cậu đành phải buông bút chờ tan học lại nói tiếp.

Vốn dĩ chỉ muốn làm bộ chăm chú nghe một chút, nhưng Lăng Dung càng nghe càng cảm thấy cả một đề kiểm tra rất rắc rối bỗng dễ hiểu hơn không ít, cho dù Lăng Dung biết có thể làm hết đề này nhưng vẫn cảm thấy cách giải của Tần Triều Dương giản lược ngắn gọn hơn rất nhiều.

Quả nhiên không hổ là nam chủ, chỉ tiếc bị buộc phải che dấu ánh sáng này đi.

Lăng Dung bỗng nhiên muốn chứng kiến nam chủ từng bước đi tới tài hoa chân chính của cậu.

Nhưng Tần Triều Dương cho dù thông minh thì phần lớn đều thể hiện trên phương diện học tập, ngược lại về mặt tâm cơ cậu rất đơn thuần, hoàn toàn không đầu lại được hai mẹ con đã thành tình Trần Nghiên Nghiên và Tần Triều Mộc kia, hơn nữa hiện tại ông Hoắc dù có tâm muốn giúp nhưng cũng không đủ sức như ngày xưa, nên cuối cùng nam chủ mới rơi vào kết cục như vậy.

...

Chuông tan học vừa kêu, hai người vô cùng ăn ý cùng đi tới sân thể dục, mục đích duy nhất chính là để...cho mèo ăn.

Từ sau lần ở bên gốc cây đó, Tần Triều Dương hoàn toàn thích nhóc con kia, bởi vì từ nhỏ không có bạn chơi cùng nên cậu hoàn toàn đem mèo nhỏ trở thành một người bạn không thể thiếu, mỗi ngày sau khi tan học sẽ đi theo Lăng Dung đưa đồ ăn.

“Cậu nghĩ Hoa Mai hôm nay có ở đó không?”

Lăng Dung đi song song với Tần Triều Dương một đường đến sân thể dục không muốn bầu không khí trở nên lạnh lẽo như vậy.

Hoa Mai chính là tên Lăng Dung đặt cho con mèo kia, chú nhóc đó là một con mèo Trung Hoa màu trắng viền đen, trên bộ lông trắng muốt ở lưng lại nhiều thêm một nhúm lông có hình hoa mai trong bài Poker, vì thế Lăng Dung quyết định đặt tên là Hoa Mai.

Chú nhóc này phạm vi hoạt

động không cố định, nên không phải lần nào hai người đến cũng tìm được nó.

Nhắc đến chú nhóc khoe miệng Tần Triều Dương cũng nhin không được giương lên.

“Nó luôn luôn dính lấy cậu, có cậu ở đây khẳng định nó cũng sẽ tới.”

Có đôi khi Tần Triều Dương sẽ tự đi cho nó ăn, sau đó cậu cũng nhận thức được như thế nào là một con mèo háo sắc.

Rõ ràng đều là một hộp thức ăn cho mèo, nhưng chỉ cần có Lăng Dung ở đây con mèo háo sắc này sẽ bày đủ trò để làm nũng, còn biết cọ cọ vào lòng bàn tay Lăng Dung meo không ngừng, nhưng nếu hôm nào chỉ có một mình Tần Triều Dương, ngay lập tức khôi phục lại hình thức lạnh lùng như chủ nhân, mỗi lần liếc mắt nhìn cậu đều như đang nói “Loài thú hai chân ngu xuẩn kia còn không mau dứt cho trẫm ăn.”

Hai người vừa cười nói từ từ đi xa khu dạy học, không hề chú ý tới một đạo ánh mắt từ trên cao luôn dõi theo.

Người đứng trên sân thượng tòa nhà thí nghiệm, Tần Triều Mộ siết chặt thanh chắn bảo hộ, nếu có người tình cò đi ngang qua nơi này chắc chắn sẽ bị khuôn mặt tối tăm dữ tợn hoàn toàn khác ngày thường của hắn dọa cho nhảy dựng.

Làm thế nào...làm thế nào mà bên cạnh anh trai phé vật của hắn có thể tồn tại thứ gọi là bạn bè này? Nếu anh ta có bạn, vậy hắn làm sao có thể khiến Tần Triều Dương cảm thấy tuyệt vọng chứ?

Nếu không phải vì Tần Triều Dương, hắn cũng không bị buộc phải tranh đấu, càng sẽ không cần lúc nào cũng ép mình phải đứng nhất để không bị Tần Triều Dương vượt qua.

Dựa vào cái gì mà Tần Triều Dương vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, mà hắn lại bị mẹ đánh, còn phải trốn chui trốn lủi đến năm năm tuổi mới có thể gọi Tần Dịch một tiếng ba.

Ánh mắt Tần Triều Mộ nhìn người anh kế kia càng thêm ác độc, biểu cảm dữ tợn giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống người trước mắt, bạo ngược trong lòng thoát khỏi gông xiềng thường ngày dâng trào cuộn cuộn bốc lên.

Còn có tên khốn kiếp Lăng Dung kia, dám lừa mọi người che giấu lâu như vậy, hiện giờ còn ở bên cạnh Tần Triều Dương..

Hàm răng ma sát vào nhau như muốn nghiền nát, Tần Triều Mộ nghiền răng nghiền lợi gọi một cuộc điện thoại.

“Bọn nó đi tới sân thể dục, kế hoạch hành động như cũ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16

Editor: miumumup

Beta: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → → → → →

“Lăng Dung...”

Hai người chưa đi xa đã có một âm thanh gọi vói theo từ phía sau, Lăng Dung ngơ ngác chờ người nọ chạy đến gần, trông có chút quen mắt cô mới nhận ra cậu ta cũng học ban tám.

Vì muốn xây dựng hình tượng tốt trong lòng mọi người cho Tần Triều Dương nên Lăng Dung cũng không bày ra bộ dạng lúc trước của nguyên chủ, mà là dùng giọng điệu thật ôn hòa giống một học sinh bình thường mở miệng nói “Tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Người gọi Lăng Dung lại là một nam sinh có vóc dáng thấp bé, nhỏ nhỏ gầy gầy, trong lòng đối mặt với Lăng Dung lúc trước luôn có hình tượng “lưu manh” còn sợ hãi, đến nói chuyện cũng lắp bắp “Chuyện là..... Là chủ nhiệm lớp, thầy ấy..... thầy ấy mới nãy đột nhiên dẫn tôi kêu cậu đến văn phòng một chuyện.”

Tần Triều Dương nhũn mày, lúc trước Lăng Dung bởi vì điểm thi không tốt cũng từng bị gọi lên văn phòng, nhưng bây giờ đã tan học rồi mà vẫn phải đi?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại trước kia học sinh bị thầy chủ nhiệm gọi lên văn phòng sau giờ học cũng không phải không có, nên cậu cảm thấy chuyện này không có gì không ổn.

Lăng Dung liếc mắt một cái đã nhận ra, người này đang nói dối.

Một người khi nói dối có rất nhiều hành động vô thức mà chính họ cũng không rõ, ví dụ như chà xát quần áo, hay không dám nhìn thẳng vào mắt người đối diện.

Tất cả những biểu hiện đó đều có trên nam sinh này, bởi vậy cho dù đã quên hết quá khứ của mình, nhưng Lăng Dung nhìn qua đã biết nam sinh này đang chột dạ.

Nhưng cô không vội vạch trần đối phương, ngược lại lên tiếng hỏi ngược lại “Thầy chủ nhiệm tìm tôi có chuyện gì không?”

Nam sinh kia đột nhiên sững sốt, không ngờ được Lăng Dung sẽ hỏi câu đó, vốn là người không giỏi biện lí do nên nháy mắt lời nói bị mắc kẹt, bị hỏi ấp úng nửa ngày cũng chưa nói được gì.

“Tôi...tôi cũng không biết, cậu cứ đi tới văn phòng là biết thôi.” Cuối cùng thật sự cậu ta nghĩ không ra được lí do nào, đành tùy tiện bịa ra.

Lăng Dung nhìn chằm chằm nam sinh một lúc, bị ánh mắt soi mói sắc bén giống như nhìn thấu nội tâm cậu ta của cô phóng tới, nam sinh chỉ có thể nỗ lực dời tầm mắt, không dám nhìn Lăng Dung.

Cậu ta biết Lăng Dung hiện giờ đã không còn như trước, mấy anh em tốt của cậu ta mỗi ngày đều sôi nổi tranh nhau cơ hội muốn chơi bóng với Lăng Dung, đến cả cậu ta có đôi khi nhìn khuôn mặt đẹp kia của Lăng Dung cũng cảm thấy như nhìn tiên nữ khiến người vừa nhìn đã mặt đỏ tim đập.

Cậu ta biết mình làm như vậy chẳng khác nào là giúp người ác làm việc xấu, nhưng tưởng tượng đến cú đấm của Lưu Thừa Nghĩa, cậu ta chỉ có thể thỏa hiệp và thầm mặc niệm trong lòng câu xin lỗi.

Bởi vì nếu cậu ta không làm theo bọn họ, thì người sau này bị vây quanh bắt nạt không có một ngày an bình chính là cậu ta.

Gia cảnh của cậu ta chỉ thuộc tầng lớp bình thường, nào có cửa đầu lại gia đình hào môn như Lưu Thừa Vũ, hoàn cảnh hiện tại của bố mẹ sẽ không cho phép cậu ta chuyển trường.

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất trên trang wattpad của Cà Pháo ☞

Nhưng mà Lăng Dung lại không giống như vậy, trong nhà cậu ta không phải rất có tiền sao, hơn nữa mấy hôm trước trong trường còn đồn rằng Lăng Dung đánh bại Lưu Thừa Nghĩa không phải sao? Bây giờ cậu ta kêu Lăng Dung đi khẳng định sẽ không xảy ra việc gì.

Đúng vậy, Lăng Dung nhất định sẽ không xảy ra việc gì, trong lòng nam sinh không ngừng dùng lí do ích kỉ này để tự thuyết phục mình.

Cuối cùng cậu ta cũng bị bản thân mình thuyết phục, áy náy ban đầu cũng vui đi không ít.

“Đi thôi, tôi tự mình qua đó vậy.” Lăng dung biết cho dù mình tránh được lần này, ngày sau sẽ càng có nhiều việc như vậy xảy ra tiếp nữa, không bằng giải quyết dứt điểm luôn hôm nay.

Cô nghĩ rằng có khả năng là Lưu Thừa Nghĩa lần trước bị đánh nên ghi thù mình, cô không muốn liên lụy Tần Triều Dương vào việc như vậy.

“Chủ nhiệm dạy dỗ phê bình tôi chắc phải rất lâu, cậu không cần ở đây chờ, cứ về trước đi. Với lại ở đây cũng không an toàn, cậu nhanh về đi.”

Lăng Dung nhìn hướng Tần Triều Dương trêu ghẹo nói, quan trọng là từ đây tới cổng trường nhiều nhất cũng chỉ có 400 mét, tài xế Hoắc gia cũng đang chờ ngoài cổng trường, khoảng cách ngắn như vậy Tần Triều Dương hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Được...” Tâm trạng Tần Triều Dương có chút mát mẻ, cậu càng muốn cùng Lăng Dung đi săn thể dục hơn, nhưng hẳn là hôm nay không có cơ hội rồi.

Tận mắt nhìn Lăng Dung đi tới văn phòng, nam sinh kia mới thầm thở phào nhẹ nhõm, sợ Tần Triều Dương nhìn ra cậu ta đang chột dạ, nam sinh vội vã

chưa kịp nói hẹn gặp lại đã co cẳng chạy ra cổng trường.

Tuy rằng gần đây bởi vì có Lăng Dung bên cạnh người nói chuyện với Tần Triều Dương cũng nhiều hơn, nhưng vì ấn tượng về cậu trước đây cũng không thể ngày một ngày hai mà biến mất, nên thái độ của nam sinh kia cũng không khiến cậu có bao nhiêu chú ý.

Dù sao trong lòng cậu từ trước đến giờ cũng chỉ thừa nhận một người duy nhất là Lăng Dung, thái độ của người khác như thế nào cậu vốn không quan tâm.

Lại nhìn theo phương hướng bóng dáng Lăng Dung sắp biến mất, Tần Triều Dương do dự xem có nên chờ Lăng Dung rồi cùng về hay không, bỗng dưng tiếng chuông di động đột ngột vang lên.

Vì để bảo vệ an toàn của cậu, ông Hoắc vẫn luôn bắt cậu mang điện thoại theo bên người, Tần Triều Dương tuy rằng không mấy gần gũi với ông lão, nhưng vì không muốn làm phật ý người già nên cậu cũng không từ chối, chỉ là không nghĩ tới cái điện thoại cậu mới cầm được vài lần này hiện giờ lại có động tĩnh.

Một dãy số xa lạ gọi đến, nếu là bình thường cậu sẽ trực tiếp cắt đi rồi, nhưng không hiểu vì sao có một dự cảm bất an cậu không làm như thế.

Do dự một lát, Tần Triều Dương từ từ nhấn nút nhận.

Giây tiếp theo trong điện thoại truyền đến âm thanh quen thuộc làm cậu vô cùng hồi hận sự do dự lúc này.

“Anh...” Rõ ràng là xưng hô quen thuộc như vậy, nhưng giọng điệu lại cố tình tỏ vẻ ta đây.

Không đợi Tần Triều Dương thắc mắc vì sao Tần Triều Mộc lại có số điện thoại của cậu, đối phương đầu bên kia đã cướp lời “Anh trai thân mến đừng vội cúp điện thoại, nếu không tôi không thể đảm bảo an toàn của tên nhóc này đâu.”

Âm thanh của Tần Triều Mộc vừa dứt, tiếng mèo réo chói tai thê thảm qua điện thoại, vì có trí nhớ tốt nên Tần Triều Dương nhận ra ngay đó là âm thanh của Hoa Mai.

“Mày đã làm gì nó?!”

→ → → → → → → → → → → → → → →

Cà Pháo: Chương tiếp đây, mn cmt và vote ủng hộ editor nhé. Bạn ấy làm việc năng suất lắm đấy ๖

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17

Editor: miumumup

→ → → → → → → → → → → → → → →

Nhất thời Tần Triều Dương cảm thấy trong lòng vừa sợ vừa giận dữ, không dám tưởng tượng Tần Triều Mộc sẽ vì khinh nhục cậu mà tra tấn mèo nhỏ vô tội như thế nào.

Chốc lát sau trong điện thoại vang lên tiếng cười giễu cợt của Tần Triều Mộc, hắn ta chụp lấy mèo con đang dấy giụa từ tay đàn em của Lưu Thừa Nghĩa, vô cùng ác ý nói “Nếu không muốn con mèo này bị làm sao, anh trai tốt nhất là nên tự mình đến đây đi thôi, tôi ở đây chờ anh.”

Tần Triều Dương còn muốn hỏi gì đó, nhưng ngay lập tức một tràng tiếng kêu rên lại vang lên, sắc mặt Tần Triều Dương ngay lập tức xanh mét, ngáp tràn nôn nóng và phẫn nộ.

Chết tiệt! Cũng tại cậu liên lụy tới Hoa Mai.

Người ngoài không hiểu chuyện còn có thể bị bộ dạng ngoan ngoãn của Tần Triều Mộc lừa gạt, nhưng cậu đã ngây ngốc ở Tần gia suốt năm năm u ám nhất, sao cậu có thể không nhận ra bộ mặt chân thật của đứa em trai kẻ này!

Tần Triều Dương từ khi còn nhỏ đã phát hiện, em trai kẻ này của cậu tính tình không tốt đẹp như bề ngoài, nói hắn ta có bệnh về tâm lý cũng không phải nói quá.

Khi còn nhỏ, người lớn không có nhà, người em trai này sẽ làm bộ muốn gần gũi hơn với cậu mà đến gần, ở nơi không ai nhìn thấy véo vào người cậu.

Ban đầu cậu vì đau nên bị dọa khóc kéo người làm trong nhà đến, nhưng ngay lập tức Tần Triều Mộc sẽ tạo một vết thương trên cánh tay mình, rồi nói rằng do Tần Triều Dương không thích hấn ta nên động thủ trước, hấn ta vì bất đắc dĩ mới phải phản kích.

Sau đó việc này tới tai Tần Dịch, ông ta đương nhiên bắt công đối với con trai nhỏ, hơn nữa trước đây cũng không thích Hoắc Kiều, nên theo bản năng đối với người con lớn không thương yêu gì, thêm vào đó mẹ kế Trần Nghiên Nhiên vì con trai biện giải, Tần Dịch sẽ đem toàn bộ sai lầm đổ trên người Tần Triều Dương.

Vì thế Tần Dịch không chỉ hung hăng giáo huấn con trai lớn một trận, thậm chí còn nhốt cậu lúc đó mới chỉ là đứa trẻ sáu bảy tuổi vào trong phòng không cho phép ra ngoài, ngoại trừ người làm đem đồ ăn đến, thì so với giam cầm cũng không khác gì nhau.

Mà tên đầu sỏ gây tội chân chính lại có thể thoải mái làm nũng trong lòng Tần Dịch, thậm chí vì lợi dụng sự áy náy của ông ta đòi mua đồ chơi mắc tiền, khi được Tần Dịch bẻ ngang qua chỗ Tần Triều Dương đang bị cưỡng chế đưa vào phòng còn liếc một ánh mắt đắc ý và khiêu khích với cậu.

Ánh mắt đó Tần Triều Dương vĩnh viễn cũng không quên được.

Từ đó về sau Tần Triều Dương đã hoàn toàn nhận ra địa vị của mình trong nhà, nên cậu luôn cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình tới mức thấp nhất, cho dù lại bị Tần Triều Mộc bắt nạt cũng sẽ không hét không quậy, chờ người nọ cảm thấy chán sẽ tự rời đi.

Khi một đứa trẻ trong nhà không có ai yêu thương thì nước mắt chính là thứ vô dụng nhất, bởi sẽ không có bất kì ai đau lòng cho nó, đây là điều cậu học được sau khi mẹ mất.

Truyện chỉ được đăng duy nhất trên trang wattpad của Cà Pháo.

Sau đó chắc là do sự nhần nhện của Tần Triều Dương đã có tác dụng, Tần Triều Mộc có lẽ cảm thấy bắt nạt một tên đầu gối rất không thú vị nên hấn bắt đầu chuyển mục tiêu qua những con vật sống.

Lần đầu đối tượng bị hấn nhắm đến là chú chó của bác quản gia, bởi nó từng giúp bác ấy đuổi kẻ xấu nên vẫn luôn được giữ lại bên cạnh bác ấy để tiện chăm lo, có lẽ do bản năng mẫn cảm của động vật, con chó này rất thân thiết với Tần Triều Dương, ngược lại với Tần Triều Mộc vẫn luôn lãnh đạm.

Tần Triều Dương khi đó cũng coi chú chó đó là người bạn duy nhất, chẳng đến một ngày không tìm thấy nó đâu, cậu vòng đi vòng lại biệt thự mấy lần, ở trong góc phát hiện xác chú chó kia bị bầy chuột kẹp vô cùng thê thảm, một mảnh lông máu thịt lẫn lộn.

Mà em trai kế của hấn đang đứng cạnh dùng chân nhỏ nhấn nhưng lại rất tàn nhẫn hung hăng đá vào bụng chú chó kia, trong miệng mắng “Ai kêu mày đến gần tên chết tiệt Tần Triều Dương kia hả? Chết cũng đáng lắm!” sau đó là hàng loạt lời nói độc ác khác.

Tần Triều Mộc khi đó tuổi cũng chỉ mới là đứa bé, nhưng biểu cảm trên mặt lại thâm trầm hung ác rất đáng sợ, máu thịt dưới giày hấn cũng khiến Tần Triều Dương hoảng sợ, khi đó Tần Triều Dương nấp ở một bên không dám phát ra tiếng để em trai kế kia phát hiện, chỉ lén lút trở về phòng khóc không ngừng, cậu thậm chí không dám nói cho bất kì ai, ngay cả quản gia, bởi cậu biết sẽ không ai tin tưởng câu chuyện hoang đường này, ngược lại còn có thể khiến Tần Triều Mộc đối với cậu ngày càng nặng hơn.

Ngay đêm đó Tần Triều Dương sốt cao không ngừng, ban ngày còn gặp ác mộng, trong mộng có tiếng mắng chửi của Tần Triều Mộc cùng tiếng chú chó kia than khóc, sợ hãi và áy náy khiến cậu không có một ngày an bình.

Từ đó về sau, Tần Triều Dương càng thêm khép kín bản thân, cũng không dám chơi với bất kì động vật nào, sợ đối tượng tiếp theo của Tần Triều Mộc sẽ là một sinh mệnh mới.

Cứ như vậy hấn ở Tần gia vượt qua quãng thời gian u ám suốt năm năm.

Hiện tại việc năm đó cũng đã trôi qua sáu năm, kí ức dường như đã phủ bụi, cậu luôn tận lực né tránh xung đột trực tiếp với Tần Triều Mộc, có thể tránh thì sẽ tránh đi.

Đối với Lăng Dung cũng là chuyện ngoài ý muốn, cậu lúc trước luôn từ chối gần gũi cô cũng do sợ lại dẫm phải vết xe đổ năm đó, nhưng cô lại lấy tư thái vô cùng cứng cỏi xâm nhập vào thế giới của cậu, cuối cùng cũng khiến cậu luyến tiếc dứt khỏi người bạn này.

Chẳng lẽ tất cả cố gắng của cậu lại lần nữa bị hủy trong tay Tần Triều Mộc hay sao?!

Nghĩ đến Lăng Dung vô cùng yêu quý con mèo nhỏ kia, áy náy và tự trách lại dâng lên, Tần Triều Dương không chút do dự đi tới địa điểm mà Tần Triều Mộc hẹn, cũng không có thời gian suy nghĩ âm mưu của Tần Triều Mộc là gì, chỉ muốn nhanh nhanh đến cứu mèo con để không khiến Lăng Dung khổ sở.

Có lẽ cậu cũng đã đoán ra được âm mưu của Tần Triều Mộc là gì, nhưng Lăng Dung còn có thể vì cậu mà đối đầu với Lưu Thừa Nghĩa, vậy cậu sao có thể để gương mặt kia có một chút thương tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18

Editor: miumumup

Editor: Cà Pháo

•••••

Từ khi xây dựng trường học cho đến nay, chỉ có duy nhất một cầu thang thông tới sân thượng tòa nhà thực nghiệm, nhưng bởi vì trước đây có một học sinh do áp lực học hành mà nhảy lầu tự tử, vì thế trường học đã niêm phong lối đi này lại.

Phải mất một lúc Tần Triều Dương mới leo tới lầu sáu, đến nơi nhìn thấy cánh cửa bị khóa kia cậu không khỏi nhủ mày, đến cả chìa khóa khu vực bị niêm phong như thế này mà Tần Triều Mộc cũng lấy được, xem ra trong việc này Lưu Thừa Nghĩa cũng góp không ít sức lực.

Đến lúc này mà Tần Triều Dương còn không nhìn ra tất cả mọi chuyện, kể cả chuyện Lăng Dung đột nhiên bị gọi đi được sắp đặt từ trước thì đúng là si nhục trí thông minh của cậu, một mặt lo lắng cho an toàn của Lăng Dung, một mặt không thể trở mặt nhìn mèo con gặp nguy hiểm.

Nghe thấy âm thanh thăm thiết của mèo truyền từ cánh cửa bên kia, Tần Triều Dương kiên định bước qua cánh cửa.

"Anh cuối cùng cũng tới rồi, anh trai thân mến."

Tần Triều Mộc đứng gần lưới bảo hộ nhìn chăm chăm hướng Tần Triều Dương vừa xuất hiện ở cửa, bên cạnh là Hoa Mai bị người chộp tới buộc một sợi dây chằng ở cổ, một đầu dây khác thì buộc trên lưới bảo hộ.

Chắc là do người bắt Hoa Mai chuẩn bị vội vàng nên sợi dây buộc ở cổ không hợp với nó, khoảng thời gian gần đây do được Tần Triều Dương và Lăng Dung cho ăn ngon uống tốt nên cũng chỉ toàn thịt là thịt, vốn Hoa Mai lúc trước còn nhìn rõ cổ, cho nên sợi dây trói ở cổ chặt quá mức.

Bảo sao thằng nhóc này luôn meo meo không ngừng, nguyên nhân cũng do sợi dây ở cổ khiến nó không thoải mái.

Sau khi nhìn qua xác định rằng trên người mèo con không có vết thương nào quá rõ ràng, Tần Triều Dương mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem tầm mắt chuyển tới trên người em trai kế.

Do kế thừa dung mạo của người mẹ là minh tinh nên dung mạo của Tần Triều Mộc cũng được coi là đẹp mã, không nhìn ra khuyết điểm nào bên ngoài, hơn nữa mang danh câu ẩm nhà hào môn đứng đầu và học bá trong trường, khó trách câu ta lại được hoan nghênh nhiệt tình như thế.

Đáng tiếc, chỉ có mình Tần Triều Dương nhìn rõ dưới lớp vỏ bên ngoài kia là nội tâm âm u bao nhiêu.

Khả năng nhìn mặt đoán ý người khác của Tàn Triều Mộc cũng không kém so với Tàn Triều Dương, khi chú ý tới thứ Tàn Triều Dương để ý lúc mới bước vào là con mèo kia mà bỏ qua mình, khiến cậu ta luôn có thói quen coi mình là tâm điểm chú ý có chút khó chịu.

"Anh trai thật là người tốt bụng, cũng khó trách con mèo này lại dính anh như vậy." Giống như con chó năm xưa.

Giọng điệu Tàn Triều Mộc khó chịu nói, nếu cần thân để ý còn có thể nghe ra ghen ghét trong đó.

Không sai, đúng là ghen ghét, có lẽ Tần Triều Dương năm mơ cũng không ngờ được người em trai kể từ trước đến nay luôn nhận hết mọi chiều chuộng này lại là người ghen tị với cậu hơn bất kì ai, rõ ràng người luôn chịu khổ chỉ có Tần Triều Dương.

Vừa nghe thấy liên quan tới mèo nhỏ, Tần Triều Dương lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo trong báo, căng thẳng nói "Mèo con vô tội, cậu thả nó ra trước rồi nói tiếp."

Năm xưa hình ảnh tàn nhẫn máu me còn hiện rõ trong đầu, cho dù bây giờ Tần Triều Mộc thoát nhìn rất vô hại nhưng câu vẫn không tin tưởng.

Lời này vừa dứt khiến Tần Triều Mộc sững sờ, ngay lập tức biểu tình cậu ta trở nên vô cùng âm trầm "Quả nhiên anh trai từ khi có bạn bè tính cách cũng thay đổi, cũng không biết có phải là bị gương mặt kia của Lăng Dung mê đến mất hồn hay không, chỉ sợ hận không thể đem cả trái tim chân thành đưa đến trước mắt hắn ta nhỉ."

"Nhưng tôi khuyên anh vẫn nên đánh bóng lại đôi mắt đi, mặc dù mùi vị của thân thể kia khẳng định không tệ nhưng dù gì cũng là con trai, cũng không nên được mắt bàn, đến lúc đó cha phát hiện thì không hay đâu."

Tần Triều Mộc nhìn thì giống như có ý tốt nhắc nhở Tần Triều Dương cẩn thận bị lừa gạt, nhưng lại suy đoán ác ý về quan hệ bạn bè của hai người.

Vì có mẹ là người giỏi giải trí nên Tần Triều Mộc biết rất rõ những việc tối tăm bẩn thỉu đằng sau ánh hào quang trên sân khấu, cũng không phải lần một lần hai nghe Trần Nghiên Nghiên kể lẽ rằng bà rất khinh thường mấy mình tinh nam vì muốn trèo cao đã không tiếc hy sinh thân thể nằm dưới hầu hạ các vị đại gia, hay thỏa mãn đam mê đặc biệt của kim chủ.

Huống hồ khuôn mặt kia của Lăng Dung so với mấy mình tinh giới giải trí đúng là không hề kém cạnh, hơn nữa từ sau khi Lăng Dung lộ ra gương mặt thật, cậu ta cảm thấy địa vị của mình ở trường học đã chịu uy hiếp.

Rõ ràng nhất chính là mấy nữ sinh lớp trọng điểm bình thường giống như một sách kia bây giờ cũng kích động thảo luận với nhau về giá trị nhan sắc của Lăng Dung, mấy nữ sinh lúc trước luôn bày ra bộ dạng mê đắm cậu ta giờ cũng phát cuồng vì gương mặt của Lăng Dung, thái độ với cậu ta cũng lạnh nhạt đi.

Truyện được đăng duy nhất trên trang wattpad của Cà Pháo.

Tần Triều Mộc mới vài ngày đã không chịu nổi thái độ chênh lệch trước và sau như vậy.

Ban đầu cậu ta mới là nam thần học giỏi của trường để đồ, là người thừa kế Tần gia trong tương lai, cái loại nhà giàu mới nổi như Lăng Dung thì là cái thứ gì!

Bất luận là do Lăng Dung đoạt đi nổi bật của cậu ta hay là vì Tần Triều Dương mà phản bội cậu ta, cái tên Lăng Dung này cũng đủ khiến cậu ta vô cùng chán ghét.

Hơn nữa thời gian gần đây Tần Triều Mộc rõ ràng cảm nhận được biến đổi của Tần Triều Dương, trước đây chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng mà bây giờ đã bùng bùng sức sống, hoặc có thể nói là Tần Triều Dương đang dần lấy lại được hy vọng.

Vậy làm sao được, từ trước đến nay Tần Triều Mộc đã chuẩn bị bắt đầu lên kế hoạch, đó là khiến Tần Triều Dương mất hết hy vọng, cậu ta muốn khiến người anh trai này vĩnh viễn chỉ có thể bị mình áp chế, trở mất nhìn mình tóm gọn toàn bộ Tần gia.

Khi nghĩ về những việc cậu ta sẽ làm trong tương lai, Tần Triều Mộc không nhịn được cười đắc ý, tất cả những việc cậu ta làm hôm nay đều có mục đích, thứ nhất là để Lưu Thừa Nghĩa dạy dỗ cái tên khốn Lăng Dung này một chút, thứ hai là muốn nhìn thấy Tần Triều Dương tuyệt vọng.

Tần Triều Dương không phải rất trân trọng người bạn này sao, như vậy cậu ta sẽ cho người đánh Lăng Dung một trận, nhìn Tần Triều Dương nếm trải đau khổ, mà Lăng Dung sau khi biết sợ sẽ chủ động rời xa Tần Triều Dương, hai người mãi mãi cũng không thể qua lại với nhau nữa.

Chỉ còn lại mỗi con mèo nhỏ này thôi, Tần Triều Dương chỉ cần coi trọng thứ gì, cậu ta sẽ đích thân hủy từng thứ một!

Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách ai bảo nó thân thiết với Tần Triều Dương mà lại lạnh nhạt với cậu giống con chó kia như vậy.

"Mày câm miệng!"

Một câu quát lớn này khiến Tần Triều Mộc ngừng cười, lúc này trên khuôn mặt tuấn tú của Tần Triều Dương vừa tức giận, không thể tin, cảm phẫn vì bị nhục mạ.

"Mày sao có thể nghĩ quan hệ của tao và Lăng Dung trở nên dơ bẩn như vậy, mày cũng họ Tần, rốt cuộc Trần Nghiên Nghiên có dạy mày từ tế không vậy?!"

Tuy rằng Tần Triều Mộc chỉ là đứa con riêng của Tần Dịch, nhưng điều không thể tưởng tượng được chính là từ nhỏ Tần Triều Mộc cũng sinh sống ở Tần gia, tạo sao lại có thể nói ra lời nói bỉ ổi như vậy.

Tần Triều Dương phẫn nộ tới cực điểm, sắc mặt do tức giận mà đỏ bừng, nếu không phải có tu dưỡng tốt từ nhỏ, chỉ sợ Tần Triều Dương đã không nhịn được mắng lại những lời không tốt rồi.

Tần Triều Mộc cậu ta làm sao dám... làm sao có thể bẻ cong tình bạn giữa cậu và Lăng Dung như thế! Hơn nữa nói như vậy khác nào vũ nhục nhân phẩm của Lăng Dung, cậu tuyệt đối sẽ không nhường nhịn trong chuyện này.

Bỗng nhiên bị hét khiến Tần Triều Mộc hơi ngừng lại, nhưng sau đó nụ cười càng thêm quá đáng.

"Anh trai, tôi cũng chỉ suy đoán mà thôi, anh phản ứng lớn như vậy làm gì, không lẽ... giữa hai người thật sự có chuyện gì không muốn người khác biết hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19

Editor: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → → → → → →

Điều Tần Triều Mộc vẫn luôn để ý nhất chính là Trần Nghiên Nghiên là mẹ ruột của cậu ta, nhưng lại chỉ đem cậu ta như một công cụ để treo lên cao, một khi cậu không làm bà vừa lòng, sẽ chỉ nhận được sự chửi rủa và trừng phạt về thể xác, Trần Nghiên Nghiên chưa từng kiên nhẫn dịu dàng dạy dỗ cậu ta, từ trước đến nay cậu ta chưa từng cảm nhận được sự dịu dàng của người mẹ.

Bởi vậy câu lúc này của Tần Triều Dương “Tần Dịch và Trần Nghiên Nghiên dạy mày như vậy à?” “Giáo đường của mày đi đâu hết rồi vậy” hai câu đó có thể nói là trực tiếp chọc trúng chỗ đau của Tần Triều Mộc, lời nói cũng càng thêm không lưu tình.

“Mày!”

Lời thô tục đã tới bên miệng, nhưng giáo đường của Tần Triều Dương lại không cho phép cậu nói ra.

Tuy rằng mẹ qua đời từ sớm, nhưng sự khác biệt lớn nhất của Hoắc Kiều và Trần Nghiên Nghiên chính là ở phương thức giáo dục con, hoặc có thể nói là tình yêu thương con cái.

Hoắc Kiều rõ ràng rất yêu con của bà, giáo dục từ nhỏ vừa không cung chiều cũng không mắng nhiếc, cho nên ở phương diện nào đó Tần Triều Mộc đã thua Tần Triều Dương không phải chỉ một chút.

Nhìn bộ dạng khó thờ của Tần Triều Dương, khoái chí trong lòng Tần Triều Mộc càng đậm “Được rồi, anh trai cũng đừng nên nói nhiều nữa, có thời gian thì nên nói tạm biệt với con vật đáng thương này đi, dù sao cũng là lần cuối cùng gặp mặt.”

Nói rồi Tần Triều Mộc coi bỏ vòng bảo hộ, một cái tay khác nắm lấy cổ con mèo, con mèo không ngừng giãy giụa duỗi ray hướng vào bên trong.

Đây là muốn ném con mèo từ trên sân thượng xuống!

Tần Triều Mộc đã sớm phát hiện bản thân đặc biệt dễ dàng sinh ra cảm xúc tàn bạo, đó là một loại xúc động muốn hủy diệt hết tất cả, mà thuốc giải chính là thứ chất lỏng tươi màu đỏ.

Đương nhiên cậu ta hoàn toàn không cảm thấy mình có bệnh, nếu như đồ vật làm cậu ta chán ghét, vậy để cho nó biến mất là tốt rồi, tại sao lại phải xuất hiện trên thế giới làm bản mắt cậu ra chứ!

Tựa như năm đó giết chết con chó kia vậy, cậu ta trộm trong nhà kho một cái bẫy kẹp cũ, sau đó đem thịt xương mà con chó thích ăn nhất đặt ở phía sau cái bẫy kẹp.

Thứ ngu ngốc kia không hổ với danh hiệu chó ngu của nó, người thấy đồ ăn đã ngây ngốc chạy tới, quả nhiên sau đó bị cái kẹp cũ kẹp lấy chân trước không nhúc nhích được, chỉ có thể buồn bã mà nước nớc chờ đợi máu chảy đến chết.

Con mèo này không bao lâu nữa cũng sẽ đi làm bạn với con chó kia thôi.

Tần Triều Mộc vốn dĩ chỉ định lên kút trộm giết chết con mèo này, sau đó ném thi thể trước mặt Tần Triều Dương là được rồi, chẳng qua sau đó cậu ta lại muốn nhìn thấy biểu cảm tuyệt vọng trên mặt Tần Triều Dương, vì thế đành phải thay đổi kế hoạch của mình.

Cậu ta muốn cho Tần Triều Dương tận mắt nhìn thấy con mèo này chết ngay trước mặt!

Thấy rõ động tác của cậu ta nháy mắt Tần Triều Dương trắng bệch, theo bản năng tiến lên một bước làm động tác ngăn cản “Tần Triều Mộc mày điên rồi! Năm đó chuyện của Tráng Tráng mày còn muốn làm thêm một lần nữa sao!”

Tráng Tráng chính là tên của con chó năm đó, Tần Triều Mộc cũng biết.

“Thì ra lúc ấy anh thấy rồi à? Anh trai tốt của tôi giấu giếm cũng cực khổ ha.” Tần Triều Mộc kinh ngạc một lát, ngay sau đó cảnh giác với Tần Triều Dương lại bay lên thêm một cấp bậc.

Rõ ràng biết cậu ta làm chuyện đó nhưng lại có thể chịu đựng không đi tố giác, quả nhiên không thể coi thường anh trai kẻ này.

“Mày mau buông nó ra! Đừng ép tao nói hết cho Tần Dịch biết!” Tần Triều Dương từ lâu đã xưng hô thẳng tên của ba cậu, có thể thấy được ở trong đáy lòng cậu, từ trước đến nay không còn nhận một người ba như vậy nữa rồi.

Tần Triều Mộc lại cố ý xuyên tạc ý của cậu, bàn tay bóp cổ con mèo có dấu hiệu buông ra “Được thôi, tôi nghe theo lời anh trai buông tay ra.”

“Meooo!” Cảm nhận được nguy hiểm con mèo không ngừng vùng vẫy, từ cổ họng vọng lại từng tiếng kêu rên thê lương như trát vào đầu quả tim Tần Triều Dương.

Cậu vọt qua, muốn giành trước một bước ngăn cản động tác của Tần Triều Mộc lại.

Mất thấy Tần Triều Dương tiến về phía này, một ý tưởng âm thầm hình thành trong lòng Tần Triều Mộc.

Đồ vật cậu ta chán ghét, vốn không nên tồn tại ở trên đời này, nếu Tần Triều Dương từ đây biến mất, như vậy không còn vấn đề nào tồn tại nữa!

Tần gia sẽ là của cậu ta, mẹ cũng sẽ không cả ngày ép buộc cậu ta phải vượt qua Tần Triều Dương nữa, chỉ cần Tần Triều Dương chết rồi.....

Ma xui quỷ khiến, Tần Triều Mộc bỗng dưng nghiêng người, dùng sức lực lớn nhất của mình đẩy mạnh Tần Triều Dương.

Con mèo thừa dịp người bắt được nó không chú ý đến, liều mạng mà cắn một phát trên tay triều Tàn Triều Mộc, máu đỏ tươi ngay lập tức chảy ra, đồng thời Tàn Triều Mộc bị cắn đau, lực đạo trên tay ngay lập tức lơi lỏng, con mèo vội vàng nhảy xuống đất an toàn.

“Mẹ kiếp!” Tần Triều Mộc then quá thành giận muốn bắt lấy nó, nhưng dù sao chạy bốn chân cũng nhanh hơn so với hai chân, với hình thể nhỏ bé, con mèo bình thường lười biếng đem hết sức lực dùng ra ngoài, bốn chân liền mang chạy về phía cầu thang.

Chạy chưa bao lâu đã không còn bóng dáng, Tần Triều Mộc tay không về hung hăng mắng một câu thô tục rồi nhanh chóng trở lại, nhìn một bàn tay bắt lấy lan can, cả người còn lại đều treo ở giữa không trung, Tần Triều Dương châm chọc nói “Quả nhiên con mèo có chết cũng không biết ơn là gì, anh trai anh xem đi, anh vì cứu nó nên trở thành như bây giờ đây, nó còn không thèm cảm ơn, đã chạy mất rồi.”

Hiện giờ Tần Triều Dương một câu cũng nói không nên lời, vừa nẩy cậu ta bất ngờ đẩy cậu xuống sân thượng, nếu không phải tay cậu lạnh lẽo bắt được lan can, chỉ sợ hiện tại đã sớm ngã xuống từ lầu sáu mà chết.

Mà bây giờ toàn bộ sức lực của cậu đều dùng để giữ lấy lan can này, cho nên không muốn lãng phí sức lực vô nghĩa với tên hung thủ Tần Triều Mộc.

Tàn Triều Dương vẫn luôn biết Tàn Triều Mộc cực kì chán ghét cậu, nhưng đến bây giờ cũng không nghĩ tới đối phương sẽ tàn nhẫn đến như vậy, thật sự muốn để cậu chết.

Tần Triều Mộc không được đáp lại cũng không ở nơi này lãng phí thời gian, thừa dịp không ai phát hiện liền vội vàng rời khỏi hiện trường, Tần Triều Dương khẳng định sẽ không kiên trì được bao lâu nữa mà ngã xuống, để hắn ở chỗ này hưởng thụ cảm giác tuyệt vọng vì cái chết tới gần đi!

“Tam biết, anh trai.”

Mà bên kia vừa mới đến lầu hai Lăng Dung đã bị một người ngăn lại, cô ngẩng đầu nhìn, à là Trần Tuyết Nhu lúc trước chuyên môn đi tìm cô gây phiền phức đây mà?

Vừa nhìn thấy Lăng Dung, Trần Tuyết Nhu vốn dĩ đang sốt ruột ngay lập tức trở nên vui vẻ, nhưng vì quen với tính cách ngạo mạn lúc trước nên lời cô ta nói ra giống như mệnh lệnh vầy.

“Lăng Dung, cậu không được đi lên!”

Lăng Dung còn đang muốn xem Lưu Thừa Nghĩa muốn làm cái quỷ gì thì bỗng dung bị ngăn cản đường đi, có chút khó chịu, mảy liễu cũng nhủ lại “Tôi còn có việc, cô mau tránh ra.”

Bị người mình thích nói nặng như vậy Trần Tuyết Nhu có cảm giác ảm ức, chân phải dậm một cái, giọng nói mang theo tính trẻ con “Cậu sao lại không hiểu vậy chứ! Đám Lưu Thừa Nghĩa kia đang ở lầu bốn chờ cậu đấy! Tôi vừa nghe được hết!”

Sau khi thấy được gương mặt thật của Lăng Dung, đây là lần đầu tiên Trần Tuyết Nhu biết được cảm giác rung động là như thế nào, vì thế nhanh chóng chia tay với Lưu Thừa Nghĩa, chỉ là ngại mình lúc trước từng có một khoảng thời gian không thoải mái với Lăng Dung, nên khiến đại tiểu thư từ trước đến nay dám nói dám làm trở nên bần khoản, nhất thời chỉ đành lặng lẽ yêu thầm đối phương.

Mà hiện tại đột nhiên nghe được Lưu Thừa Nghĩa muốn gây bất lợi cho Lăng Dung, Trần Tuyết Nhu không đành để lo nhiều như vậy, vội vội vàng vàng đuổi theo Lăng Dung để nhắc nhở "câu" chuyện này.

Cô ta cho rằng Lưu Thừa Nghĩa biết người mình thích chính là Lăng Dung nên mới tìm "cậu" gây phiền phức, Trần Tuyết Nhu không khỏi mắng bạn trai cũ ở trong lòng vô số lần, đồ đàn ông lòng da hẹp hòi, là hần nói chia tay trước, hiện tại còn gây trở ngại cô ta tìm bạn trai mới, thật là khổ nạn!

Sợ Lăng Dung không tin lời cô ta nói, Trần Tuyết Nhu vội vàng đem toàn bộ lời nói lúc nãy của đàn em Lưu Thừa Nghĩa nói cho Lăng Dung biết “Cậu tin tưởng mình đi! Lưu Thừa Nghĩa đã thông đồng với Tần Triều Mộc tốt hết rồi! Tần Triều Mộc kêu anh trai của cậu ta lên sân thượng, sau đó để Lưu Thừa Nghĩa dạy cho cậu một bài học…… Á? Con mèo ở chỗ nào chui ra vậy?”

Nói được một nửa, Trần Tuyết Nhu đột nhiên bị một con mèo chạy tới hấp dẫn tầm mắt, chỉ thấy một thứ nhỏ nhỏ bốn chân nhanh chóng chạy về phía thiếu niên anh tuấn trước mặt cô ta, ngay sau đó căn ống quần "câu", đồng thời hướng tới một phương hướng khác tề mang kéo.

“Hoa Mai?” Lăng Dung vốn dĩ đối với việc con mèo đột nhiên xuất hiện ở chỗ này có chút khó hiểu, nhưng phát hiện hành động của con mèo giống như muốn dẫn cô đến chỗ nào đó, lại liên hệ đến lời Trần Tuyết Nhu vừa nói, Lăng Dung chốc lát chột lóe nên suy nghĩ, như ý thức được chuyện gì vậy.

Không xong! Sân thương!

●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→ ●→

- 15.07.20-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20

Editor: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → → → → →

“Đã tan học lâu như vậy rồi, Tiểu Vương sao còn chưa đón người trở về nữa.”

Bên trong biệt thự Hoắc gia, ông Hoắc đang ngồi trên bàn ăn hình chữ nhật, nhìn đại sảnh ánh sáng đỏ chiếu xuống, thời gian không còn sớm nữa, ông nôn nóng mà hỏi.

Bởi vì người một nhà ăn cơm cần quy củ ngồi ăn với nhau, lại lo lắng không tuân thủ quy củ bị ông già đóng băng hết tài khoản, Hoắc Quân không thể không từ bỏ cơ hội ăn chung với người đẹp, chỉ có thể ở nhà Hoắc chờ cháu ngoại mò côi kia trở về mới có thể cùng nhau ăn.

Thấy đồ ăn trước mặt mà lại không ăn được, Hoắc Quân đói bụng một hồi lâu, nhằm chán cầm chiếc đĩa gỗ vào chén sứ bên cạnh, cũng không quên mách lẻo Tần Triều Dương trước mặt ông Hoắc.

“Con nghe nói thằng nhóc này gần đây hình như đang chơi với một tên lưu manh, hôm nay trẻ như vậy rồi còn chưa trở về, nói không chừng đã đi theo tên lưu manh kia lêu lổng ở nơi nào rồi đấy!”

Hoắc Quân lâu lâu cũng sẽ chú ý đến Tần Triều Dương một chút, nhưng phần lớn là đi ăn chơi, nên tin tức rất bẽ tắc, chỉ biết Tần Triều Dương gần đây đang thân với một tên côn đồ, lại không biết Lăng Dung sớm đã thay đổi hình tượng.

Ông Hoắc biết miệng của con trai mình từ trước đến nay liền không phun ra được vài câu nói thật, trừng mắt nhìn Hoắc Quân cả lợ phất phơ một cái, ông Hoắc chống cây gậy trong tay dùng sức gõ gõ trên mặt đất, trách móc nói “Mau bỏ đôi đĩa xuống! Mày như vậy còn ra thể thống gì chứ!”

Nếu không phải xác định đây là con trai ruột của mình, ông Hoắc đã sớm mặc kệ tên này chết sống, cũng không biết là lúc trước ông giáo dục sai một bước nào, rõ ràng Tiểu Kiều thông minh như vậy, tới đứa con trai này lại nuôi thành ăn chơi trác táng.

Chẳng lẽ là do ghen đột nhiên xảy ra biến dị?

Ông Hoắc dù sao cũng là người đứng đầu của Hoắc gia, khí thế không phải Hoắc Quân có thể so sánh được, mách lẻo lại thất bại lần nữa, Hoắc Quân cảm thấy mặt mũi đành phải buông đĩa xuống tiếp tục ngồi ở trên bàn cơm với ông lão.

Lúc này hẳn ta hy vọng cháu trai kia nhanh chóng trở về, bằng không hẳn ta sẽ bị đói chết mất.

□□□□□□□□□□

Sau khi nhanh chóng tiêu hóa lời nói của Trần Tuyết Nhu vào trong đầu, sắc mặt Lăng Dung càng thêm khó coi. Tần Triều Mộc lúc này lừa Tần Triều Dương đến sân thượng, sẽ chẳng có mục đích tốt gì.

Vốn tưởng rằng không có ngòi nổ ngọc trụ này, Tần Triều Dương cũng xem như tránh đi kiếp chết ở sân thượng, nhưng ai biết cả ngày cô đều đặt đối phương ở dưới mí mắt của mình, còn có thể để người ta tìm được sơ hở mà lợi dụng!

Nhưng mà lúc này Lăng Dung cũng không được nghỉ nhiều, bé con mèo còn đang cắn ống quần lên, thậm chí không kịp nói câu cảm ơn với Trần Tuyết Nhu, liền vội vàng mà chạy lên sân thượng.

Nam chủ hiện tại thế nào rồi? Lo lắng tình huống của Tần Triều Dương, Lăng Dung vội vàng hỏi hệ thống.

Không tốt lắm, âm thanh của hệ thống xuất hiện chút nôn nóng, Tần Triều Mộc đầu tiên là bắt Hoa Mai lừa nam chủ lên sân thượng, vừa mới đẩy cậu ấy xuống, hiện tại nam chủ đang treo lơ lửng ở bên ngoài lan can sân thượng, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì năm phút đồng hồ.

Năm phút đồng hồ..... Chạy lên sân thượng vậy là đủ rồi.

Tốc độ dưới chân Lăng Dung càng nhanh hơn, mèo nhỏ trong lòng ngực bị ôm chạy vội cũng không thoải mái, nhưng lúc này nó giống như biết Lăng Dung có chuyện quan trọng hơn phải làm, bởi vậy vẫn luôn ngoan ngoãn ở trong ngực cô không kêu cũng không quấy.

Nhận thấy mèo nhỏ phối hợp, Lăng Dung cắn răng ở trong lòng cầu nguyện.

Tần Triều Dương..... Cậu nhất định phải kiên trì đừng buông tay!

Một hơi chạy đến sân thượng chỉ mất ba phút, có thể nói Lăng Dung đã dùng tốc độ nhanh nhất có thể, buông con mèo từ trong lòng ngực ra, Lăng Dung vội vàng lớn tiếng kêu tên Tần Triều Dương “Tần Triều Dương cậu ở đâu!”

Là Lăng Dung?

Nghe được âm thanh quen thuộc, Tần Triều Dương đang mất hết sức đột nhiên sinh ra một chút sức lực, nắm chặt ngón tay đang sắp buông ra một chút, nhưng khi cậu muốn mở miệng đáp lại Lăng Dung, lại phát hiện giọng nói của mình đã khàn.

Nhưng cậu vẫn gian nan phát ra âm thanh “Tôi ở chỗ này.....”

Lăng Dung nhanh chóng bắt lấy âm thanh mỏng manh, theo âm thanh chạy đến mép sân thượng nhìn, quả nhiên phát hiện thiếu niên treo ở giữa không trung lung lay sắp đổ.

Không kịp nghĩ gì nhiều, Lăng Dung đầu tiên vươn tay phải cho Tần Triều Dương “Mau đưa một bàn tay khác cho tôi, tôi kéo cậu lên.”

Tần Triều Dương theo bản năng nắm lấy bàn tay trắng mịn kia, không có người muốn chết, cậu cũng không ngoại lệ, huống chi là chết uất ức như vậy.

Nắm chặt lấy bàn tay dưới đây, Lăng Dung dùng toàn bộ sức lực của mình để kéo người lên trên, nhưng hiển nhiên là cô đã đánh giá mình quá cao, dù gì thân thể cũng là con gái, vẫn luôn thiếu một chút lực, huống chi người cô đang giữ là một thiếu niên.

Hơn nữa Tần Triều Dương vừa mới lãng phí không ít thể lực, hiện tại cũng thể sử dụng sức lực để phối hợp với Lăng Dung, trong lúc nhất thời cục diện trở nên giằng co.

Thời gian cấp bách, Lăng Dung không kịp gọi 110 hay 119 để xin giúp đỡ, hơn nữa cho dù có gọi điện thoại, căn cứ vào suy tính của hệ thống thì Tần Triều Dương không có thời gian để kiên trì cho tới khi họ đến, mà việc gọi điện thoại bây giờ hiển nhiên đã vượt qua phạm vi năng lực của Lăng Dung.

Vì không để cho Tần Triều Dương ngã xuống, một tay khác của Lăng Dung cũng gia nhập vào hàng ngũ kéo người, lan can vốn không cao, tư thế hiện tại của Lăng Dung hơn phân nửa ở bên ngoài lan can, nếu vô ý một cái, lúc nào cũng nguy hiểm mà ngã xuống.

Nhưng mà cô không thể buông ra.

Tần Triều Dương bắt lấy lan can nên cái tay bị ma sát đau nóng rát, nhưng thấy làn da trắng như tuyết của Lăng Dung cũng bị cọ xát với lan can mà đỏ một miếng lớn, nháy mắt trong lòng như bị một thứ gì ngăn chặn vậy, rất chua xót.

So với cậu như bây giờ còn khó chịu hơn.

“Cậu buông một bàn tay ra để nghỉ ngơi trước đi, sau đó kéo tiếp, nếu không cậu cũng sẽ bị tôi kéo xuống mất.” Lúc này Tần Triều Dương ngược lại rất bình tĩnh, từng bước một chỉ thị động tác cho Lăng Dung.

Có lẽ cả đời của cậu chỉ có một kiếp này, nhưng cậu không muốn liên lụy đến Lăng Dung.

Thiếu niên còn trẻ tuổi như vậy, rõ ràng tất cả đều không liên quan đến "cậu ấy", cậu sao có thể hại "cậu ấy" chưa nắm kỹ thế giới này được chứ.

Vì trưởng thành sớm, Tần Triều Dương đã sắp quên rằng mình cũng chỉ xấp xỉ tuổi với Lăng Dung mà thôi.

Không thể tưởng tượng được người tham sống sợ chết như mình cũng có ngày hứa hẹn với người khác mà lựa chọn từ bỏ sinh mệnh, Tần Triều Dương tự giễu cười, cậu tiếp theo vừa định để Lăng Dung buông tay cậu ra, thì đột nhiên nghe thấy đối phương hô hét.

“Đồ khốn nhà cậu Tần Triều Dương! Nếu cậu dám mở miệng kêu tôi buông tay, chờ tới lúc cậu đi lên được rồi chuyện đầu tiên tôi làm sẽ là đánh cậu một trận!”

Cô tốn nhiều tâm tư cứu vớt cậu như vậy, kết quả người này mở miệng đã muốn đi tìm chết!

Ha! Cô vốn nóng tính sao có thể nhịn được chứ!

“Tần Triều Dương cậu nhớ kỹ cho tôi, tôi nói ngay tại chỗ này, hôm nay cho dù tôi có chết cậu cũng không thể chết! Nghe rõ chưa hả!”

Một câu này của Lăng Dung hầu như là từ cổ họng hét ra ngoài, tuy phần lớn là bởi vì nhiệm vụ nên không thể để Tần Triều Dương chết, nhưng cô còn có hệ thống, cho dù chết ở thế giới trong sách cũng sẽ không lạnh lẽo, nhưng Tần Triều Dương không giống, một khi đã chết thì thật sự xong hết mọi chuyện.

“Lăng Dung.....”

Cũng không biết có phải do bị bộ dạng hung ác cùng tiếng hét bất thành linh của cô dọa sợ hãi hay không, hay là bởi vì tuyên ngôn kia khiến con tim cậu run rẩy, Tần Triều Dương ngay lập tức như bị mất hồn, cũng quên mất mình còn đang lơ lửng ở giữa không trung, chỉ biết ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Lăng Dung, không có bất cứ phản ứng gì.

“Tên ngốc, coi cậu ngây người kia? Tuy rằng tôi biết tôi đẹp, nhưng cậu nâng cổ như vậy không mệt à? Mau quay đầu đi, chờ đến khi lên được rồi cho

cậu nhìn đủ.”

Tuy rằng tình huống nguy cấp, nhưng cũng không trở ngại Lăng Dung nói giỡn, dù gì không khí hiện tại vốn đang khản trương, nếu thần kinh cứ luôn căng thẳng cũng rất hao tổn tinh thần.

Thấy cô lúc này còn không quên trêu đùa, thiếu chút nữa cậu đã cười, lại sinh ra chút ngượng ngùng, nhưng không khí chưa duy trì được bao lâu, cảm thấy cái tay bị Lăng Dung bắt lấy đang từ từ tuột xuống lại làm tâm tình của cậu trầm trọng.

Lăng Dung sắp không còn sức lực.

Cứ tiếp tục như vậy chỉ liên lụy đến hai người, Tần Triều Dương như quên mất lời thiếu niên vừa uy hiếp, cậu nỗ lực gân cổ lên nói “Cậu buông tay ra nghỉ ngơi một chút, tôi có thể tự mình kiên trì trong chốc lát.”

Trên thực tế cậu biết bản thân kiên trì không được bao lâu.

Từ lúc bị Tần Triều Mộc đột nhiên đẩy xuống đến bây giờ đã qua khá lâu, nếu không dựa vào nghị lực chống đỡ cùng với Lăng Dung kịp thời đuỗi tới kéo cậu lại, chỉ sợ cậu kiên trì không đến ba phút đã ngã xuống rồi.

Cậu hiện giờ như đang kéo xà đơn bằng một tay vậy, học sinh cao trung bình thường có thể kiên trì hai phút đã là rất dài, huống chi tổ chất thân thể Tần Triều Dương căn bản còn kém hơn nam sinh cao trung bình thường.

Nếu cứ như vậy ngã xuống khẳng định sẽ chết rất khó xem. Tần Triều Dương có chút lo lắng Lăng Dung nhìn thấy có thể gặp ác mộng hay không.

Có lẽ chỗ tốt duy nhất chính là có thể đi gặp mẹ, Tần Triều Dương kiếm niềm vui từ trong đau khổ mà nghĩ, mười mấy năm qua cậu mỗi một ngày đều dựa vào sự hoài niệm lúc nhỏ mẹ còn tồn tại trong ký ức để sống.

Nhưng sự mãnh liệt trong lòng lại nói cho Tần Triều Dương biết cậu vẫn chưa muốn chết, cậu vẫn muốn tiếp tục làm bạn thân với Lăng Dung, còn muốn nhìn thấy bộ dạng thiếu niên gần gũi với cậu.

“Tôi tin cậu cái quý!” Lăng Dung một bên ở trong lòng mắng quả nhiên là miệng đàn ông, gạt người gạt quý, một bên điên cuồng mà kêu hệ thống, này! Mày có biện pháp gì để có thể giải quyết cục diện hiện tại này hay không?! Nếu đã cho nhiệm vụ này mày khẳng định sẽ không thể trơ mắt nhìn nam chủ chết chứ!

Có thì có, chỉ là.

Còn chỉ là cái gì gì! Không biết sinh mệnh là do trời định à!

→ → → → → → → → → → → → → → → →

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21

Editor: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → → → → → →

Cánh tay như sắp bị chặt đứt, Lăng Dung lại nỗ lực kéo Tần Triều Dương lên thêm một chút.

Rốt cuộc là có biện pháp nào hay không, nói ra đi! Lăng Dung thúc giục hệ thống.

Trong không gian của hệ thống có một loại thuốc trong thời gian ngắn có thể gia tăng sức lực, khiến con người giống như lực sĩ, nhưng mà có tác dụng phụ, cô..... Hệ thống giải thích cho cô, chỉ là tác dụng phụ là cái gì còn chưa kịp nói ra đã bị Lăng Dung cắt ngang.

Có thứ tốt còn không nhanh lấy ra! Mặc kệ cái gì mà tác dụng phụ, Tần Triều Dương sắp ngộp tới rồi, còn không nhanh cho tao.

Lăng Dung chờ không kịp, cứ kéo dài thời gian thì nguy hiểm của Tần Triều Dương sẽ gia tăng từng chút.

Hệ thống không còn lời nào để nói, chỉ có thể hướng cô xác nhận nói "ký chủ chắc chắn dùng thuốc tăng lực đúng không?"

Chắc chắn! Trên mặt thiếu niên vô cùng kiên định, trả lời không chút do dự.

Ở giây phút Lăng Dung lựa chọn, nháy mắt cảm giác được trong thân thể ủa vào một luồng sức mạnh, cả người ảm áp thoải mái, hai tay bởi vì lôi kéo vật nặng trong thời gian quá dài cũng rút đi cảm xúc đau đớn muốn chết, chỉ cảm thấy lực lượng cuộn cuộn không ngừng xông lên cánh tay, có ảo giác có thể nâng cả một đầu con voi.

Cùng lúc đó, âm thanh hệ thống nhắc nhở lại lần nữa vang lên "thuốc tăng lực đã kích hoạt thành công, thời gian sử dụng có thời hạn, xin ký chủ mau chóng sử dụng".

"Nắm chặt lấy tôi!" Lăng Dung hét lớn một tiếng, ngay sau đó đem sức mạnh toàn thân đều đặt ở cánh tay kéo Tần Triều Dương lên trên, Tần Triều Dương kinh ngạc phát hiện mình vậy mà thật sự bị kéo lên.

Giờ phút này trên mặt Tần Triều Dương đều tràn ngập khiếp sợ, nhìn thiếu niên thân thể gầy yếu kia, cậu không dám tin bên trong lại có sức mạnh lớn như vậy.

Chưa kinh ngạc được bao lâu, nhận thấy mình có thể được cứu, Tần Triều Dương lập tức phối hợp với Lăng Dung một chút một chút hướng lên trên, tuy rằng bởi vì bị kéo khiến cho bụng và trước ngực cọ xát với vách tường nên sinh đau, nhưng trước mặt cái chết, nhiều đây đã tính là gì.

Cuối cùng tay cậu đã có thể nắm lấy lan can, đôi tay Tần Triều Dương lập tức nắm chặt lấy, sau đó thân thể hướng về phía trước phối hợp với cánh tay của Lăng Dung đang kéo từ từ, chờ tới lúc chân có thể đứng vào lan can, Tần Triều Dương tinh thần hăng hái dùng tay chân bò vào bên trong, đồng thời Lăng Dung ở một bên túm chặt lấy cậu sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khoảng hơn một phút luống cuống tay chân, cả người Tần Triều Dương cuối cùng cũng hoàn toàn rời khỏi khu vực nguy hiểm, dưới sự trợ giúp của Lăng Dung vượt qua lan can thấp bé vào lại sân thượng.

Hai người bất giác nhẹ nhõm thở dài một hơi, Tần Triều Dương bởi vì thời gian dài lơ lửng trên không nên không còn sức lực, chân lập tức mềm ngồi trên mặt đất.

Nhưng giây tiếp theo cả người Tần Triều Dương lại đột nhiên bị đẩy trên mặt đất, phía sau lưng cùng với mặt đất cứng cáp chạm vào nhau truyền đến không ít đau đớn, khiến cậu chịu không được rên một tiếng.

Càng đáng chết hơn là, đầu sỏ gây tội lại trực tiếp ngồi trên đùi cậu, hình thành tư thế công trên thụ dưới*, một đôi bàn tay trắng nõn đè chặt lấy chỗ trước ngực không cho cậu lên, ngay sau đó giọng nói thanh thúy của thiếu niên mang theo tức giận vang ở bên tai cậu.

(*Ở đây tác giả ghi là nữ trên nam dưới, mà Tần Triều Dương đã biết Lăng Dung là nữ đâu, nên Pháo đề v luôn ☹)

"Còn nhớ rõ vừa nãy tôi đã nói gì không? Dám buông tay tôi ra, thì đừng trách tôi đánh cậu!" Lăng Dung hung tợn nói, đè nặng thân thể cậu không cho cậu nhúc nhích, tay trái túm lấy cổ áo cậu, tay phải không chút lưu tình dùng sức đánh một phát rồi lại một phát trước bờ ngực rộng lớn của đối phương.

"Khụ khụ."

Rõ ràng trên người bị đánh đến sinh đau, nhưng trong lòng Tần Triều Dương lại mềm không tưởng được, vừa rồi cậu Lăng Dung nói kia "Tôi có chết cũng không cho cậu chết" ngôn từ bá đạo như dính mật chảy vào đáy lòng cậu, khiến mỗi một chỗ trống được lấp đầy.

Nghe thấy cậu ho khan, Lăng Dung lúc này mới nhớ rõ rằng sức lực hiện tại của mình không phải cùng một cấp bậc, ý thức được mình hình như quá phận chút, vội vàng buông lực đạo đang đè cậu lại, bởi vì mất tự nhiên nên ánh mắt có vẻ vô tội óng ánh nước.

"Cậu..... Cậu không sao chứ, có phải tôi đánh mạnh quá không, khiến cậu đau rồi sao."

Thiếu niên giữ nhan sắc đẹp nhất thế gian, đôi mắt đen vốn dĩ bởi vì tức giận mà tròng lớn bỗng dưng mềm xuống, đuôi mắt hẹp dài hơi gục xuống, như là bị ảm ức lắm vậy, da thịt trắng nõn, khoe miệng thoáng nở, khiến người nhìn vừa say vừa yêu.

"Không đau, cậu đánh không đau, chỉ là tôi không tốt, khiến cậu lo lắng rồi."

Thời điểm này dù Tần Triều Dương có đau cũng sẽ che lương tâm lại mà nói là không đau, thậm chí còn muốn nhỏ nhẹ mềm giọng mà an ủi đối phương, dù gì thì có một người đẹp vượt qua cả giới tính vừa mềm mại vừa uất ức nhìn mình như vậy, ai mà chịu được chứ.

Càng muốn mạng chính là, cảm nhận được đại mỹ nhân đang ngồi trên người mình, cái mông tròn trịa chỉ cách một tầng vải mỏng tiếp xúc thân mật với đùi cậu, hai chân dài của Lăng Dung bởi vì tư thế mà kéo chặt lấy phần hông của cậu, cho dù Tần Triều Dương ở nào phương diện nào đó có đơn thuần như giấy trắng, cũng không khỏi vì tư thế hiện tại của hai người mà cảm thấy mặt nóng lên, hận không thể khụ ra vài tiếng mới được.

Khác với Tần Triều Dương ngoan ngoãn tuân thủ nội quy trường học, mỗi ngày đều mặc đồng phục quê mùa, Lăng Dung càng kể thừa tính tình không chịu quản thúc của nguyên chủ, mỗi ngày mặc quần áo thoải mái nổi bật đi quanh trường học không quan tâm sẽ bị giáo viên mắng.

Vì thể hiện tại Lăng Dung mặc một cái quần dài, vải dệt màu đen căng chặt bao lấy cái mông tròn trịa của cô, tất cả đường cong hoàn mỹ từ đùi đến cẳng chân đều dừng ở trong tầm mắt Tần Triều Dương.

Càng đừng nói "cô" mặc như vậy ngồi trên đùi mình.....

Tần Triều Dương nhìn không được nuốt nước miếng, cả làn da như bị nướng chín đỏ một mảng lớn, từ cổ đến mặt lại rồi vành tai, phản ứng chân thật

của thân thể một chút cũng không cho chủ nhân mặt mũi.

"Cậu..... Cậu mau đứng lên....." Tần Triều Dương cả lời nói đều lấp bắp, vốn dĩ ánh mắt vẫn luôn dịu dàng nhìn chăm chú vào Lăng Dung lúc này cũng mờ hồ không biết phải đặt đi đâu.

Ý thức được tư thế hiện tại của hai người có chút kỳ lạ, Lăng Dung khó được mà xấu hổ, nhẹ giọng đáp một tiếng được, đột nhiên lại nhớ tới mục đích mình làm như vậy.

Không đúng, rõ ràng cô muốn để cho Tần Triều Dương nhớ thật kỹ, sao lại bị cậu bật ngược lại thế này.

Vì thế một bên từ trên người Tần Triều Dương đứng lên, Lăng Dung còn không quên một bên hung dữ nói "Lần sau nếu cậu còn dám không quan tâm đến mạng sống của bản thân, thì tôi....."

Đang nói đột nhiên Lăng Dung tạm dừng, giây tiếp theo cô bỗng dưng cảm thấy trước mắt tối sầm, toàn thân mất lực ngã xuống mặt đất.

"Lăng Dung!" Tần Triều Dương mới vừa ngồi xuống liền thấy Lăng Dung té xỉu, nháy mắt trái tim đều sợ tới mức ngừng đập, không rảnh lo thân thể còn mệt mỏi, cậu vội vàng lao đảo bò dậy chạy đến chỗ Lăng Dung xem hơi thở của "cô".

Phát hiện hô hấp vẫn còn bình thường, Tần Triều Dương cuối cùng cũng tìm về một chút thần trí, dùng mắt quét toàn thân Lăng Dung một lần, thấy không có phát hiện bất cứ vết thương gì, cậu không khỏi hoài nghi có phải lúc này do Lăng Dung kéo cậu lên không cẩn thận bị nội thương bên trong nên cậu nhìn không thấy hay không.

Lúc này cậu bỏ qua mất chuyện lúc này đột nhiên sức lực của Lăng Dung biến lớn, lòng chỉ còn lại lo lắng cho tình trạng của "cô".

Không dám chậm trễ một chút thời gian nào nữa, Tần Triều Dương chịu đựng toàn thân đau nhức và vô lực nâng Lăng Dung dậy từ trên mặt đất, vốn định bế người đi xuống lầu, nhưng cậu thật sự đã đánh giá cao sức lực của mình, cuối cùng chỉ có thể công Lăng Dung trên lưng đi từng bước một.

Lúc này trường học càng thêm hoang vắng, thậm chí có thể nói ngoại trừ hai người bọn họ ra thì không còn người nào khác, cũng may tài xế Hoắc gia chờ nửa ngày không thấy cậu chủ tan học, ông không yên tâm nên khóa xe rồi vô trường tìm kiếm, vừa khéo đụng phải Tần Triều Dương đang đi ra.

"Thiếu gia?!" Ở trong mắt tài xế, Tần Triều Dương lúc này rất là chật vật, đầu tóc đen ướt lộc cộc dính trên trán, ngay cả đồng phục cũng không biết cọ ở nơi nào mà dơ một mảnh, toàn bộ màu trắng đều nhiễm tro bụi dơ dáy.

Càng dừng nói trên người thiếu gia còn công một đứa trẻ đang mất đi ý thức.

"Bác Vương, giúp con đỡ cậu ấy một chút."

Giờ phút này Tần Triều Dương có thể công Lăng Dung nặng một trăm cân (50kg) từ lầu sáu đi xuống, đã là ý chí vượt mức bình thường mới không trực tiếp ném người ở trên mặt đất, ngay lúc tài xế nâng lấy Lăng Dung, Tần Triều Dương mới nhẹ nhàng đi không ít.

"Thiếu gia, ngài cùng Lăng thiếu gia đây là....." Làm tài xế mỗi ngày đưa đón Tần Triều Dương, Tiểu Vương cũng đã biết thiếu gia nhà mình có thêm một người bạn tên là Lăng Dung.

Tuy rằng đối phương chỉ là một đứa trẻ nhà giàu mới nổi, thân phận địa vị kém xa với Tần gia và Hoắc gia, nhưng chỉ cần Tần Triều Dương coi cậu ta như bạn bè, thì ông cũng phải cung kính kêu một câu Lăng thiếu gia.

"Xảy ra chút ngoài ý muốn, nhanh đưa cậu ấy đi bệnh viện trước!"

"Được!" Tiểu Vương vốn là một ông bác trung niên hơn bốn mươi tuổi, cũng coi như còn ở tuổi cường tráng, công lên một học sinh lớp 11 vẫn ổn, được Tần Triều Dương phân phó, ông lập tức nhanh chóng đi về xe.

Tài xế đặt người cẩn thận dựa vào ghế sau rồi mới về chỗ lái, Tần Triều Dương ngay sau đó cũng đi theo ngồi ở phía sau, kêu Tiểu Vương đóng hết toàn bộ hai bên cửa sổ, phòng ngừa lát nữa gió thổi tiến vào khiến Lăng Dung bị lạnh.

Nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt của thiếu niên xinh đẹp buông đầu xuống, không hề có chút sinh khí dựa vào ghế sau, tìm Tần Triều Dương như thiếu một góc, bị kim đâm đau chảy máu.

Tự hỏi một lát, cậu vẫn lo lắng dựa vào như vậy sẽ làm "cô" không thoải mái, vì thế điều chỉnh tư thế của Lăng Dung một chút, để "cô" trực tiếp nằm ở ghế sau, đuôi tay đặt phần đầu của thiếu niên ở trên đùi mình, phòng ngừa lát nữa bởi vì phanh gấp mà ngã xuống.

Làm tốt xong hết, Tần Triều Dương mới phân phó tài xế lái xe, ngay sau khi xe từ từ di chuyển, Lăng Dung giây giụa mở mắt.

"Đừng....."

"Cái gì?" Nhìn thấy "cô" tỉnh lại, Tần Triều Dương lập tức giãn lông mày ra, vì để nghe rõ lời "cô" nói nên cúi thấp đầu xuống.

"Không cần đi bệnh viện..... Tôi không sao đâu." Vừa mới tỉnh lại Lăng Dung vẫn thấy vô lực toàn thân, ngay cả nói chuyện cũng rất mệt mỏi, nhưng được hệ thống nhắc nhở cô cũng biết đây là di chứng của thuốc tăng lực, qua ba bốn giờ là tự động hết.

Nếu đi bệnh viện, vậy mới thật sự là phiền phức.

"Cậu bị thương rồi, nên đi bệnh viện." Mặt Tần Triều Dương kiên trì nói.

Lăng Dung nhú mày, chỉ cảm thấy hiện tại không chỉ người mệt, ngay cả tâm cũng rất mệt mỏi. Nếu mà đi bệnh viện, sẽ trực tiếp bị bác sĩ vạch trần thân phận mất.

Cô cần phải nhanh chóng suy nghĩ biện pháp.

Nhớ tới bình thường chỉ cần mình ra về dễ thương hay âm ức thôi, thì về mặt hai nữ sinh ngồi phía trước liền nhộn nhạo trộm ngắm cô, thậm chí đáng về như muốn thét chói tai lên vậy, Lăng Dung cảm thấy mình đã tìm được một phương pháp tốt.

Vì thế giây tiếp theo, Tần Triều Dương may mắn thấy được hình ảnh mà tất cả nữ sinh để đồ nhất trung đều muốn thấy.

Lăng Dung nằm trên đùi cậu dùng gương mặt nhẹ nhàng cọ cọ phần đầu lòng bàn tay đang che chở cho "cô", ngay sau đó khuôn mặt thiếu niên tinh xảo như tranh ẩm ướt rũ đuôi mắt xuống, đôi mắt ướt đầm dề thậm chí đã hơi nổi lên hồng nhìn cậu, như là lo lắng cậu không đồng ý, thiếu niên chỉ dùng hai ngón tay đáng thương hề hề mà túm chặt góc áo nhỏ của cậu, âm thanh mềm mại cầu xin nói:

"Anh trai sáng như ánh mặt trời oi, A Dung rất sợ chích, không muốn đi bệnh viện đâu, anh dẫn em về nhà được không?"

Tài xế nhìn từ kính chiếu hậu, ngay lúc Lăng Dung vừa dứt lời, mặt thiếu gia nhà mình đỏ ửng lên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22

Editor: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → → → → →

Mà thực tế việc Lăng Dung làm nũng đúng là có tác dụng.

Ban đầu Tần Triều Dương còn kiên trì muốn đưa Lăng Dung đi bệnh viện, sau khi nỗ lực để độ nóng trên mặt giảm xuống, cậu mới thỏa hiệp hỏi "Thật sự không có việc gì à? Còn có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Vừa nghe liền thấy có hy vọng, Lăng Dung lập tức không ngừng cố gắng "Thật sự không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi thôi."

"Vậy tôi đưa cậu về, nhà cậu ở đâu?" Thấy Lăng Dung kiên trì, lại không giống như bị thương, Tần Triều Dương đành phải từ bỏ ý nghĩ đưa người đi bệnh viện.

Vừa nghe phải về nhà, Lăng Dung lại vội vàng lắc đầu "Trời ơi đừng, hiện tại tôi một chút sức lực cũng không có, nếu đáng về này về nhà bị ba mẹ tôi nhìn thấy, thì họ sẽ lo lắng hơn nửa ngày mất."

Nghĩ đến Hoắc gia cũng không phải nơi mà mình có thể tùy tiện đi vào, Lăng Dung dứt khoát nói "Cậu có thể đưa tôi đến khách sạn được không? Để tôi ở chỗ đó là được, tôi khỏe lại thì sẽ tự mình trở về, đến lúc đó sẽ trả tiền lại cho cậu."

Vốn dĩ Lăng Dung còn muốn tùy tiện tìm nhà trọ đặt ở chỗ đó là được, nhưng suy xét đến bản thân như bây giờ mà ở địa phương hỗn loạn này hình như có chút nguy hiểm, nên đành phải thôi.

"Như vậy sao được!" Tần Triều Dương nhú chặt mày, khó lúc mà ương ngạnh, "Một mình cậu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, bác Vương, trực tiếp trở về nhà."

Đây là ý muốn mang Lăng thiếu gia về nhà cũ Hoắc gia ư?

Bác Vương kinh ngạc trong lòng một lát, nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc mà đồng ý, không nhiều chuyện hỏi đến quyết định của cậu chủ.

Phải biết rằng nhà Hoắc chính là nơi ông Hoắc cư trú, bởi vì không thích ẩm ỉ, nên ngay cả yến hội thượng lưu xã giao cũng chưa từng tổ chức qua, bởi vậy người ngoài không cơ hội để ngắm phong cảnh đệ nhất hào môn Hoắc gia.

Người có thể vào nhà Hoắc cũng chỉ có thiếu gia Hoắc Quân và tiểu thư Hoắc Kiều mà thôi, chỉ tiếc thiếu gia ly hôn, phu nhân cũng dọn khỏi nhà Hoắc, tiểu thư thì gả nhầm người xấu, Tần Dịch gia chính là tên khốn nạn, tiểu thư sau khi chết cũng không thể về lại Hoắc gia.

Mà hiện giờ, thiếu gia nhỏ muốn mang một người khác về nhà Hoắc?

“Tôi có thể đến nhà cậu à?” Lăng Dung nghe Tần Triều Dương nói như vậy nhất thời có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng trong truyện nói thân thể ông lão không tốt nên cần tĩnh dưỡng, cho nên nhà Hoắc ngoại trừ những người hầu ra thì không có người ngoài có thể tiến vào, cô nếu cứ vào như vậy sẽ không trực tiếp bị bảo vệ đuổi ra chứ.

Tuy trong sách miêu tả ông Hoắc là một ông già dễ gần, nhưng dù gì cũng là nhân vật đã trải qua biết bao phong ba, Lăng Dung không khỏi thấy nhút nhát.

Cô hiện tại cũng chỉ là một cô bé nhà giàu mới nổi thôi, nếu ông Hoắc biết lúc trước nguyên chủ cùng với đám lưu manh Lưu Thừa Nghĩa kia ăn hiếp cháu ngoại ông, sợ sẽ không có sắc mặt tốt với cô.

Tần Triều Dương không hiểu tại sao "cô" lại hỏi như vậy, cau mày nói “Cậu là bạn thân của tôi, tại sao lại không thể đến nhà tôi được chứ?”

Hơn nữa ở nhà nếu có chuyện gì thì có thể trực tiếp gọi bác sĩ gia đình tới, nghĩ như vậy, Tần Triều Dương cảm thấy trực tiếp mang Lăng Dung về nhà mình đúng là một lựa chọn không tệ.

Còn Lăng Dung thì đang cân nhắc câu lúc nãy của Tần Triều Dương.

Thì ra ở trong lòng nam chủ cô là một người bạn thân?

Suy nghĩ một lúc, Lăng Dung vui vẻ vút lo lửng lên chín tầng mây, dù sao cũng là Tần Triều Dương mang cô trở về, ông lão hẳn sẽ không đến mức đuổi bạn thân của cháu ngoại ông ra đâu.

Có chỗ để đi rồi, Lăng Dung cũng không lãng phí nhiều tinh lực nữa, thuốc tăng lực kia tuy rằng dùng tốt, nhưng tác dụng phụ rất mạnh.

Cô mới vừa nghĩ như vậy xong, lưng cô đã đổ mồ hôi, hướng chỉ cảm giác vô lực toàn thân đáng sợ này luôn quanh quẩn cô.

Buồn ngủ và mỗi một càn quét đến, Lăng Dung lẩm bẩm một câu “Mình ngủ trước đây” rồi mí mắt không chịu nổi, gối trên đùi Tần Triều Dương từ từ nhắm hai mắt lại.

Thấy cô đột nhiên không nói chuyện thì Tần Triều Dương lại lâm vào hoảng loạn, nhưng mà khi xác nhận cô là thật sự ngủ thì mới khó khăn thở một hơi, nhẹ giọng dặn dò bác Vương chạy chậm một chút, Tần Triều Dương cẩn thận che chở đầu cô rồi không lên tiếng quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa.

Xe lấy tốc độ vững vàng chạy vào sân Hoắc gia, sau khi xe dừng lại, Tần Triều Dương không nỡ đi đánh thức Lăng Dung, nên để bác Vương nhẹ nhàng cổng người vào trong nhà.

Thấy cháu ngoại trở về, ông Hoắc vội vàng chống gậy đi đón, nhưng chưa gì đã thấy sự tồn tại của Lăng Dung.

Đột nhiên mang một người xa lạ trở về, hơn nữa hình như đang hôn mê, Tần Triều Dương tất nhiên phải giải thích “Ông ngoại, đợi lát nữa con xuống nói với ông, bác Vương, bác cứ cổng Lăng Dung vào phòng con trước đi.”

Không phải vào phòng cho khách à?

Bác Vương lại kinh ngạc thêm một lần nữa, nhưng thấy ông Hoắc không có ý kiến gì, ông cũng làm theo lời dặn.

Tần Triều Dương theo sát phía sau bác Vương đi lên cầu thang, đồng thời đôi tay còn làm động tác đỡ người, sợ ông không cẩn thận một cái sẽ khiến Lăng Dung bị té, cuối cùng cũng đỡ được người lên giường nằm, Tần Triều Dương thuận tiện cởi giày, cởi áo khoác dơ của cô ra rồi đắp chăn lên người cô.

Lăng Dung mơ hồ tỉnh lại, âm thanh mang theo sự mềm mại còn chưa tỉnh ngủ “Tôi nơi rồi sao?”

Lỗi tại Tần Triều Dương đỏ lên, tim càng thêm mềm nhũn chịu không được “Tôi rồi, cậu ngủ trước đi, không cần phải lo lắng đâu.”

“Ừm.” Lăng Dung cũng không nghe rõ Tần Triều Dương nói cái gì, chỉ là vô ý thức mà thuận miệng trả lời, ngay sau đó lại hôn mê ngủ.

Tác dụng phụ lớn như vậy, xem ra hệ thống cũng không vạn năng đến như vậy, phần lớn tình huống vẫn nên dựa vào bản thân, tương chỉ cần có hệ thống thì không cần làm cũng có được năng lực, nhưng cũng phải trả một cái giá lớn.

Sau khi an bài cho Lăng Dung xong thì Tần Triều Dương mới đi xuống lầu, phát hiện trên bàn cơm chỉ còn lại một mình ông Hoắc, hỏi “Chú đâu ạ?”

Cho dù biết Hoắc Quân không thích mình, cậu cũng không thích người chú này, nhưng nhìn ông lão xem trọng thân tình trước mặt, Tần Triều Dương vẫn nguyện ý đáp nặn một biểu hiện hòa thuận giả dối.

Nói đến thằng con vô tích sự này là ông Hoắc lại tức giận, gậy chống trong tay đập mạnh bang bang trên mặt đất “Thằng con này của ông đúng là không ra hồn, chờ một chút không được ăn cơm đã kêu đói, rồi lên lầu giận dỗi.”

“À đúng rồi, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, đứa bé vừa này là.....”

Ông Hoắc bây giờ rất là tò mò đối với đứa bé trên lưng của Tiểu Vương, nhìn quần áo thì chắc là một chàng trai, cháu ngoại bảo bối của ông cuối cùng cũng mang bạn thân về rồi sao?

“Ông ngoại cứ ngồi xuống trước đã, để con từ từ nói.”

Nếu như là những chuyện nhỏ nhất trước kia thì cậu có thể ngậm miệng không nói, vì không muốn ông ngoại tức giận rồi sinh bệnh, nhưng nhìn thấy Lăng Dung vì mình mà biến thành như vậy, còn cậu thiếu chút nữa cũng không thấy được ông ngoại, Tần Triều Dương thật sự không thể nhìn được nữa.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, Lăng Dung cũng hay vô ý nói với Tần Triều Dương không cần nhìn Tần gia, có đui thì phải dựa vào, lúc này cũng phát huy tác dụng.

Ông Hoắc chính là cái đui lớn nhất của cậu, tại sao cậu lại không ôm chặt lấy chứ?

Lược bỏ những thứ nhỏ nhất trước kia, Tần Triều Dương trực tiếp kể cho ông Hoắc toàn bộ hành động ngày hôm nay của người em kế, cũng may cậu sáng suốt kêu ông già ngồi trên ghế, chứ nếu không ông Hoắc lão giận tới mức té ngã mất.

“Tần Triều Mộc! Tần Dịch đúng là đã dạy ra đứa con tốt! Nó làm sao dám!”

Gậy chống đập vào mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề, tiếng sau mạnh hơn tiếng trước, chỉ là một đứa con riêng mà thôi, thế mà dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này để bức chết cháu ngoại của ông!

Chỉ cần nghĩ đến thiếu chút nữa ông không còn được nhìn thấy cháu ngoại của mình, ông Hoắc liền tức giận mỗi phút run, nghĩ lại mà sợ chịu không được.

Năm đó ông không để con gái thấy rõ bộ mặt thật của tên khốn nạn Tần Dịch kia sớm một chút, nên kết quả là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, mà có thể một chút nữa thôi, ông sẽ lại trải qua đau khổ như vậy nữa.

Ông Hoắc đột nhiên đối với đứa trẻ Lăng Dung tràn ngập biết ơn và yêu thích, nếu không có đứa trẻ đó, chỉ sợ chờ mấy năm nữa hòn ông xuống đất rồi cũng không còn mặt mũi nào để nhìn con gái.

Ngay lúc Lăng Dung còn không biết, Tần Triều Dương đã ở trước mặt ông lão điên cuồng tích hảo cảm cho cô.

“Đúng rồi, thằng nhóc kia có bị thương ở chỗ nào hay không? Ông Lý, ông nhanh gọi bác sĩ đến đây xem đi.” Ông Hoắc không phải là người ích kỷ, nhớ lại vừa này nhìn thấy đứa trẻ kia ngay cả sức lực đi đường cũng không có, nhanh chóng lo lắng dặn dò nói.

Quản gia nghe thấy ông lão dặn dò, nhanh chóng đi gọi cho bác sĩ tư nhân, hiệu suất của bác sĩ tư nhân đúng là nhanh, chưa đến hai mươi phút, một người đàn ông mặc áo blouse trắng đi theo quản gia vào.

Tần Triều Dương đưa người đi trên lầu.

Khi cậu lần nữa đi lên, Lăng Dung còn ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ, chỉ là người đã chui rúc vào trong chăn, chỉ lộ ra bàn tay và khuôn mặt nhỏ ở bên ngoài.

Bỗng dưng nhìn thấy dáng vẻ người bệnh, trong mắt bác sĩ không khỏi lộ ra một ánh hào quang, Tần thiếu gia đã rất tuần tú khí chất rồi, quả nhiên người lớn lên xinh đẹp nên ngay cả bạn thân cũng rất đẹp.

“Nhờ vào bác sĩ rồi.”

Nhớ tới chức nghiệp bác sĩ của mình nên ông nhanh chóng thu hồi ánh mắt, dùng dụng cụ trong tay có thể sử dụng được cho người bệnh, kiểm tra đơn giản một lúc, ông mới hướng Tần Triều Dương lộ ra một nụ cười an tâm.

“Yên tâm đi tiểu thiếu gia, bạn thân của người không sao cả, chỉ là mất sức hơi nghiêm trọng một chút, để cậu ấy nghỉ ngơi nhiều thì thể lực sẽ từ từ khôi phục.”

Có bác sĩ nói Tần Triều Dương cuối cùng cũng an tâm, sau khi tiễn người đi, Lăng Dung lại tỉnh lại một lần nữa.

"Cô" mang theo giọng mũi và cảm giác buồn ngủ mãnh liệt "Tần Triều Dương, cậu lấy điện thoại giúp tôi với, tôi muốn gọi điện thoại cho ba mẹ."

Nếu là trước kia giữa trưa không về nhà ba mẹ Lăng đều đã tập thành thói quen, nhưng trong khoảng thời gian này Lăng Dung từ từ bỏ đi tật xấu của nguyên chủ, để ngửa hai vợ chồng lo lắng, cô vẫn muốn gọi điện thoại về.

Một người đẹp không phân được giới tính nằm ở trên giường cậu, còn lấy âm thanh mềm mại mới tỉnh ngủ buổi sáng mà nhờ cậu giúp đỡ, giống như là..... Giống như là hai vợ chồng vậy.

Bị ý nghĩ bậy bạ đột nhiên hiện lên trong đầu dọa sợ, Tần Triều Dương vội vàng lắc đầu muốn đem nhiệt độ trên mặt và ý nghĩ kỳ quái trong đầu vứt ra

ngoài.

Lăng Dung là con trai hàng thật giá thật, cậu đang suy nghĩ vớ vẩn gì vậy, Tần Triều Dương vì suy nghĩ lung tung của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Hơn nữa từ những hành động lúc trước thì khẳng định "cô" rất ghét người khác coi "cô" thành con gái, nếu như biết suy nghĩ của mình, chỉ sợ "cô" sẽ từ trên giường bò dậy đánh mình một trận.

“Tần Triều Dương?” Tiểu tổ tông thúc giục.

Vội vàng tìm đi động từ túi áo dơ phía trước của "cô", Tần Triều Dương nhanh chóng đưa qua.

Cậu không chú ý rằng bản thân mình cười ngày càng nhiều.

Lăng Dung gọi đi động nỡ lực đuổi con buồn ngủ đi, tìm được số mẹ Lăng rồi gọi vào.

“Vâng, mẹ ạ, hôm nay giữa trưa con qua nhà bạn chơi, nên không về.....”

Nói chuyện xong liền ném điện thoại sang một bên, vô ý thức mà cọ ỏ chần ầm ập, sau đó Lăng Dung lại ngủ, người bình thường ngủ thì không có gì, nhưng ánh mắt Tần Triều Dương lại nhìn thẳng vào cái chần bị Lăng Dung dùng mặt cọ.

Đó là cái chần bình thường cậu hay dùng!

Nhớ lại lúc này Lăng Dung vì không muốn đi bệnh viện nên làm nũng cậu, cô cũng giống như vậy dùng mặt cọ cọ trên tay cậu.....

Kỳ lạ, rõ ràng đã sắp tới cuối mùa thu, sao thời tiết còn nóng như vậy.

Trong thư phòng của Hoắc gia, ông lão suy nghĩ cặn kẽ một lúc lâu, quyết định gọi điện thoại cho thư ký.

“Ngừng toàn bộ hợp tác gần đây với Tần gia, còn nữa theo dõi các hạng mục tiếp theo của bọn họ, có thể phá thì phá toàn bộ cho tôi!”

Tuy rằng Hoắc gia ông hiện giờ không thể so như trước, nhưng bọn họ dám động vào người không nên động, vậy thì chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Editor: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → → → → →

Lăng Dung ngủ suốt một buổi chiều, Tần Triều Dương vừa á náy lại không yên tâm, cho nên cho người đi xin phép cùng cô nghỉ một buổi chiều.

Ngày hôm sau hai người mới đi học lại bình thường.

Mà trải qua chuyện này, Tần Triều Dương giống như đem Lăng Dung trở thành một đứa trẻ yếu ớt, sợ thân thể cô còn chưa khôi phục lại, cái gì cũng đều phải giúp cô làm.

Như là Dung vừa định cầm cái ly không đi rót nước, người ngồi bên cạnh đã tự động đứng lên, từ trong tay cô lấy cái ly đi ra ngoài.

"Ê? Tôi tự mình đi được rồi."

Tần Triều Dương ấn người trở về chỗ ngồi, giọng điệu không cho phép từ chối "Cậu cứ ngồi nghỉ ngơi đi."

Không đợi Lăng Dung cướp cái ly về, Tần Triều Dương đã đi ra khỏi phòng học.

Được rồi, cô không có chuyện làm, Lăng Dung nhàm chán cầm đi động chơi tiếp, lại không chú ý tới động tác nhỏ của hai nữ sinh hàng phía trước.

"Á á á mình được ăn no luôn rồi! Đầy! Đầy quá!" Nữ sinh ngồi ở bên trong che chặt miệng không cho bản thân lộ ra tiếng cười kỳ quái, đồng thời còn liếc mắt chọe người chị em ngồi bên cạnh biểu đạt sự kích động.

Người chị em kia cũng kích động gật đầu phụ họa "Lạnh lùng sùng nịch công x bắt cần đòi thụ, cp Tần Lăng xuất hiện rồi!"

"Này? Cậu đảo lộn cp rồi! Rõ ràng là bá đạo tuyệt sắc công x băng sơn lãnh đạm thụ, Lăng Tần mới là chân lý!"

.....

Buổi chiều sau khi tan học, Lăng Dung cất sách bài tập vào trong cặp, hiện giờ cô không còn giống như nguyên chủ về nhà mà không có cặp sách, tuy để đóng giả thành học sinh cá biệt, cô vẫn sẽ cố ý làm sai bài tập, nhưng thái độ không giống như trước nữa.

Bài tập lớp 11 tương đối hơi nhiều, hơn nữa học kỳ sau tiến vào lớp 12 rồi, giáo viên như sợ bọn họ ở nhà nhàn rỗi phí mỗi một giây phút đồng hồ, nên thầy giáo giao một số bài tập.

Vừa mới cất sách ngữ văn vào trong cặp, dư lại sách bài tập toán lý hóa và tiếng Anh thì biến mất ở trên bàn, bị Tần Triều Dương cầm ở trong tay.

"Này?" Về mặt Lăng Dung khó hiểu nhìn cậu, bộ dạng mê mẩn cực kỳ giống ngày hôm qua ở trên giường cậu ngủ một buổi trưa mới tỉnh lại, ánh mắt vô tội khiến gương mặt cậu hơi nóng lên.

"Cậu chỉ cần trở về nghỉ ngơi nhiều là được, bài tập để tôi làm giúp cho, buổi sáng ngày mai mang cho cậu."

Các bài tập Tần Triều Dương lấy đi đều có đáp án tiêu chuẩn ngoại trừ môn ngữ văn, như vậy giáo viên cũng sẽ không phát hiện ra.

Hơn nữa cậu đã sớm quen thuộc chữ viết của Lăng Dung, cũng không quá xấu, cho nên bất chú ý cũng không tính là khó.

"Nhưng mà..... Như vậy không tốt lắm đâu, cậu một người làm hai phần, sẽ làm tốn thời gian của cậu."

Lăng Dung biết Tần Triều Dương không phải là học sinh dốt, khẳng định còn học những thứ khác nữa, chậm trễ thời gian của cậu chính là chậm trễ nhân tài tương lai!

"Không sao đâu, tôi có thời gian mà."

Lăng Dung không lay chuyển được đối phương, đành "Không tình nguyện" đưa toàn bộ bài tập cho cậu, trong lòng còn đang hỏi hệ thống, mày có cảm thấy nam chủ hôm nay có chút kỳ lạ hay không?

Tuy rằng cô ngày hôm qua có hơi khiến người khác lo lắng, nhưng hôm nay lại là một hảo hán tung tăng nhảy nhót, còn chưa tới nỗi hai tay hai chân đều tàn tật.

Hệ thống có ý chờ mong nói cô cuối cùng cũng nhận ra?

Lăng Dung gạt đầu cậu ấy đột nhiên đối tốt với tao như vậy, khẳng định là do tao ngày hôm qua liều mạng cứu khiến cậu ấy cảm động, hoàn toàn coi tao là anh em tốt rồi.

Nói xong Lăng Dung còn không quên cảm thán một câu, đúng là tình hữu nghị vĩ đại, không cần phải tự làm bài tập, muốn chơi game thì chơi, muốn coi phim thì coi phim.

.....

Nani! Hệ thống nhịn xuống lời thô tục suốt nửa buổi miệng thốt ra, yên lặng trở lại trong đầu Lăng Dung tự bẻ.

Nó không thể chờ mong gì đối với EQ của Lăng Dung được!

Hữu nghị! Hữu con mẹ nó nghị! Cô coi người ta là anh em, nhưng người ta còn không biết đối với cô như thế nào đâu.

Còn có tên nhóc Tần Triều Dương kia đầu óc không thông suốt, EQ với ký chủ cũng không phân cao thấp, về sau chỉ có mình nó khóc thôi mất!

Tần Triều Mộc tâm thần hoảng hốt về tới Tần gia.

Cậu ta ngờ ngác ngồi ở trong phòng lòng nhịn không được hốt hoảng, hôm nay ở hành lang cậu ta đã nhìn thấy Tần Triều Dương, người anh trai kia của cậu ta còn sống!

Tuy rằng lúc ấy cậu ta không chút lưu tình, nhưng sau khi con hận tan đi từ từ bình tĩnh lại, Tần Triều Mộc mới dần dần cảm thấy sợ.

Nếu Tần Triều Dương chết rồi, vậy thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, chỉ cần cậu ta bịt kín miệng Lưu Thừa Nghĩa, hoặc là để Lưu Thừa Nghĩa công nôi thay cậu ta, thì sẽ không kéo đến trên người cậu ta, nhưng hôm nay người còn sống, nếu nói cho Hoắc gia chủ, hậu quả kia Tần Triều Mộc không dám nghĩ tới.

Cậu càng sợ Hoắc gia chủ trực tiếp gây khó dễ hơn, động tay động chân gì đó với Tần gia, nếu để Tần Dịch biết việc này do cậu ta, thì thân phận người thừa kế này có thể ngồi ổn hay không thì khó nói.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Tần Triều Mộc bị dọa đến hét to ra tiếng "Ai!"

Trần Nghiên Nghiên vừa vào cửa liền nghe được con trai hét to, lập tức nhủ mảy bắt mẫn nói "Con học ở chỗ nào vậy! Mẹ dạy con như vậy à?"

Vừa thấy là mẹ của mình, Tần Triều Mộc hơi chút lo lắng, ngượng ngùng xin lỗi "Con xin lỗi mẹ....."

Nhưng mặt ngoài nhận sai, trong nội tâm hận ý càng thêm sâu, Trần Nghiên Nghiên nhất định không thể nghĩ được, con trai vẫn luôn bị bà coi như công cụ để bỏ lên, ở thời điểm bà không biết đã từ từ thoát khỏi khống chế, sẽ có một ngày, dã thú hoàn toàn được thả ra, người thuần thú sẽ lọt vào phản hệ nghiêm trọng.

Trần Nghiên Nghiên không có tâm tư ở chỗ này nghe con trai xin lỗi, khuôn mặt sắc sảo và chói lọi viết rõ chữ không kiên nhẫn "Rốt cuộc là con có chuyện gì? Vừa trở về đã mắt hôn mắt vía, vừa rồi ba gọi con cũng không trả lời."

Không sai, nếu không phải vì duy trì hình tượng mẹ hiền trước mặt Tần Dịch, bà sao có thể lãng phí thời gian đáp mặt nạ bảo dưỡng tới an ủi đứa con trai này.

"Con....." Tần Triều Mộc trong lúc nhất thời ấp úng, không biết có nên nói chuyện kia ra hay không.

Việc này cậu ta làm không phải là nhỏ, tuy rằng không biết vì sao Tần Triều Dương còn sống nhưng lại không trực tiếp tới tìm cậu ta gây phiền phức, nhưng cậu ta luôn phải phòng bị.

Mà người có thể cùng cậu ta thương lượng chuyện này, chỉ có người mẹ Trần Nghiên Nghiên này.

"Có việc thì nói! Áp a ấp úng làm cái gì."

Cấn môi dưới, Tần Triều Mộc nắm chắc tay lại rồi buông ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Ngày hôm qua con đẩy Tần Triều Mộc xuống sân thượng, nhưng nó không chết, thậm chí bị thương cũng không có."

Lời này vừa nói ra, cho dù là Trần Nghiên Nghiên cũng khiếp sợ, lập tức đem ánh mắt đặt ở trên người con trai "Con nói thật đấy à? Con thật sự làm như vậy?"

Bà thật sự không nghĩ rằng con mình lại to gan đến như vậy, lúc trước ngay thời điểm bản thân hận Hoắc Kiều nhất, cũng không dám trực tiếp động thủ, mà dùng tinh thần kích thích, mới khiến Hoắc Kiều hận hực mà chết.

Nhưng lại nghĩ con trai nói Tần Triều Dương không có việc gì, mảy Trần Nghiên Nghiên không khỏi nhíu lại, trách cứ Tần Triều Mộc vô dụng "Thật là nuôi con chẳng có ích lợi gì, nếu làm thì phải làm gọn gàng, hiện tại Tần Triều Dương không chết thì không nói, còn khiến bản thân phiền phức."

"Ông già Hoắc kia cũng không phải là người lương thiện gì, hiện tại Tần Triều Dương nhất định đã đi tố cáo con rồi, nếu ông ta trực tiếp gây khó dễ con, hay là gây sức ép đối với Tần thị, tội trên đầu khẳng định sẽ chỉ trên người con, con xem ba con có tức giận đến muốn đánh chết con hay không!"

Hoắc gia tuy rằng đã suy sụp, hiện tại cũng không mạnh bằng Tần gia, nhưng cũng là lạc đà gãy lớn hơn ngựa, huống chi đầu lạc đà của Hoắc gia này còn chưa có chết, nếu thật sự động tới, có thể mang đến cho Tần thị phiền phức không nhỏ.

Đến lúc đó Tần Dịch vội sút đầu mẻ trán, lại biết tai bay vạ gió này là bởi vì đứa con trai Tần Triều Mộc gây nên, không xả toàn bộ lên hai mẹ con bọn họ mới là lạ!

Đến lúc đó ngay cả bà cũng sẽ bị Tần Triều Mộc liên lụy!

"Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều! Mẹ nuôi con lớn như vậy thì có ích lợi gì!" Tâm tình của Trần Nghiên Nghiên càng thêm không tốt, giờ phút này lời nói ra càng làm rối tinh rối mù hình ảnh dịu dàng tri thức trên màn ảnh.

"Mẹ....." Âm thanh Tần Triều Mộc run rẩy, móng tay véo mạnh vào da thịt như chảy ra máu.

Có đôi khi Tần Triều Mộc thật sự sẽ hoài nghi, cậu ta là do Trần Nghiên Nghiên nhất định chứ không phải là do bà sinh ra để lừa Tần Dịch?

Vì sao đều là mẹ, nhưng dù là Tần Triều Dương, hay các bạn học trong lớp cậu ta, mỗi người mẹ đều sẽ vô cùng yêu thương con của mình, nhưng đến chỗ cậu ta, người mẹ này lại khác hoàn toàn.

"Kêu là cái gì, không thấy mẹ đang thay con nghĩ cách à? Chính con làm cho cục diện rối rắm, còn phải để mẹ giải quyết!" Trần Nghiên Nghiên không kiên nhẫn đáp lời, tức giận đưa con làm rối suy nghĩ của bà.

Nhưng nói là nghĩ cách cho Tần Triều Mộc, thì thật ra là đang suy nghĩ cho chính mình. Trần Nghiên Nghiên cùng Tần Triều Mộc chính là cột vào cùng nhau, chuyện của con trai, Tần Dịch trách tội bà cũng không có gì tốt.

Hiện tại tất cả của bà đều phụ thuộc vào Tần Dịch, bà tuyệt đối không thể mất đi hết được!

Suy nghĩ cứ bay lộn trong đầu, đột nhiên trong lòng nảy lên một kế.

Nhớ tới một việc Tần Triều Mộc lúc trước nói qua với bà, Trần Nghiên Nghiên lập tức hỏi "Con có phải từng nói với mẹ, tên nhóc Tần Triều Dương kia gần đây rất thân thiết với một tên côn đồ kêu Lăng Dung hay không? Hơn nữa tên côn đồ kia còn rất đẹp?"

Tuy rằng không biết nhắc tới chuyện này là có ý gì, Tần Triều Mộc vẫn nghiêm túc gật đầu "Hơn nữa sau chuyện ngày hôm qua hai người giống như càng thêm gần gũi hơn, con hoài nghi không biết Tần Triều Dương có phải bị tên Lăng Dung kia mê choáng mất hay không."

"Rất tốt." Trần Nghiên Nghiên từ từ gọi lên môi đỏ, ánh sáng trong mắt như nghĩ ra tác phẩm lớn, "Tuần sau không phải là tiệc mừng thọ của ba con sao? Tần Triều Dương sao có thể không tới được chứ? Đến lúc đó con đưa thư mời cho cái tên nhóc Lăng Dung kia đi."

"Tại sao lại phải mời cái loại người này tới đây?" Tần Triều Mộc rất coi thường xuất thân của Lăng Dung.

"Con thì biết cái gì." Trần Nghiên Nghiên liếc con trai ngốc một cái, rõ ràng là cực gọi cảm, nhưng lại lộ ra sự nguy hiểm rần rết của mỹ nhân.

"Bí mật hào môn xã hội thượng lưu có ai mà không hứng thú chứ? Dù gì cũng là người thừa kế của Tần Hoắc hai gia tộc lớn nhất, nếu đột nhiên phơi bày ra cuộc sống cá nhân hỗn loạn, còn ngang nhiên làm vậy, nhất định sẽ kinh động tất cả mọi người."

Đến lúc đó, ông già Hoắc kia xử lý những truyền thông đó cùng với những dư luận bay đầy trời đã thì đã óc còn không mang nổi mình óc nữa rồi, nào còn lo lắng nhắm vào mẹ con bọn họ, nhắm vào Tần gia nữa chứ.

Hơn nữa, cuộc sống cá nhân của Tần Triều Dương không bị kiểm chế, bị phơi ra gièm pha như vậy, bà không tin nhóm đồng sự cổ hủ đó của Tần thị sẽ kiên trì để con ngoài giá thú kế thừa Tần gia.

Tần thị này to như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ là vật trong tay con trai bà!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24

Editor: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → →

Hơn một tháng nữa là kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường đế đô nhất trung, là trường học nổi danh lâu đời, giáo viên đương nhiên muốn chuẩn bị thật long trọng, không thể để trường học mất mặt mũi được.

Nếu là trăm năm kỷ niệm ngày thành lập trường, vậy thì đương nhiên không thể thiếu tiệc tối, lớp 12 thì năm này là quan trọng nhất, nhà trường tất nhiên không có khả năng để lớp 12 lãng phí một chút thời gian ôn tập để tập luyện tiết mục, cho nên tiết mục của đêm đó, sẽ do học sinh lớp 11 xử lý.

Hội học sinh toàn quyền phụ trách, phân phối nhiệm vụ đến mỗi lớp.

Lớp 10 và 11 tổng cộng có 30 lớp, mỗi ban ít nhất phải chuẩn bị một tiết mục, cuối cùng là đoàn ủy giáo viên và thư ký của hiệu trưởng làm giám khảo, chọn ra 20 tiết mục tốt nhất tiến vào đêm tiệc tối.

Lớp 11 ban 8 tất nhiên cũng không thể tránh được chuyện này, sau khi chủ nhiệm lớp phân phó nhiệm vụ, thì lớp trưởng và tổ trưởng văn nghệ mới tiến hành chuẩn bị và động viên.

"Chúng ta là ban khoa học tự nhiên, tổng nữ sinh không đến mười người, đám nam sinh kia thì cũng không mấy người nguyện ý, phải làm sao bây giờ?"

Tổ trưởng văn nghệ là nữ sinh ngồi trước Lăng Dung, họ Lưu, tên Lưu Tiểu Du, lúc này cô ấy không còn tâm tư đi ngắm trai đẹp nữa, lo cùng lớp trưởng xử lý chuyện này.

Lớp trưởng ban tám Vương Tuệ

Quyên là người giỏi nhất trong đám nữ sinh, thành tích trong lớp học cũng là đứng đầu, rất được chủ nhiệm lớp yêu thích.

"Lớp học có nữ sinh nào biết nhạc cụ hay khiêu vũ gì đó không? Hay ca hát cũng được, biểu diễn tài nghệ đơn giản cũng OK, hoặc là diễn kịch tiểu phẩm gì đó lôi đám nam sinh kia chơi luôn?" Vương Tuệ Quyên ngồi ở ghế trên, khuỷu tay chống cằm nói.

Lưu Tiểu Du buồn rầu lắc đầu "Minh đã hỏi hết mọi người rồi, đều nói không biết cái gì cả, cũng không biết là thật sự không có tiết mục hay là không muốn lên sân khấu nữa." Hơn nữa cho dù người ta có tài mà không muốn lên sân khấu, mình cũng không thể ép buộc người ta được.

"Đám nam sinh kia thì sao, có Street Dance hay ca hát gì không? Cơ hội tốt để bọn họ bộc lộ như vậy, chẳng lẽ cũng không muốn à?"

"Học qua Street Dance cũng có một người, nhưng thầy giáo nói nên làm theo nhóm thì tốt hơn, một người thì quá đơn điệu."

Vương Tuệ Quyên sau khi nghe xong bĩu môi “Yêu cầu của thầy giáo đúng là cao quá đấy.”

Sau đó lại trầm mặc một lúc lâu, Luru Tiểu Du đột nhiên chợt lóe “Nếu như không có tiết mục đơn nào, hay mình cứ trực tiếp diễn kịch bản tiểu phẩm gì đó đi, mình thấy 《 cô bé lọ lem 》 rất được, tất cả mọi người đều có thể diễn, ngoại trừ mấy nhân vật chính, nếu không muốn diễn nhiều thì có thể làm diễn viên quần chúng, vậy mọi người sẽ không từ chối!”

“Như vậy cũng được, chỉ là ai diễn nhân vật chính đây? Nhân vật hoàng tử và cô bé lọ lem giao cho người nào cũng sẽ có người không phục.”

Ai mà không mơ ước một lần làm nhân vật chính, để những chàng trai cô gái đang trong giai đoạn có lòng tự trọng mạnh nhất đi diễn người xấu hoặc là vai phụ, dù ít dù nhiều cũng sẽ không thích.

Đặc biệt là nữ sinh, ai diễn cô bé lọ lem nhất định họ đều bất mãn.

“Ai nói cô bé lọ lem nhất định là nữ diễn chứ!” Về mặt Luru Tiểu Du cười xấu xa, “Lớp trưởng chắc đã nghe nói qua thể vai rồi, nếu để nam sinh diễn, đến lúc đó muốn không hấp dẫn trông mắt mọi người cũng không được.”

“Đề..... Đề nam sinh diễn?” Vương Tuệ Quyên mở to hai mắt nhìn, hiện tại học sinh cấp 3 chơi lớn vậy sao?!

Luru Tiểu Du đột nhiên đứng lên đôi tay chống bàn, cúi người về phía trước sát lại gần Vương Tuệ Quyên, hai mắt phát ra ánh sáng kinh người.

“Đề chúng ta có lợi thế! Mình nhiệt liệt đề cử Lăng Dung diễn cô bé lọ lem! Như vậy ai cũng sẽ không ý kiến, có ý kiến thì đề bọn họ dùng mặt tới chiến!”

“Hơn nữa không chừng còn có thể hấp dẫn những người khác tham gia nhiệt tình, cậu cảm thấy thế nào?”

Vương Tuệ Quyên ngẩng ngẩng cả người, ở trong đầu tưởng tượng hình ảnh Lăng Dung mặc váy công chúa hoa lệ, phối hợp với gương mặt kia có thể đánh tan rất nhiều chàng trai.....

Cô động tâm

Nói liền làm, ý tưởng này trong đầu Vương Tuệ Quyên càng ngày càng lớn, thừa dịp còn chưa vào học, hai người vội vàng tìm tới chỗ hai người kia ngồi, nhưng mới vừa đến chỗ hai người, thì thấy Tần Triều Dương cầm áo khoác Lăng Dung nói “Mau mặc áo khoác vào đi, thời tiết thế này không thể để lạnh.”

“Nhưng mà tôi nóng lắm ~” Lăng Dung lười biếng gục xuống bàn làm nũng mà kéo dài âm tiết, lần trước đã thử qua, cô phát hiện chiều này lần nào dùng với Tần Triều Dương cũng hữu hiệu, bởi vậy thường dùng để giành một ít phúc lợi.

Mà Tần Triều Dương cứ chiều cô, nên cô cứ làm hoài. Nhưng nếu liên lụy đến thân thể của Lăng Dung, Tần Triều Dương sẽ không chịu nhượng bộ.

Cậu không muốn thấy cô đột nhiên té xỉu trước mặt mình thêm lần nữa.

“Ngồi một chút rồi sẽ lạnh, cậu mặc áo vào trước đi, một chút sẽ quen thôi.”

Lúc này tiết trời dục, Lăng Dung cảm thấy có chút lạnh nên hoạt động một chút, không nghĩ rằng ngược lại khiến thân thể nóng lên, về lại phòng học liền cởi áo khoác ra.

Nhưng hiện tại phải mặc vào ngay.

Nhìn bộ dạng cậu không cho phép từ chối, Lăng Dung chu môi tự nhiên đứng lên duỗi hai cánh tay, Tần Triều Dương cũng thuận tiện trông áo vô cho cô.

Nam chủ thật đúng là ngày càng kiên cường, Lăng Dung âm thầm nghĩ, không biết có phải chuyện lần trước kích thích cậu hay không, Tần Triều Dương hiện tại cùng với người bị vây ở trong hẻm nhỏ lúc trước hoàn toàn khác nhau.

Lăng Dung không biết là, Tần Triều Dương vì chuyện này mà suy nghĩ suốt cả một buổi tối, cậu không muốn né tránh nữa, Tần Triều Dương có lần này thì sẽ có lần tiếp theo, cậu không thể lần nào cũng may mắn như vậy được Lăng Dung tới cứu cậu, muốn bảo vệ bản thân và người mình để ý, chỉ có cách khiến bản thân mạnh lên mới được.

Gần đây Tần Triều Dương không ngại cùng ông Hoắc nghiêm túc học chuyện thương nghiệp, đồ mẹ để lại cho cậu, cậu tuyệt đối không chấp tay nhường cho người khác!

Động tác của hai người tự nhiên lại thân mật khiến Vương Tuệ Quyên không khỏi sùng sốt, Luru Tiểu Du ở bên cạnh hai mắt đã tỏa ánh sáng, quả nhiên là thuyền của cô, sùng nịch công x nữ nhân thụ.

Cho dù không muốn phá vỡ bầu không khí, Luru Tiểu Du không thể không trở thành một cái bóng đèn tiến lên nói “Xin lỗi, làm phiền một chút, có thể thương lượng với các cậu chuyện này được không?”

Nghe hai người kẻ xướng người hoạ xong, Lăng Dung lười nhác ngồi ở trên ghế nâng cằm không có một chút thịt thừa nào, đôi môi đỏ mấp máy dẫn vào ý chính “Các cậu muốn tôi tham gia diễn kịch bản, hơn nữa là diễn vai cô bé lọ lem?”

Vương Tuệ Quyên mang chút tâm tư gật đầu, trên mặt không khỏi khản trương, sợ đối phương sẽ trực tiếp từ chối hay là bởi vậy mà tức giận, dù gì thì lòng tự trọng của nam sinh rất lớn.

Lăng Dung còn chưa có phản ứng gì, Tần Triều Dương đã nhủ mảy “Lớp học không phải không có nữ sinh, tại sao lại để cho Lăng Dung diễn?”

Cậu biết Lăng Dung đề ý nhất là người khác nói cô không giống con trai, nếu không cũng sẽ không mặt đồ thành bộ dạng kia, Lăng Dung đề ý đến vậy, cậu càng không muốn để cho người khác cố ý nhắc chuyện cô không vui.

Bị Tần Triều Dương biểu đạt bất mãn rõ ràng, Vương Tuệ Quyên đột nhiên cảm thấy mình không có hiểu rõ người bạn ít nói trong lớp này, trước kia cậu ấy luôn mang sắc mặt trầm trầm khiến người khác không dám tới gần, cũng như cố ý làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân, nhưng từ khi Lăng Dung ngồi cùng bàn với cậu ấy, nhân duyên quanh cậu dần thay đổi tốt hơn.

Cậu biểu hiện nghiêm túc, rõ ràng cũng là nói với người khác, nhưng giây tiếp theo đối đối tượng thành Lăng Dung thì âm thanh rõ ràng dịu dàng hơn, biểu cảm trên mặt như dịu lại, lúc này mới khiến người khác phát hiện cậu cũng rất đẹp.

“Nhắc nhở cậu bao nhiêu lần rồi, đừng đẩy ghế dựa, coi chừng ngã.” Nhìn người bên cạnh không tự giác mà lười biếng dựa vào ghế sau, chân còn bắt chéo để lên bàn, Tần Triều Dương cực kỳ kiên nhẫn lặp lại câu mình đã nói qua rất nhiều lần.

Cho dù là dạy bảo, nhưng Lưu Tiểu Du nhìn thì nào có trách móc, rõ ràng chính là hiện trường ân ái mà!

Nhưng Lăng Dung là chính chủ còn chưa có lên tiếng, lại không giống như phản cảm, Lưu Tiểu Du cảm thấy vẫn còn khả năng.

Lăng Dung vốn dĩ đối với chuyện này hoàn toàn không hứng thú, nhưng nguyên nhân cô không lập tức từ chối là.....

Ký chủ đừng nên do dự nữa! Mau đồng ý bọn họ đi!

Mày kích động cái gì?

Cô vốn là nữ mà? Diễn một chút thì có sao, còn có thể cống hiến cho lớp học, tốt quá còn gì!

Hơn nữa nếu như cô đồng ý, tôi sẽ cho cô đặc quyền được một lần sử dụng đồ vật trọng cửa hàng hệ thống không có tác dụng phụ!

Hệ thống một bên đau khổ dụ dỗ, một bên kích động nghĩ, chỉ cần ký chủ mặc đồ con gái, nó không tin khuôn mặt như vậy Tần Triều Dương còn có thể thờ ơ không hoài nghi, đến khi đó ký chủ giả trai bị vạch trần, hai người còn không nghĩ tới chuyện yêu đương ngọt ngào sao!

Chuyện này cũng là để cứu vớt nam chủ, hệ thống vì chuyện tình cảm của ký chủ nhà mình mà rầu rĩ ruột cả ngày.

Có thể được hệ thống hỗ trợ sức mạnh, còn không có tác dụng phụ..... Lăng Dung cảm thấy mình có chút lười. Dù gì thì lần trước toàn thân vô lực thật sự khiến cô nhớ mãi không quên.

Được, mày nói chuyện phải giữ lời.

Thành giao!

Ngay sau đó Lăng Dung lười để ý tới hệ thống, ở lúc Tần Triều Dương dịu lại ngồi xuống mới hỏi vấn đề quan trọng “Tôi diễn cô bé lọ lem..... vậy ai diễn vai hoàng tử?”

“Cái này.....” Vương Tuệ Quyên và Lưu Tiểu Du bị hỏi ngược lại mà ấp úng, nói thật các cô suy xét cẩn thận tới vấn đề này.

Nhưng phóng con mắt nhìn nam sinh toàn lớp, hình như ai diễn hoàng tử với Lăng Dung các cô cũng đều đánh rớt, chỉ cần nhìn gương mặt kia đã thấy không xứng đôi rồi.

Muốn nói xứng thì trước mặt cũng có sẵn một người, chỉ là không biết người ta có nguyện ý hay không.

Lăng Dung hiển nhiên cũng có chủ ý, cô có thể đồng ý diễn, nhưng nhân vật hoàng tử cần phải giao cho Tần Triều Dương.

Cô tính toán một lúc, muốn thừa dịp toàn ban đều tham gia diễn để Tần Triều Dương học được cách làm thân với người khác, cho dù không thể khiến cậu được hoan nghênh, nhưng ít nhất cũng phải cải thiện ánh nhìn những người khác đối với cậu.

Cứu vớt, không phải chỉ cứu sống cậu mà xong.

“Tôi diễn thì cũng được,” Lăng Dung tất nhiên đoán được chút tâm tư nhỏ của các cô, ra tư thế đàm phán nói, “Nhưng mà vai hoàng tử nhất định phải để Tần Triều Dương diễn.”

“Tất nhiên có thể rồi!” Lưu Tiểu Du liên tục gật đầu, các cô còn ước gì như vậy đây! Đến lúc đó hai nam thần cùng lên sân, đây là cái kịch bản thần tiên

gi chứ!

Đến lúc đó sợ là chỉ bằng vào giá trị nhan sắc này, tiết mục ban các cô là lớp sở hữu mọi tài năng! Hơn nữa với mái tóc dài, Lưu Tiểu Du không khỏi ảo tưởng dưới đài một tràng tiếng sợ hãi kéo dài.

Đột nhiên bị điểm danh ngay lập tức về mặt Tần Triều Dương đại ra, đối mặt với Lăng Dung lại nói lắp “Nhưng. Tôi sẽ không diễn kịch?”

Là không, mà không phải là không muốn, có thể thấy trong tiềm thức cậu đối với quyết định này không có bất cứ bài xích gì.

Lúc này EQ Lăng Dung như tăng lên, cái miệng nhỏ ngọt như mật.

“Không sao cả, tôi cũng sẽ không diễn.”

“Nhưng mà. Người có thể diễn hoàng tử của tôi,”

“Chỉ có cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25

Editor: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → → → → →

Chuyện này cứ như vậy mà quyết định rồi.

Đến khi Vương Tuệ Quyên đứng ở trên bục giảng chính thức công bố với mọi người, Tần Triều Dương còn chưa phản ứng lại với lời mà Lăng Dung nói lúc này.

“Cậu. Cậu nói cái gì?” Chưa gì đã bật mode nói lắp rồi.

Lăng Dung vẫn lười nhác chống cằm, đầu lại hướng qua bên trái nhìn người nọ, đôi mắt đen sáng ngời mang theo ý cười cong lên, cái lưỡi hồng hồng như ẩn như hiện lúc đang nói chuyện: “Tôi nói. Cậu mới là hoàng tử của tôi.”

Lời này đã nói một lần rồi, lúc Lăng Dung nói cũng không có ngại ngùng gì hết, ngược lại có ý muốn trêu chọc Tần Triều Dương hơn, mà quả nhiên trên gương mặt của người ấy bắt đầu lan tràn màu đỏ, thiếu niên anh tuấn thêm một chút ngượng ngùng, lại càng thêm đẹp mắt.

Lúc này một tiếng bang bang vang dội đánh tan cuộc trò chuyện của hai người, Vương Tuệ Quyên vì muốn lớp học im lặng nên gõ mạnh lên bục giảng.

“Mọi người ai cũng biết ban chúng ta phải chuẩn bị một tiết mục nhân dịp kỷ niệm ngày thành lập trường mà đúng không, sau khi bàn bạc thì ban tự mình sẽ cùng nhau biểu diễn tiết mục《cô bé lọ lem》, các cậu có ý kiến gì không?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ừ ừ.

“Lạy thưa, chuẩn bị tiết mục thì để người có tài nghệ lên diễn là được rồi, sao phải để tất cả mọi người cùng lên chứ.”

“Đúng vậy đó, mình còn phải về nhà học bài nữa, nào có thời giờ tập luyện biểu diễn, học kịch bản rồi lại chuẩn bị trang phục đạo cụ, lãng phí biết bao thời gian, tự mình làm gì có nhiều tiền để đi thuê hay mua mấy thứ này chứ.”

Tuy câu nói về nhà học bài có hơi nhột nhột, nhưng nửa câu sau lại nói ra tiếng lòng của hầu hết mọi người, dù gì thì không phải ai cũng lắm tiền hay nhàn rỗi không có việc gì làm.

Vương Tuệ Quyên vừa định nói còn dư lại một chút quỹ có thể lấy ra dùng, nhưng cẩn thận tính lại, nếu cả đi thuê trang phục và đạo cụ thì sẽ tốn chi phí không nhỏ, chỉ có một chút tiền quỹ sao có thể đủ chứ?

Lưu Tiểu Du ở bên cạnh cũng lâm vào khó xử, chẳng lẽ những trường tượng tươi đẹp của bọn họ chỉ vì vấn đề tiền nong mà chết non ư? Bọn họ còn chưa kịp tung ra đòn sát thủ nữa mà!

Ngay lúc hai người đang hết đường xoay sở, thì Lăng Dung người tán thành kế hoạch này cũng mở miệng.

“Ừa các cậu không ai muốn diễn à? Nhưng mình rất thích tiết mục này, diễn tốt còn được người xem dưới đài vỗ tay, còn có thể khiến lớp học về

vang.”

Lăng Dung mở to đôi mắt ngây thơ rồi chớp chớp, lời nói và vẻ mặt đều mang theo mê hoặc.

“Lăng Dung, cậu. Cậu cũng tham gia à?” Có người trúng mỹ nhân kế của cô, mở miệng hỏi.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Lăng Dung tuy rằng hòa đồng hơn rất nhiều, nhưng bắt cô tham gia diễn kịch, thì chắc là không có khả năng.

Nhưng hôm nay nam thần ít khi nói mấy câu với bọn họ vậy mà lại nguyện ý diễn kịch với mọi người.

Có chút rung động.

“Vi muốn mang lại hiệu quả cho sân khấu, lớp trưởng muốn mình diễn vai cô bé lọ lem, mình đồng ý rồi.” Lại tiếp tục ném thêm một quả bom.

“Đầu mó! Cậu. cậu diễn cô bé lọ lem thật à!”

Không biết nam sinh nào không lựa lời mà nói bậy, những lời này cũng khắc vào trong lòng mọi người.

Wtf? Lăng Dung diễn vai cô bé lọ lem, chẳng lẽ không nên để nữ sinh hiền lành and dịu dàng như các cô diễn cô bé lọ lem à! Hơn nữa đến lúc đó cô bé lọ lem còn phải mặc váy.

Chỉ tưởng tượng vậy thôi đã khiến cho bọn họ nhộn nhạo rồi!

Có thể nhìn thấy Lăng Dung mặc đồ nữ, nếu như bình thường sợ là đã đám cho bọn họ đến khi không nhìn thấy được, hiện tại có cơ hội tốt như vậy, ngu gì không làm.

“Nhưng vấn đề tiền nong.”

“Nếu tiền có thể giải quyết vấn đề, vậy thì tiền không phải là vấn đề.” Lăng Dung ra vẻ thâm trầm nói ra, giây tiếp theo lại hào phóng vỗ vỗ cánh tay Tần Triều Dương, mở to âm lượng nói, “Tần thiếu gia của chúng ta nói, chỉ cần để cậu ấy diễn vai hoàng tử, thì tất cả trang phục và đạo cụ sẽ do cậu ấy trả, sau khi dùng xong mọi người có thể giữ lại làm kỷ niệm!”

“Hơn nữa nếu tập luyện đến trưa không kịp về nhà ăn cơm, cậu ấy cũng sẽ bao mọi người ăn cơm, tuyệt con mẹ vời thế còn gì!”

Bộ dạng hào khí tăng bốc tận trời đúng là cực kỳ giống tên nhà giàu, lời này làm mọi người chấn động, một đám nam sinh xem náo nhiệt ngay lập tức ồn ào.

“Tuyệt vời! Có tiền là ta có tất cả! Nếu thật sự như vậy, tui nhất định diễn!”

“Diễn diễn diễn! Nhớ giữ lời! Vì tiền nên ông đây sẽ cố gắng nhường lại nhân vật hoàng tử cho chú vậy!”

Nói thôi phỏng vậy thôi, chứ thực tế ai cũng biết rõ trong lòng, nếu để Lăng Dung diễn cô bé lọ lem thì vai hoàng tử chỉ có thể để Tần Triều Dương diễn.

Các nam sinh từ trước đến nay đều vô tư, hơn nữa ban 8 còn là ban hòa đồng, bởi vậy lúc này không có ai có ý nhắc tới chuyện Tần Triều Dương là “Con riêng” cả.

Bỗng chốc bị một đám người vây quanh Tần Triều Dương chưa kịp phản ứng lại, theo bản năng mà nhìn về phía Lăng Dung, đôi mắt đen nhánh tràn ngập hoang mang, thắc mắc cậu nói qua câu đó lúc nào.

So với Lăng Dung, cậu mới thật sự mang bộ dạng ngây thơ.

Cho cậu một cái ánh mắt “Nghe tôi là được”, Lăng Dung âm thầm dùng cánh tay nheo cánh tay cậu, thúc giục Tần Triều Dương nói một câu.

Cô làm như vậy tất nhiên là vì muốn Tần Triều Dương gần gũi với mọi người hơn, người hào phóng ai mà không thích, hơn nữa thấy người ta hiền nên cứ ăn hiếp người ta, nếu lần sau Tần Triều Dương muốn ăn hiếp cậu thì không chừng nhóm người này có thể giúp đỡ Tần Triều Dương.

Hơn nữa Lăng Dung không định để Tần Triều Dương bỏ tiền ra, nếu lời là do cô nói, thì tiền sẽ do cô trả, chỗ tốt để Tần Triều Dương hưởng, dù sao cô cũng không thiếu tiền, người ba đại gia của cô mỗi tháng cho khoảng 10 vạn tiền tiêu vặt (hình như hơn 30tr tiền Việt), lâu rồi không xài nên tích khá nhiều.

Trí thông minh của Tần Triều Dương cũng không phụ lòng cô, đã nhanh chóng hiểu được nguyên nhân Lăng Dung làm như vậy, cậu cực kỳ cảm động lập tức phối hợp đồng ý nói: “Đã hứa với mọi người thì mình nhất định sẽ thực hiện, chỉ là hy vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực cố gắng hết sức mình, đồng thời cũng khiến cho lớp chúng ta được về vang.”

“Tụi mình sẽ cho những tên ở ban trọng điểm đó biết, học sinh ban tám tuyệt đối sẽ không kém hơn tụi nó!”

Nhìn Tần Triều Dương không thầy dạy mà cũng hiểu, nói hùng hồn như vị tướng quân đang cổ vũ cho đám binh lính, Lăng Dung tặc lưỡi cảm thán không hổ là nam chủ, nếu không có hào quang trọng sinh của Trần Nghiên Nghiên chen ép, thân là nam chủ cậu sẽ dần dần hiện ra bản lĩnh.

Ban tám thường xuyên bị ban trọng điểm và các giáo viên coi thường, mà hiện tại lòng tự trọng của các thiếu niên rất lớn, họ bị coi thường nên rất không phục bọn học sinh giỏi, bởi vậy nên lời nói của Tần Triều Dương đã đánh trúng tâm lý của bọn họ, khơi dậy không ít lòng hiếu thắng của mọi người.

“Được lắm! Tất cả tại mình đồng ý diễn, nhất định phải thắng tại ban sáu kia!”

Không nghĩ rằng mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, Vương Tuệ Quyên và Lư Tiểu Du không khỏi lau mắt mà nhìn đối với Tần Triều Dương.

“Cậu thật sự đồng ý bao hết tiền à?” Vương Tuệ Quyên chịu không nổi muốn xác nhận thêm một lần nữa, sợ Tần Triều Dương chỉ muốn trấn an tinh thần của mọi người.

Lăng Dung vừa định đưa tiền của mình cho cô ấy, đã bị Tần Triều Dương can động tác lại, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Cậu có điện thoại đúng không, cậu lên mạng đặt những đồ vật cần mua trước đi, rồi tôi thanh toán cho cậu.”

Số tiền để chuẩn bị trang phục và đạo cụ không ít, đặt trên mạng là cách nhanh gọn nhất.

Nói xong, Tần Triều Dương như nghĩ tới cái gì đó, bổ sung nói: “Tất cả đồ đều phải chọn chất lượng tốt nhất, đặc biệt là trang phục của Lăng Dung, không cần để ý tới giá cả.”

Cậu không muốn để Lăng Dung mặc quần áo kém chất lượng đi lên sân khấu một thời gian dài như vậy.

“À..... OK.” Vương Tuệ Quyên không nghĩ rằng cậu sẽ nói như vậy, không khỏi sững sờ một chút.

Kịch bản và đạo cụ còn cần thời gian để chuẩn bị, bởi vậy nên trưa hôm nay không cần tập luyện, đến khi tan học thì Tần Triều Dương đi ra phòng học với Lăng Dung.

“Hôm nay tôi không đi với cậu được, cậu với bác Vương về trước đi.” Đi đến cổng trường, Lăng Dung không như mọi khi ngồi xe của Hoắc gia, chỉ nói với Tần Triều Dương một câu trước khi rời đi.

Cũng bởi vì thói quen, nguyên chủ lúc trước rất ham chơi, mỗi buổi trưa đều không về nhà, bởi vậy ba Lăng mẹ Lăng không kêu tài xế đến đưa đón con gái đi học, về sau Lăng Dung cũng không có thói quen này.

Nhưng sau chuyện lần trước, Tần Triều Dương mỗi ngày đều để Lăng Dung ngồi xe nhà mình về nhà, dù nhà Hoắc và nhà Lăng ngược hướng với nhau, Tần Triều Dương cũng sẽ để bác Vương đưa Lăng Dung về nhà trước, rồi sau đó cậu mới trở về.

Không chỉ lúc tan học, ngày cả buổi sáng hay buổi chiều đi học, Lăng Dung vừa ra khỏi nhà nhất định sẽ thấy chiếc Porsche màu đen ngừng cách nhà không xa chờ cô.

“Cậu có chuyện gì à?” Tần Triều Dương nhẹ giọng hỏi, nếu cẩn thận còn có thể nghe ra một chút ảm ức.

Lăng Dung có chuyện gì quan trọng mà không muốn cậu biết chứ? Cậu ấy không tin tưởng cậu sao?

“Một chút việc nhỏ thôi ấy mà, không đáng để Tần đại thiếu gia lãng phí thời gian với mình đâu, mau trở về đi, nếu không ông ngoại sẽ lo cho cậu lắm.” Lăng Dung hiện giờ rất được ông Hoắc yêu mến, nên cũng xưng hô thân mật với ông hơn.

“Được rồi, vậy buổi chiều đi học tôi sẽ đón cậu.” Nghĩ đến ông ngoại nhà mình, Tần Triều Dương cũng không muốn làm ông già lo lắng.

Lúc này Lăng Dung không nín kéo nữa, sau khi nhìn Tần Triều Dương lên xe rời đi, cô mới hỏi trong lòng: 【 Có chắc chắn hiện tại Lư Thừa Nghĩa đang bị vây đánh không? Đưa vị trí của hắn cho tao! 】

【 Chắc chắn mà, bọn họ đánh nhau không xa chỗ này đâu, cô đi theo điểm đỏ trên bản đồ là được. 】

Theo phương hướng bản đồ chỉ dẫn, Lăng Dung nhanh chóng tìm tới một cái hẻm hẻo lánh, thấy một đám côn đồ kéo bè kéo phái đánh nhau, Lư Thừa Nghĩa do ít người nên đã rơi xuống thế hạ phong.

Nhận thêm một cú đánh lên mặt, Lư Thừa Nghĩa học một ngum máu kèm lẫn với nước miếng, hung tợn nhìn đám ác ôn trước mặt: “Trương Gia Thành mày đừng có mà giang hồ, đánh lên thì không nói, vậy mà mày dám lấy nhiều đánh ít, mày có nghĩa khí không vậy!”

Giống với Chu Khải Viễn, Trương Gia Thành cũng là đối thủ một mất một còn của Lư Thừa Nghĩa, hắn ta khinh thường nhìn người không đứng dậy nổi nói: “Lư Thừa Nghĩa mày mà còn muốn lên giọng hả, thật đúng là cười chết tao mà, tao cực khổ lắm mới tóm được mày, hôm nay tao muốn mày phải giao địa bàn ra đây.”

Vốn dĩ ba người đều có thể lực ngang nhau, ai cũng không chiếm hơi được ai, cho nên muốn cướp địa bàn của nhau rất khó, hiện giờ vất vả lắm mới tìm ra khe hở, Trương Gia Thành tất nhiên muốn thừa cơ mà thành sự.

Không như Chu Khải Viễn đã quen biết từ nhỏ với Lư Thừa Nghĩa, Trương Gia Thành ra tay không chút lưu tình, thừa dịp hiện giờ chiếm thượng phong, Trương Gia Thành lại đánh thêm một cú, mắt thấy sắp đâm vào mặt Lư Thừa Nghĩa, đột nhiên một lực đạo khiến hắn ta ngừng lại.

Lưu Thừa Nghĩa vì không cảm thấy được đau đớn nên mở mắt ra, khiếp sợ khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa.

”Lăng Dung?!”

→ → → → → → → → → → → → → →

- 12.10.20-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 26

Editor: Cà Pháo

→ → → → → → → → → → → → → →

Đến khi Lăng Dung lấy một chọi mười đánh đám người kia bỏ chạy, Lưu Thừa Nghĩa mới hoảng hốt, người này thật sự tới để giúp hắn à!

Nhìn Trương Gia Thành chật vật giống hắn lúc trước bị Lăng Dung đánh ngã xuống đất, mặt xám xịt đất đàn em chạy đi, Lưu Thừa Nghĩa lại thấy vui sướng khi có người gặp họa, nhưng giây tiếp theo khóe miệng truyền đến đau nhức làm hắn nhận không được rên một tiếng.

“Còn không mau đứng dậy?” Trước mặt Lưu Thừa Nghĩa đột nhiên xuất hiện một bàn tay.

Bàn tay kia nhỏ dài lại trắng nõn, không giống như tay của một người đàn ông, Lưu Thừa Nghĩa âm thầm chê cười tên nhóc Lăng Dung này éo lá, nhưng thân thể lại theo bản năng cảm cái tay kia.

Lăng Dung dùng sức kéo người từ trên mặt đất lên.

“Tại sao mày lại muốn giúp tao?” Lưu Thừa Nghĩa nghĩ tới tọc đầu cũng không rõ, hắn và Lăng Dung đã xé rách mặt với nhau rồi, sao nó lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này thậm chí còn cứu hắn chứ, mấy ngày hôm trước hai đứa bọn họ còn choáng nhau nữa là. Sau đó biết là Trần Tuyết Nhu mật báo, khiến hắn thiếu chút nữa tức chết.

Lăng Dung liếc hắn một cái xem thường: “Tao không có lòng dạ hẹp hòi như mày vậy, tao với mày học chung trường, bị người ngoài hiếp đáp thì mặt mũi trường chúng ta còn ở chỗ nào được chứ, nếu không tao nào rảnh mà cứu mày.”

Nhưng thực tế chỉ có cô mới biết rõ cô nào có cái hảo tâm gì, đều là vì đạt được mục đích mà thôi. Hành động lần trước của Tần Triều Mộc, Lăng Dung cô còn chưa quên đâu, chỉ là có nhà họ Tần che chở, hơn nữa hắn ta chưa đủ 18 tuổi, dù muốn tố cáo hắn ta có ý định mưu sát cũng sẽ không dễ dàng ép hắn vào tù.

Nhưng mà lúc trước Tần Triều Mộc sai bảo Lưu Thừa Nghĩa chặn cô lại, khẳng định ở chỗ Lưu Thừa Nghĩa có lưu lại chứng cứ, chỉ cần có thể bắt được cái này làm chứng cứ, rồi chờ thêm một ít thời gian, sau đó mượn lực lượng của ông Hoắc tìm được một thời cơ tốt mà tố giác, ngày lành của Tần Triều Mộc cũng không còn lâu.

Mà muốn từ chỗ Lưu Thừa Nghĩa lấy được thứ mình muốn, Lăng Dung đành đánh bài tình cảm.

“Mày.....” Bị một câu của Lăng Dung chọc tức, Lưu Thừa Nghĩa bốc khói, nhưng nghĩ đến người này ngay lúc hắn bắt lực nhất đã cứu hắn, hơn nữa nhìn vào gương mặt kia tìm hắn đập bình bịch chịu không nổi, ngọn lửa mới cháy một chút đã bị dập tắt.

“Không cứu thì không cứu.” Lưu Thừa Nghĩa dối lòng nói, nhưng bàn tay nắm chặt lại tiết lộ tâm tư của hắn.

“Này, cho tao mượn điện thoại của mày một chút, tao không mang điện thoại theo, nên mượn của mày gọi xe về.” Lăng Dung dùng chân đá hắn, nếu trước kia cô mà dám làm như vậy thì đã bị Lưu Thừa Nghĩa đánh lại rồi, không biết có phải do anh hùng cứu mỹ nhân có tác dụng hay không, đôi phương tuy không tình nguyện lắm lắm một tiếng, nhưng lại thật sự đưa điện thoại của mình qua.

“Ngay cả cái điện thoại cũng không mang theo, mày ra ngoài còn làm gì được chứ.” Lưu Thừa Nghĩa đưa qua đồng thời còn không quên châm chọc một câu, nhưng trái tim nảy bình bịch khiến hắn càng thêm hoảng sợ.

Hắn sẽ không thật sự thích một đứa con trai đấy chứ! Ô mại gót!

Thật ra Lưu Thừa Nghĩa lúc trước đồng ý với Tần Triều Mộc đi chặn Lăng Dung lại, cũng chỉ là muốn xác nhận chuyện tìm đập nhanh có phải sự thật hay không thôi, không định đánh nhau với Lăng Dung, không nghĩ tới hôm nay lại có phát hiện mới.

No no, nhất định là do tên Lăng Dung này quá đẹp nên hần mới này sinh ảo giác xem đối phương là con gái, phải nhanh nhanh tìm một người bạn gái mới được.

Lưu Thừa Nghĩa không dám tiếp tục nhìn gương mặt kia của Lăng Dung nữa, nên hần không nhận ra đối phương dùng di động của mình để làm gì.

Mở ra lịch sử trò chuyện, Lăng Dung vội vàng sai bảo hệ thống: 【 Lấy phần ghi âm với lịch sử trò chuyện, mày làm được không đấy. 】

【 Cái này có gì khó đâu. 】 Nó tuy rằng là hệ thống yêu đương, nhưng kiến thức cơ bản vẫn đầy đủ, chưa đến hai giây đã hoàn thành toàn bộ yêu cầu của Lăng Dung.

Làm xong việc Lăng Dung lập tức trả điện thoại về, làm bộ đổi ý nói: “À thôi, kêu xe thì phiền phức quá, tao tự đi ra ngoài kêu taxi là được rồi.”

“Hà!” Thấy Lăng Dung ném điện thoại qua đây, Lưu Thừa Nghĩa vội vàng kêu một tiếng.

“Có ý tốt nhắc nhở mày một câu, đừng thân thiết với Tần Triều Mộc quá!” Ném ra một câu khó hiểu, Lăng Dung cũng không quay đầu lại mà chạy ra ngoài hẻm, chỉ để lại Lưu Thừa Nghĩa cùng ba bốn tên đàn em ở ngõ nhỏ bên trong liếc mắt nhìn nhau.

Lăng Dung đã xem qua cốt truyện nên biết, tuy cuối cùng Lưu Thừa Nghĩa đẩy Tần Triều Dương xuống từ sân thượng, nhưng sự thực không phải là như vậy, thật ra Lưu Thừa Nghĩa và Tần Triều Mộc đều ở đó.

Mà kẻ thật sự đẩy người chính là tên điên Tần Triều Mộc, chẳng qua trường hợp lúc ấy quá mức hỗn loạn, Lưu Thừa Nghĩa ngay cả bản thân cũng không biết có đẩy Tần Triều Dương hay không, lại có Tần Triều Mộc một mực chắc chắn là do hần đẩy, không chút do dự đẩy nôi cho Lưu Thừa Nghĩa, lúc này mới khiến Lưu Thừa Nghĩa hoảng sợ.

Mà kết cục của nhà họ Lưu rất thê thảm, Tần Triều Mộc sau khi hoàn toàn nắm giữ được nhà họ Tần, việc đầu tiên là trực tiếp thu tóm công ty nhà họ Lưu, ép nhà Lưu Thừa Nghĩa phải phá sản, cuối cùng biến mất khỏi thế đồ.

Một câu nhắc nhở này của Lăng Dung, coi như là chút ý tốt, dù gì thì hần cũng không phải là kẻ hại chết Tần Triều Dương.

“Hình như tâm trạng cậu rất tốt, cậu có chuyện gì vui à?” 1 giờ rưỡi chiều, xe của nhà họ Hoắc đứng giờ chạy đến cửa khu biệt thự nhà Lăng Dung, đón người lên xe.

Lăng Dung có được chứng cứ nên tâm tình rất thoải mái, nhưng chuyện này cô cũng không muốn cho Tần Triều Dương biết, chỉ thuận miệng nói: “Bởi vì thấy cậu á.”

Có thể nhìn thấy gương mặt đẹp rạng ngời này của nam chủ, Lăng Dung cũng rất vui.

Bác Vương nhìn từ kính chiếu hậu, thấy thiếu gia nhà ông bởi vì câu nói đó của Lăng thiếu gia mà đỏ hơn nửa mặt.

Mà không chỉ có thiếu gia để tâm tới cậu ấy, ngay cả ông Hoắc cũng khen ngợi đứa nhỏ này không thôi, tài xế không thể không cảm thán Lăng Dung đúng là khiến cho người ta yêu thích.

Ngay lúc xe sắp chạy đến cửa trường, Lăng Dung đột nhiên mở miệng: “Bác Vương, có thể dừng ở trước cửa tiệm trà sữa một chút được không ạ? Con muốn mua một ly trà sữa.”

“Cậu khát à? Để tôi mua cho cậu, cậu muốn uống gì?” Tần Triều Dương đã tự giác chuẩn bị kéo cửa xe.

Lăng Dung nhanh chóng ngăn cản cậu: “Không phải mua cho tôi uống, cái này là mua cho người khác, không biết là Trần Tuyết Nhu thích uống gì.”

Lần trước cô có thể kịp thời đuổi tới sân thượng cũng có một phần công lao của Trần Tuyết Nhu, Lăng Dung nghĩ nên mua trà sữa để cảm ơn cô nàng, cô có để ý rồi, hầu hết các nữ sinh đều thích uống trà sữa, đặc biệt là buổi chiều đi học đều sẽ mua một ly mang vào trường, Lăng Dung lúc này nghĩ đến việc mua trà sữa để cảm ơn.

“Là cho..... Trần Tuyết Nhu sao?”

Tần Triều Dương bỗng dung sửng sốt, trong lòng vốn dĩ bởi vì câu nói này của Lăng Dung mà vui sướng tột cùng thì đột nhiên bị một chậu nước lạnh tạt vào.

Cậu biết Trần Tuyết Nhu là hoa khôi, nhưng Lăng Dung sao lại quen biết cô nàng chứ, không phải lúc trước Trần Tuyết Nhu bởi vì Lưu Thừa Nghĩa mà đi gây sự với cậu ấy sao?

Hay là..... Lăng Dung cũng thích Trần Tuyết Nhu?!

Tần Triều Dương thừa nhận là hoa khôi của trường, Trần Tuyết Nhu có vô số nam sinh theo đuổi, nhưng người đó không thể nào là Lăng Dung được? Lăng Dung sao có thể thích người còn không đẹp bằng cậu ấy được chứ?

Lăng Dung không biết người bên cạnh đã uống một thùng dấm, cô giải thích rõ chuyện lần trước một lần, nghe xong tất cả mọi chuyện, tâm tình đang

chìm xuống đáy cốc của Tàn Triều Dương mới dần khôi phục lại, trên mặt lại có ý cười.

“Thì ra là vậy, đúng là phải thật cảm ơn cô ấy.” Tàn Triều Dương rũ con ngươi, cất giấu dự vọng chiếm hữu ở trong đó, mà Tàn Triều Dương chỉ cho rằng là do cậu không muốn mất đi người bạn tốt duy nhất mà thôi, nam sinh có bạn gái liền quên anh em cậu biết không ít.

“Để tôi mua là được rồi, cậu muốn uống gì không? Tôi mua cho cậu.” Tàn Triều Dương nhớ là Lăng Dung thích ngọt, nếu đi mua trà sữa tất nhiên cũng sẽ mua cho cô một ly rồi.

“Trà sữa Oreo là được rồi, gần đây tôi thích uống cái này lắm.” Nhớ tới mùi vị Oreo kết hợp với vị ngọt của trà sữa, Lăng Dung nhận không được liếm cánh môi, cũng không nghĩ tới cảnh này bị Tàn Triều Dương thấy ở trong mắt.

“Được.” Âm thanh của thiếu niên hơi khàn khàn, nhưng bởi vì cậu quá ngắn nên Lăng Dung không nghe được.

Chờ xe dừng ở sát ven đường cạnh tiệm trà sữa, Tàn Triều Dương mới xuống xe đi vào quán.

“Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách có yêu cầu gì không ạ?” Nhân viên cửa hàng nhiệt tình chào hỏi khách hàng vừa mới vào.

“Một ly trà sữa Oreo, thêm một ly.....” Tàn Triều Dương quét một vòng menu, ánh mắt dán ngay một cái tên rồi nói, “Thêm một ly trà chanh dây.”

“Dạ được, trà sữa Oreo thêm trân châu hay là thạch ạ?”

“Cho thạch đi.” Tàn Triều Dương không chút do dự trả lời, Lăng Dung luôn thích ăn thạch, còn trân châu có hay không cũng được.

“Vậy thì trà chanh dây thì sao? Quý khách có muốn thêm mật ong không?”

Chanh dây rất là chua, nếu không chịu được chua thì rất là khó uống, bởi vậy người ta thường cho mật ong vào để giảm bớt độ chua.

Tàn Triều Dương kiên định: “Không thêm.”

Ngọt quá sẽ dễ mập, chắc Trần Tuyết Nhu cũng rất để ý chuyện này, cho nên không cần thêm mật ong cho cô ta.

Nhân viên cửa hàng sau khi nghe xong có chút kinh dị liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy có khách hàng kêu trà chanh dây mà không thêm mật ong đấy, chẳng lẽ không sợ bị chua đến rụng răng à?!

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Tuyết Nhu:???

→ → → → → → → → → → → → → → →

-18.10.20-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Trở Thành Bạch Nguyệt Quang Của Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.